

๕๐๑๗๘๖๐

BOOK_VRU

1000172046

งานวิจัยเรื่อง

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
บนทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี

โดย

วรพจน์ บุษราคัมวดี

เสนอ

งานวิจัยฉบับนี้ได้รับทุนสนับสนุนเพื่อการวิจัย
สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

พ.ศ. 2547

ใบรับรองงานวิจัย

งานวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม บนทำเลริมถนน
พหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี สำหรับงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นในด้านการลงทุน
เพื่อการประกอบธุรกิจขนาดย่อม ผู้วิจัย คือ นายวรพจน์ บุษราคัมวดี อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ
สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ พ.ศ. 2547

ลงชื่อ

(ดร. ชลอ วงศ์แสง)

ที่ปรึกษางานวิจัย

ลงชื่อ

(ดร. บุญเรือง ศรีเหรียญ)

ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและกิจกรรมชุมชน

ลงชื่อ

(ผศ.ดร. ทองหล่อ วงษ์อินทร์)

อธิการบดี

ขอรับรองงานวิจัยนี้เป็นของสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

วันที่

มิถุนายน พ.ศ. 2547

งานวิจัยเรื่อง

ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
บนทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี

โดย

วรพจน์ บุษราคัมวดี

เสนอ

งานวิจัยฉบับนี้ได้รับทุนสนับสนุนเพื่อการวิจัย
สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

พ.ศ. 2547

บทคัดย่อ

หัวข้องานวิจัย : ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี

ผู้วิจัย : นาย วรพจน์ บุญราชม์วดี

ประเภทของงานวิจัย : การวิจัยประยุกต์เชิงสำรวจ

สาขาวิชาที่ทำการวิจัย : สาขาสังคมศาสตร์ (บริหารธุรกิจ)

ปี พ.ศ. : 2547

ที่ปรึกษางานวิจัย : ดร. ชลอ วงศ์แสวง

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี** จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน ผลปรากฏว่าทำเลที่มีความเหมาะสมในการลงทุนมากที่สุดอยู่ในช่วงนิคมอุตสาหกรรมนวนคร และตลาดรังสิต ดิเคอิมถนนพหลโยธิน ฟังซ้ายมือขาออกจากรุงเทพฯ เป็นธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-กึ่งบริการ คือ ธุรกิจร้านอาหาร/ภัตตาคาร การทดสอบทางสถิติแยกตามเพศ และฝั่งถนนขาออกจากรุงเทพฯ ที่คำนึงถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจ ที่ระดับนัยสำคัญที่ $\alpha = 0.05$ วิเคราะห์โดยใช้ (One-way ANOVA) และผลการทดสอบความแตกต่างด้านประชากรศาสตร์ และปัจจัยที่คำนึงถึงในการลงทุน พบว่า **ไม่มีความแตกต่างกัน** ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ความสนใจในด้านประเภท ชนิดของธุรกิจ และปัจจัยด้านการตลาด การผลิต การเงิน บุคลากร และการบริหารจัดการ ต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม และปัจจัยด้านสาธารณูปโภคมีการให้ความสำคัญ**ไม่มีความแตกต่างกัน** ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 62.2 ช่วงอายุระหว่าง 21 - 30 ปี ร้อยละ 39.3 มีสถานภาพโสด ร้อยละ 51.5 การศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 46.2 สนใจทำเลฝั่งถนนขาออกจากรุงเทพฯ ฟังซ้ายมือ ร้อยละ 71.8 ช่วงบริเวณที่ได้รับความสนใจคือ นิคมอุตสาหกรรมนวนคร และตลาดรังสิต เป็นธุรกิจขนาดย่อมประเภท ร้านอาหาร /ภัตตาคารใช้เงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท ร้อยละ 82.7 สนใจในธุรกิจประเภทประเภทกึ่งสินค้า-บริการ ร้อยละ 70.4 มีความสนใจช่วงบริเวณนิคมอุตสาหกรรมนวนคร และตลาดรังสิต จำนวน 96 คน ร้อยละ 76.8 และจำนวน 70 คน ร้อยละ 69.3 จาก 15 ช่วงบริเวณ ขนาดของเงินลงทุนในธุรกิจน้อยกว่า 10 ล้านบาท และสนใจในธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ ร้อยละ 67.4 ด้านปัจจัยในการประกอบธุรกิจ 5 ด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.30 เรียงตามลำดับคือ 1) ด้านการบริหารจัดการ 2) ด้านการเงิน 3) ด้านการผลิต 4) ด้านการตลาด และ 5) ด้านบุคลากร **ประเภทของธุรกิจที่มีผลต่อปัจจัยในการดำเนินงาน** คือ ธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.33 โดย ปัจจัยด้านการผลิต และการตลาด เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด ส่วนปัจจัยด้านการ

บริหารจัดการมีผลสำคัญที่สุดต่อธุรกิจประเภทสินค้าเฉลี่ยเป็น 4.46 ส่วนปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่มีผลต่อการดำเนินธุรกิจสูงสุด คือ **ทำเลต้องมีถนนที่เดินทางได้สะดวก**

การการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมเงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท เนื่องจากสภาวะทางเศรษฐกิจมีความผันผวนธุรกิจอาจประสบปัญหาการขาดทุน ดังนั้นธุรกิจขนาดย่อมจะมีการลงทุน และความเสี่ยงที่น้อยกว่า ส่วนชนิดของธุรกิจขนาดย่อมที่ผู้สนใจมากที่สุด คือ **ธุรกิจร้านอาหาร/ภัตตาคาร** เนื่องจากสภาพสังคมในปัจจุบันบังคับให้ผู้บริโภคต้องเร่งรีบในการดำเนินชีวิต และมีแนวโน้มที่จะเจริญเติบโตในอนาคต ในด้านธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า กึ่งบริการ เป็นธุรกิจที่จำหน่ายสินค้าพ่วงกับการให้บริการ ประชาชนมักต้องการพึ่งพาธุรกิจที่มีความชำนาญควบคู่ไปกับตัวสินค้า เนื่องจากขาดความสะดวกในการทำด้วยตัวเอง **ฝั่งถนนด้านซ้ายมือขาออกจากกรุงเทพฯ** ได้รับความนิยมนเนื่องจากประชาชนจะเดินทางกลับบ้านจึงมีการแวะซื้อสินค้าโดยเฉพาะในช่วงเย็นเป็นช่วงที่ประชาชนมีเวลาว่างที่สุด ในช่วงบริเวณนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เป็นพื้นที่ที่มีประชาชนหนาแน่น ส่วนบริเวณตลาดรังสิต เป็นทำเลทางแยกผ่านไปยังกรุงเทพฯ ปทุมธานี นครนายก และสระบุรี ทำให้เกิดความต้องการสินค้าและบริการที่สูง

สำหรับข้อเสนอแนะคือ **ด้านการตลาด** ผู้ประกอบการควรสำรวจความต้องการของลูกค้าทั้งประเภท และชนิดของผลิตภัณฑ์ก่อนการดำเนินธุรกิจ ส่วนทำเลที่ตั้งควรคำนึงถึงความสะดวกของลูกค้า การกำหนดราคาต้องพิจารณาถึง ภาวะเศรษฐกิจ คู่แข่งขัน ต้นทุน **ด้านการผลิต** ควรออกแบบผลิตภัณฑ์ให้ทันสมัย ลดต้นทุนการผลิต บริหารสินค้าอย่างมีประสิทธิภาพ **ด้านการเงิน** ต้องคำนึงถึงปริมาณของเงินทุนที่ต้องการ แหล่งเงินทุนที่เหมาะสม การกำหนดนโยบายการบริหารเงินสด การจัดซื้อให้ชัดเจน **ด้านบุคลากร** ต้องจัดหาบุคลากรที่มีคุณภาพ และปริมาณตรงกับความต้องการ มีการพัฒนาบุคลากร การจัดสวัสดิการที่เหมาะสม **ด้านการบริหารจัดการ** ต้องทำการวิเคราะห์ถึงโอกาส อุปสรรค จุดแข็ง จุดอ่อนที่เกิดจาก ภาวะทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การตลาด การผลิต การเงิน บุคลากร และการบริหารจัดการ หากมีอุปสรรคตรงส่วนใดควรทำการปรับปรุงแก้ไขก่อน

ในการทำวิจัยครั้งต่อไปขอเสนอแนะว่าควรทำวิจัยด้าน เศรษฐกิจ กฎหมาย การแข่งขัน แนวโน้มของสังคมในอนาคต นอกจากนี้ควรทำการหาข้อมูลเจาะลึกเฉพาะบริเวณริมถนนพหลโยธิน ว่าควรอยู่ตำแหน่งใด อยู่ลึกจากถนนพหลโยธินกี่เมตร มีการจัดร้านลักษณะอย่างไร มีสินค้าประเภทอะไรบ้าง การให้บริการอย่างไร มีขนาดพื้นที่กี่ตารางเมตร ใช้เงินลงทุนเท่าไร เป็นต้น นอกจากนี้ควรทำการวิจัยธุรกิจ 3 ประเภททุกๆ 3-5 ปี เนื่องจากสภาพแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ได้แก่ อาหาร/ภัตตาคาร ร้านขายของชำ และสถานีบริการน้ำมัน ซึ่งเป็นธุรกิจที่ได้รับความสนใจสูงสุด

RESEARCH ABSTRACT

Title : factors to decision making of investment of small business on Paholyotin road, Patumthani
Researcher : VORAPOT BUSSARACOMVADEE
Type of research : Social
Year : 2004
Advisor : Dr. CHALOR VONGSAWAENG

The research of factors to decision making of investment of small business on Paholyotin road Patumthani, from answerer of questionnaire 400 persons, the result is proper location in investment during Nawanakorn real estate and Rangsit market, close to Paholyotin road, left side of Bangkok, is one business half product-service, food/restaurant, to test statistic divide by sex, and road to Bangkok realized factors importance to business operation, at significant $\alpha = 0.05$ analyze by using one way ANOVA and the result of population difference and factors of investment, has no difference, factor in population, interest in type, form of business and marketing, production, finance, personal and management, to decision making in small business and factor in public utility has no difference at statistic significance 0.05.

By answerers are female, 62.2% during 21-30 years 39.3% are single, 51.5% has bachelor degree 46.2% interested in road outside Bangkok left side 71.8%, during that area are Nawanakorn Industrial estate and Rangsit market, is type of restaurant/spending capital less than 10 million baht 82.7% interested in half of product-service 70.4%, interested in Nawanakorn-Rangsit market, 96 persons 76.8% and 70 persons 69.3% from 15, during size of investment less than 10 million baht, and interested in half of product-service 67.4% in operation 5 sides: average 4.30 are 1) management 2) finance 3) production 4) marketing and 5) personnel, type of business to operation is half product-service highest score is 4.33 and production and marketing factors, are most important, management factors are most important to average type 4.46, factor in public utility to highest business operation that must be convenient way.

Investment to small business spend less than 10 million baht because economic status changed and lack of profit, so the small business must have less risk, type of business is restaurant/ because today consumers has to hurry to live and grow in future, in business half-service is to supply to service, and people must depend on expert with products, left road from Bangkok has popular when people go back home and evening time is highest, during Nawanakorn area is density and

Rangsit area to Bangkok, Patumthani, Nakornnayok and Saraburi there has high demand of product and service.

The proposal is marketing, operator must survey customers demand even type, kind of products in operating, and location must be convenient to them, price will be by economic, competitors, capital, production, by modern form , reduce capital of production, effective administration, finance must be capital fund, source, policy, purchasing, personnel must provide qualified and demand to develop, welfare, management must analyze opportunity, obstacles, weakpoint, economic crisis, social, politics, marketing, production, finance, personal and management, if anywhere has to be improved.

Next research should be in economic, law, competition, social trend, and should deeply in Paholyotin area, how length, deep, aspect of shop, what type of products, size of area, capital etc. and research 3 types every 3-5 years because the environment changed all the time, such as food, restaurant , shops and oil station which are highest attention.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงลงได้เป็นอย่างดี เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยท่านอธิการบดี ผศ.ดร. ทองหล่อ วงษ์อินทร์ ผศ.ดร. ชนะ เกษโกศล รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ อ. อธิธิ คำเพราะ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา ดร.บุญเรือง ศรีเหรียญ ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและกิจกรรมชุมชน และ ดร.ชลอ วงศ์แสวง ผู้ให้คำปรึกษาและแนะนำ ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

วรพจน์ บุษราคัมวดี

ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

ปกนอก	ก
ใบรับรองงานวิจัย	ข
ปกใน	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ฌ
สารบัญตาราง	ฎ
สารบัญภาพ	ฏ
บทที่ 1 บทนำ	1
- วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
- สมมติฐานการวิจัย	4
- ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
- ข้อตกลงเบื้องต้น	5
- คำนิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	7
- ทฤษฎีและแนวคิดในการลงทุนทางธุรกิจ	7
- แนวคิดและข้อวิพากษ์ต่างๆ	12
- ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในการลงทุน	14
- สภาพและลักษณะของทำเลพื้นที่ จังหวัดปทุมธานี	35
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	38
- กรอบแนวความคิดในการวิจัย	41
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	43
- การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	45
- การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
- ระเบียบวิธีวิจัย	47
- วิธีการสุ่มตัวอย่าง	47
- การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ	48

- การรวบรวมข้อมูล	48
- การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	48
- เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูล	49
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	76
- สรุปผลการวิจัย	78
- อภิปรายผล	84
- ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลของการวิจัยไปใช้	88
เอกสารอ้างอิง	89
ภาคผนวก ก	92
จดหมายขอความร่วมมือตอบแบบสอบถาม	93
แบบสอบถาม	94
ภาคผนวก ข	98
เทศบัญญัติที่เกี่ยวข้องในการประกอบกิจการ โรงงาน	99
ภาคผนวก ค	116
เอกสารเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตเพื่อประกอบกิจการ โรงงาน	117
ประวัติผู้ทำวิจัย	124

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2530 เป็นยุคที่เศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยรัฐบาลได้มุ่งเน้นการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศทั้งจาก ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฮองกง สิงคโปร์ ทั้งในภาคอุตสาหกรรมและภาคการบริการจนทำให้ภาวะเศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และผลที่ตามมาของการขยายตัวดังกล่าวคือ เกิดความต้องการในทำเลที่ดินเพื่อใช้เป็นที่ตั้งของธุรกิจ สำนักงาน ที่อยู่อาศัย โรงแรม ที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจนเรียกได้ว่าเป็นช่วงที่เศรษฐกิจมีสภาพคล่องสูงมากจนกระทั่งในปลายปี พ.ศ. 2533 เกิดวิกฤตการณ์สงครามอ่าวเปอร์เซียจนมีผลทำให้กระทบต่อระบบเศรษฐกิจของไทยโดยเฉพาะธุรกิจภาคอสังหาริมทรัพย์ได้ซบเซาลง จากนั้นในปี พ.ศ. 2536 เป็นช่วงที่ธนาคารแห่งประเทศไทยอนุญาตให้ธนาคารพาณิชย์ทั้งในประเทศและต่างประเทศสามารถเปิดให้บริการทางการเงินยังผลให้การกู้ยืม และรับฝากเงินตราต่างประเทศมีอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำลง และหลังจากนั้นอัตราดอกเบี้ยระหว่างธนาคารของประเทศไทยได้เริ่มมีอัตราที่สูงขึ้นซึ่งเป็นสาเหตุจากการกู้เงินมาลงทุนจากต่างประเทศนั่นเอง อย่างไรก็ตามยังถือว่าเงินทุนจากต่างประเทศยังมีอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าของประเทศไทยผลที่เกิดขึ้นก็คือ เกิดการไหลเข้าของเงินตราต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง และในปี พ.ศ. 2539 – 2540 เกิดภาวะวิกฤตด้านการเงินของผู้ประกอบการอสังหาริมทรัพย์ที่มีหนี้สินสูงชัน จนส่งผลให้เกิดการล้มละลายของธุรกิจอย่างรุนแรง และพบว่าประเทศไทยมีสภาพเศรษฐกิจที่อยู่ในภาวะที่ตกต่ำลง ทั้งนี้มีสาเหตุที่เกิดจากวิกฤตการณ์ทางการเงิน การไหลออกของเงินทุนต่างประเทศ รวมทั้งเงินทุนของภาคเอกชนที่มีการไหลออกอีกด้วย จนเป็นสาเหตุที่ทำให้ปริมาณเงินทุนที่หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยลดลง ประกอบกับสถาบันการเงินชะลอการปล่อยสินเชื่อ อันเนื่องมาจากการเพิ่มของสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ นอกจากนี้การเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าและบริการรวมทั้งปัญหาการว่างงานซึ่งได้ทวีความรุนแรงที่สูงขึ้นทำให้ภาครัฐบาลต้องมีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยการส่งเสริมการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมโดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมหรือ (SMEs) เพื่อที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อมให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศโดยรวม จึงได้กำหนดนโยบายการกระจายการลงทุนจากกรุงเทพมหานครออกสู่ต่างจังหวัดให้มากขึ้นเพื่อให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้แก่ชนบท การส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อมที่อยู่ในชุมชนเมืองที่สำคัญๆ เน้นการลงทุนในอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจให้เกิดการลงทุนเพื่อให้เป็นแหล่งของแรงงาน และรายได้ที่สำคัญของประเทศ รวมทั้งการยกระดับของศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมในการส่งออกเพื่อการแข่งขันอีกด้วย

ตารางที่ 1.2 มูลค่าผลิตภัณฑ์รวมตามราคาประจำปีและรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี 5 อันดับแรกของประเทศไทย

อันดับจังหวัด	มูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด (ล้านบาท) (GPP)	รายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปี (บาท) (Per capita GPP)
1. ระยอง	219,105	419,741
2. ปทุมธานี	129,169	230,248
3. กรุงเทพมหานคร	1,715,992	228,921
4. สมุทรสาคร	93,401	216,207
5. ชลบุรี	206,859	210,009

ที่มา : (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2542, น.69)

สำหรับข้อมูลด้านอื่นๆ ที่สำคัญของจังหวัดปทุมธานีคือ ด้านครัวเรือนโดยเฉลี่ยมีสมาชิกเท่ากับ 3.3 คน มีรายจ่ายต่อเดือน 17,239 บาทต่อคน ซึ่งค่าใช้จ่ายต่อเดือนนั้น จะประกอบด้วยรายจ่ายทางด้านอาหาร เครื่องดื่มและยาสูบคิดเป็นเงิน 5,479 บาท ด้านเครื่องนุ่งห่ม และรองเท้าคิดเป็นเงิน 450 บาท ด้านที่อยู่อาศัยคิดเป็นเงิน 3,482 บาท ด้านยานพาหนะและการสื่อสารคิดเป็นเงิน 3,955 บาท ด้านการรักษาพยาบาลและรายจ่ายส่วนบุคคลคิดเป็นเงิน 916 บาท ด้านค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับการบริโภคคิดเป็นเงิน 2,036 บาท และค่าใช้จ่ายอื่นๆ คิดเป็นเงิน 901 บาท ในส่วนข้อมูลด้านรายได้นั้น พบว่า รายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนในภาพรวมคิดเป็นเงิน 19,282 บาท ซึ่งมาจากค่าแรงและเงินเดือนคิดเป็นเงิน 11,434 บาท กำไรสุทธิจากธุรกิจที่ไม่ใช่การเกษตรคิดเป็นเงิน 3,852 บาท กำไรสุทธิจากการทำการเกษตรคิดเป็นเงิน 409 บาท เงินที่ได้รับเป็นการช่วยเหลือคิดเป็นเงิน 538 บาท รายได้จากทรัพย์สินคิดเป็นเงิน 85 บาท รายได้ที่ไม่เป็นตัวเงินคิดเป็นเงิน 122 บาท และรายรับที่เป็นตัวเงินอื่นๆ คิดเป็นเงิน 2,841 บาท (รายงานผลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจ และสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2543 ส่วนงานสถิติแห่งชาติ, น.บทนำ)

การเลือกทำเลที่ตั้งเป็นปัจจัยที่สำคัญของการดำเนินธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งร้านค้าที่ตั้งอยู่ใกล้ชิดกับลูกค้า แต่ทำเลที่มีความเหมาะสมกับธุรกิจหนึ่งๆ อาจไม่ใช่ทำเลที่มีความเหมาะสมกับบางธุรกิจก็ได้ เช่น ร้านจำหน่ายเสื้อผ้าระดับสูงจะต้องพิจารณาทำเลที่อยู่ในห้างสรรพสินค้า หรือร้านสะดวกซื้อควรตั้งอยู่ในทำเลที่สะดวกในการจอดรถ และไม่ควรอยู่ใกล้กับร้านค้าอื่นๆ สำหรับทำเลที่คนเดินผ่านส่วนใหญ่ถือว่าเป็นทำเลที่ดี แต่สำหรับลูกค้าของธุรกิจหนึ่งๆ อาจไม่ใช่คนที่เดินผ่านทำเลนั้นทั้งหมด การนับคนเดินผ่านจึงจำเป็นต้องเลือกนับเฉพาะลูกค้าที่คาดหวัง โดยปัจจัยที่ใช้ในการนับ และสังเกตคนที่เดินผ่าน ได้แก่ ช่วงอายุ เพศ ช่วงเวลาที่มีคนเดินสูงสุด และต่ำสุด การสัมภาษณ์ พฤติกรรมที่มีการแสดงออกมา การวิเคราะห์พื้นที่ที่ลูกค้าหยุดซื้อสินค้า เป็นต้น (Barry Berman, 1999, p313.)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน ประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนท่าเรือริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี นี้มีดังนี้

1. เพื่อทราบถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ
2. เพื่อทราบถึง ปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่มีความสำคัญ และจำเป็นต่อการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม ทั้ง ประเภท และชนิดของธุรกิจ
3. เพื่อทราบถึง บริเวณพื้นที่ที่มีความเหมาะสมต่อการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม ทั้งประเภท และชนิดของธุรกิจ
4. เพื่อนำผลจากการศึกษาเป็นแนวทางในการตัดสินใจไปประยุกต์ใช้เพื่อการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
5. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อองค์กรทั้งภาครัฐบาล และเอกชน ที่จะนำผลการศึกษาไปกำหนดแผนสนับสนุน และดำเนินการด้านการประกอบธุรกิจขนาดย่อมต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

งานวิจัยนี้จะมุ่งศึกษากลุ่มผู้ประกอบการในลักษณะนิติบุคคล ได้แก่ บริษัทจำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัดในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ที่เป็นเจ้าของ หรือผู้จัดการ นอกจากนี้จะทำการศึกษาทั้งในด้านเพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา เนื่องจากเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มี ศักยภาพ ประสบการณ์ ทั้งในด้านการเป็นผู้ประกอบการ และยังเป็นกลุ่มที่อยู่ในทำเลที่จะทำการวิจัยอีกด้วย ซึ่งจะทำการศึกษาในขอบเขตพื้นที่เฉพาะบริเวณริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี เริ่มตั้งแต่ฐานทัพอากาศดอนเมือง ถึง สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยเป็นทำเลพื้นที่อยู่ติดถนนระหว่าง 1 เมตรแต่ไม่เกิน 200 เมตร เนื่องจากเป็นทำเลพื้นที่ที่สามารถเดินทางได้สะดวก ถนนดังกล่าวจะผ่านจังหวัดปทุมธานีในพื้นที่ของอำเภอ คลองหลวง ธัญบุรี และลำลูกกา กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจะเป็นผู้ประกอบการที่อยู่ในอำเภอทุกแห่งของจังหวัดปทุมธานีเป็นหลัก เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีภูมิลำเนาเดียวกัน และกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ดังกล่าวจะมีความคุ้นเคยในด้านข้อมูลอีกด้วย สำหรับช่วงเวลาที่ทำการศึกษาวิจัย คือ มกราคม – เมษายน พ.ศ. 2547

นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

สำหรับคำนิยามศัพท์หรือคำจำกัดความของตัวแปรที่ต้องศึกษาเพื่อสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ได้แก่

การลงทุน หมายถึง การนำเงินสดและสินทรัพย์อื่นๆ ที่นอกเหนือจากเงินสดมาลงทุน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหวังผลตอบแทนจากการลงทุนคือ ผลกำไรจากการดำเนินงาน

การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการวางแผน การปฏิบัติงานตามแผนเพื่อให้การปฏิบัติงานดังกล่าวเป็นไปตามเป้าหมาย

การศึกษาความเป็นไปได้ของการลงทุน หมายถึง การศึกษาเพื่อที่ว่าการจะทราบถึงผลที่จะเกิดจากการลงทุนในโครงการโดยพิจารณาจากภาวะทางด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน และด้านการบริหารจัดการเป็นสำคัญ ผลจากการศึกษาจะนำไปใช้เป็นแนวทางประกอบการตัดสินใจของผู้ที่จะลงทุนในโครงการต่อไป

การผลิต หมายถึง การนำปัจจัยการผลิตทั้งหลาย ได้แก่ วัตถุดิบ แรงงาน เงินทุน เครื่องจักร ข้อมูลข่าวสาร และอื่นๆ ที่ต้องใช้ในการผลิตมาแปลงสภาพให้เป็นผลผลิตหรือบริการที่ตลาดต้องการ

ทำเล หมายถึง สถานที่หรือบริเวณที่ผู้ประกอบการกิจการผลิตใช้ในการดำเนินงานโดยทำเลที่ดีนั้นควรมีคุณสมบัติที่ดีเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปได้อย่างราบรื่น

จังหวัดปทุมธานี หมายถึง จังหวัดที่ตั้งอยู่ในภาคกลางของประเทศไทย มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดต่างๆ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร พระนครศรีอยุธยา นครนายก นนทบุรี และสระบุรี

ถนนพหลโยธิน หมายถึง ทางหลวงหมายเลข 1 ของประเทศไทยที่ผ่านเขตจังหวัดปทุมธานี ในอำเภอลำลูกกา อำเภอธัญบุรี และอำเภอกลองหลวง

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises ; SMEs) หมายถึง กิจการที่อยู่ในภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตรกรรมที่มีการดำเนินงานในกิจการการผลิต กิจการค้า และกิจการบริการ ในการกำหนดขนาดของธุรกิจนั้นสามารถพิจารณาได้จากเกณฑ์ต่างๆ เช่น มูลค่าของสินทรัพย์ถาวร เงินลงทุน ยอดขาย จำนวนลูกจ้าง เป็นต้น

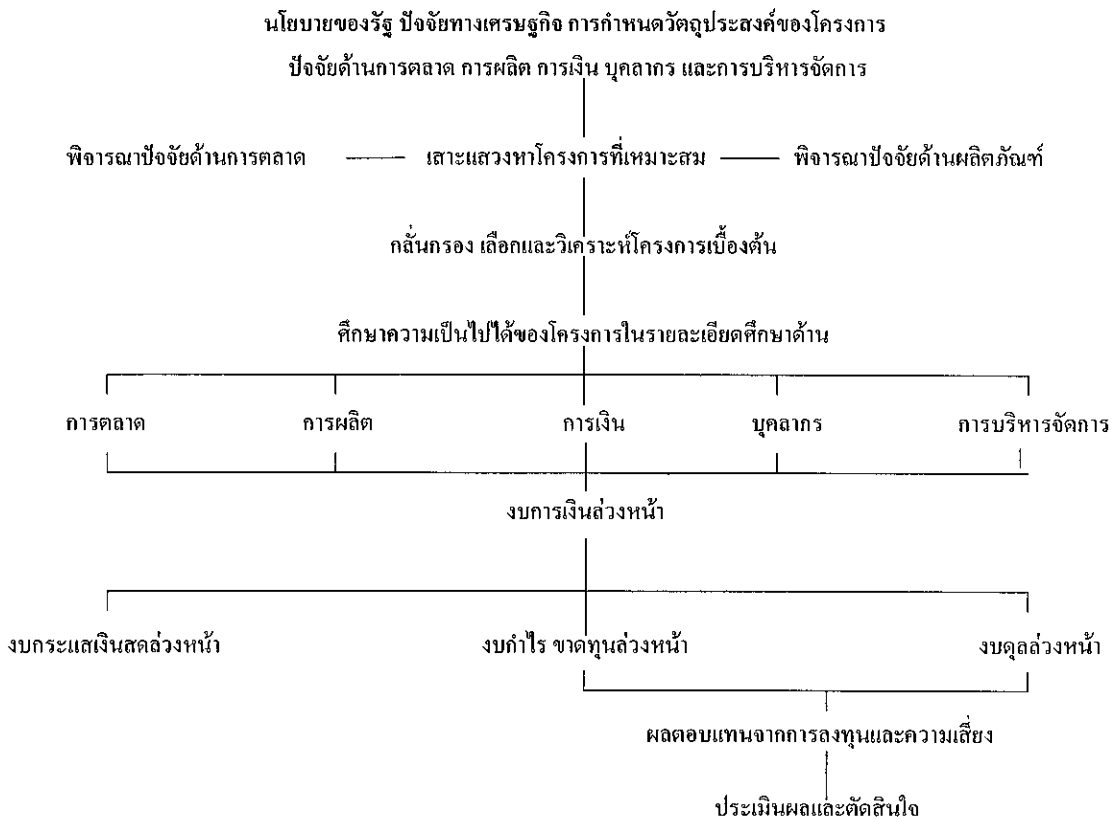
ผู้ประกอบการ หมายถึง เจ้าของกิจการ หรือ ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานในตำแหน่งผู้บริหารของกิจการ คือ ผู้จัดการ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีและแนวคิดในการลงทุนทางธุรกิจ

การตัดสินใจลงทุนในธุรกิจใดก็ตาม ผู้ลงทุนจำเป็นจะต้องศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุน เพื่อเป็นการลดความความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในภายหลัง งานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม บนท่าเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์ เพื่อจะทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการลงทุนของธุรกิจขนาดย่อม โดยเฉพาะกิจกรรมหลัก 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการบริหารการผลิต 2) ด้านการบริหารการตลาด 3) ด้านการบริหารการเงิน 4) ด้านการบริหารบุคลากรและ 5) ด้านการบริหารจัดการ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยด้านอื่นๆ ที่ผู้ลงทุนจะต้องคำนึงถึง ได้แก่ ด้านการรักษาสภาพแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจ กฎหมาย นโยบายของรัฐบาล และการตัดสินใจด้านการประกันคุณภาพการผลิต ซึ่งหลังจากธุรกิจได้วิเคราะห์แล้วผลของการวิเคราะห์จะถูกนำมาประเมินและตัดสินใจ โดยจะพิจารณาด้านผลตอบแทน และความเสี่ยงที่คาดว่าจะเกิดขึ้น สำหรับรูปภาพที่ 2.1 แสดงถึงขั้นตอนการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนดังนี้

รูปภาพที่ 2.1 แสดงขั้นตอนการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุน

ที่มา : (ชัยยศ สันติวงษ์, การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ, 2539, น.37)

จากภาพที่ 2.1 เป็นขั้นตอนในการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการลงทุนทางธุรกิจ ซึ่งผู้ลงทุนจะต้องทำการพิจารณาปัจจัยในด้านต่างๆ ที่มีผลต่อการดำเนินงาน

(พัคตร์ผอง วัฒนสินธุ์, 2542, น.71) กล่าวถึงการศึกษา 1) สภาวะแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อธุรกิจโดยสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทได้แก่ สภาวะแวดล้อมทั่วไปได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยี เป็นต้น และสภาวะแวดล้อมที่มีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจโดยตรง ได้แก่ ลูกค้านักแข่งขัน ผู้จำหน่ายวัตถุดิบ เป็นต้น ซึ่งสภาวะแวดล้อมทั้ง 2 นี้ ประกอบด้วยปัจจัยหลายประการที่สามารถสร้างโอกาสหรืออุปสรรคและหากธุรกิจได้วิเคราะห์ถึงปัจจัยของสภาวะแวดล้อมแล้ว จะทำให้สามารถกำหนดแนวทางในการดำเนินงานได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น การศึกษาในด้านที่ 2) ด้านการตลาดจะวิเคราะห์ถึงกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย รวมทั้งส่วนประสมทางการตลาดโดยมีจุดมุ่งหมาย คือ เพื่อวางแผนด้านการจัดจำหน่ายที่เหมาะสม โดยกำหนดผลิตภัณฑ์ที่ตลาดต้องการ การตั้งราคาที่เหมาะสม การจัดการช่องทางการจัดจำหน่ายที่กว้างขวาง สะดวก และการส่งเสริมการตลาดที่มุ่งใจลูกค้าเพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพสูงสุดต่อธุรกิจ 3) ในการศึกษาด้านการผลิตนั้นจะเป็นการศึกษาถึงการจัดหาแรงงานในกระบวนการผลิต กำลังการผลิต การเลือกทำเลที่ตั้ง การกำหนดขนาด และแผนผังของโรงงาน การจัดหาเครื่องจักรอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก ปัจจัยการผลิต จัดหาทำเลที่ตั้ง การกำหนดคุณสมบัติของวัตถุดิบ และผลผลิต เป็นต้น

(บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2543, น.1) กล่าวถึง การศึกษาด้านการบริหารทางการเงินของธุรกิจนั้นจะเป็นการศึกษาข้อมูลเพื่อการประกอบการตัดสินใจลงทุน โดยข้อมูลที่ได้มานั้นจะมาจากการศึกษาทางด้านการตลาด การผลิต บุคลากรในรูปของงบทางการเงิน ได้แก่ งบกำไร ขาดทุน งบกระแสเงินสด และงบดุล เพื่อให้การประเมินโครงการมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ปัจจุบันกระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายที่จะส่งเสริมและสนับสนุนธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมอย่างชัดเจน เพราะเป็นองค์กรที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ และสังคม นโยบายที่สำคัญของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมก็คือ การกระตุ้น และส่งเสริมผู้ประกอบการรายใหม่ให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมั่นคง นอกจากนี้ในการจัดแบ่งขนาดของธุรกิจยังมีเกณฑ์ในการกำหนดขนาดโดยจำนวนคนงาน และเงินลงทุนดังแสดงในตารางที่ 2.1 ดังนี้

ตารางที่ 2.1 การกำหนดขนาดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยใช้เกณฑ์ของจำนวนคนงานและเงินลงทุน

ธุรกิจ	คนงาน	เงินลงทุน
1. ขนาดเล็ก (Small Enterprises)	ไม่เกิน 50 คน	ไม่เกิน 20 ล้านบาท
2. ขนาดกลาง (Medium Enterprises)	ระหว่าง 50 – 200 คน	ระหว่าง 20 – 100 ล้านบาท

ที่มา : (วิฑูรย์ สิมะ โชคดี, 2543, บทนำ)

สำหรับประเทศไทยโดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลที่มีบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริม และพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้เกณฑ์มูลค่าของสินทรัพย์ถาวร และจำนวนคนงานในการแบ่งขนาด โดยอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าของสินทรัพย์ถาวรในกิจการไม่เกิน 100 ล้านบาทหรือมีคนงานในธุรกิจไม่เกิน 200 คน พบว่า ในปี พ.ศ. 2540 มีอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อม ได้ขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรมประมาณ 130,000 แห่งหรือร้อยละ 98 ของจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมทุกขนาด (วิฑูรย์ สิมะโชคดี, 2543, บทนำ)

ปัจจุบันธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของประเทศไทยมีการจ้างแรงงานร้อยละ 50 ของอุตสาหกรรมทั้งหมด สำหรับปัญหาที่พบของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ 1) การขาดความเป็นผู้ประกอบการที่ดี 2) ขาดการบริหารจัดการที่ดี 3) การขาดแคลนบุคลากรที่มีความชำนาญ และเชี่ยวชาญ 4) ต้นทุนการดำเนินงานที่สูง การแข่งขันสูง 5) ประสิทธิภาพของการผลิตต่ำ 6) การขาดความมีเอกภาพ และขาดการประสานงานของหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบ เป็นต้น (วิฑูรย์ สิมะโชคดี, 2543, น.2-5)

สำหรับปัจจัยที่มีความสำคัญในการตัดสินใจลงทุนทางธุรกิจอีกปัจจัยหนึ่ง คือ ทำเลที่ตั้ง ซึ่งหมายถึง สถานที่ที่ธุรกิจสามารถประกอบกิจกรรมการผลิตได้อย่างสะดวก ในการเลือกจะคำนึงถึง 1) กำไรที่จะเกิดขึ้น และค่าใช้จ่ายที่ต่ำที่สุด 2) ความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้า ที่เกิดจากทำเลที่ลูกค้าไปมาสะดวก และ 3) สภาพแวดล้อมที่ดี ซึ่งวัตถุประสงค์หลักของการเลือกทำเลที่ตั้งโดยทั่วไป คือ ความพยายามที่จะหาแหล่งที่ก่อให้เกิดต้นทุนรวมจากเลือกทำเลที่ตั้งที่ต่ำสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้ยังต้องมีการคาดการณ์ถึงประโยชน์ และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากทำเลที่ได้ตัดสินใจเลือกในอนาคตอีกด้วย สำหรับการพิจารณาเลือกทำเลที่ตั้งนั้นจะขึ้นอยู่กับธุรกิจว่ามีความต้องการ ได้รับประโยชน์ เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกที่ต้องการ การอยู่ใกล้กับแหล่งวัตถุดิบ ต้องการความสะดวกในการขนส่ง หรือต้องการอยู่ใกล้ตลาด เป็นต้น ก็จะเลือกทำเลที่ตั้งในเขตชุมชน นอกจากนี้ธุรกิจบางแห่งอาจเลือกทำเลที่ตั้งหลายแห่งก็ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายของธุรกิจนั้นๆ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทำเลที่ตั้งนั้นมีอยู่หลายประการ ซึ่งปัจจัยแต่ละด้านนั้นจะมีความสำคัญแตกต่างกันตามลักษณะของธุรกิจ ฉะนั้นในการเลือกทำเลที่ตั้งจะต้องทำการพิจารณาปัจจัยใดบ้างจะขึ้นอยู่กับว่าธุรกิจนั้นจะทำการผลิตอะไร จำนวนเท่าใดเป็นสำคัญ โดยทั่วไปปัจจัยที่ธุรกิจจำเป็นต้องนำมาพิจารณาแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) ปัจจัยเชิงคุณภาพ หมายถึง ปัจจัยเกี่ยวกับทำเลที่ตั้งที่ไม่สามารถวัดในรูปของตัวเลขได้ชัดเจน และ 2) ปัจจัยเชิงปริมาณ หมายถึง ปัจจัยเกี่ยวกับทำเลที่ตั้งที่สามารถวัดได้เป็นตัวเลข ซึ่งแสดงในรูปตัวเงินที่เราเรียกว่าต้นทุน สำหรับการพิจารณาเลือกทำเลที่ตั้งที่เหมาะสมที่สุดจำเป็นต้องพิจารณาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ฉะนั้นนอกจากปัจจัยเชิงปริมาณที่กล่าวแล้วผู้บริหารยังต้องพิจารณาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. การหาแรงงานได้ง่าย ในการเลือกทำเลธุรกิจควรคำนึงถึงทำเลที่สามารถหาแรงงานที่ต้องการได้ง่าย และมีค่าแรงที่ต่ำ การตั้งโรงงานที่อยู่ห่างไกลจากตัวเมืองหรือชุมชนธุรกิจจะต้องลงทุนในการจัดหายานพาหนะรับส่งคนงานหรือที่พักคนงานด้วย เป็นต้น

2. ทัศนคติของชุมชน ธุรกิจควรได้รับการสนับสนุนจากชุมชนเป็นอย่างดี และหากธุรกิจไม่ได้รับการสนับสนุนจากชุมชนเนื่องจากชุมชนมีความเห็นว่าธุรกิจดำเนินงานโดยมิชอบ มีการเอาเปรียบ กรณีเช่นนี้ธุรกิจก็อาจดำเนินงานไม่ราบรื่น

3. ความสะดวกด้านบริการสังคม ทำเลที่ตั้งอยู่ใกล้กับ ธนาคาร สถานีตำรวจ โรงพยาบาล สถานีดับเพลิง สถาบันการศึกษา ถนน เป็นต้น ปัจจัยเหล่านี้จะเป็นประโยชน์สำหรับธุรกิจเพราะทำให้ธุรกิจมีความสะดวกในการติดต่อใช้บริการและประหยัดต้นทุนในการก่อสร้างได้

4. สิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมของทำเลที่ตั้งที่เหมาะสมควรอยู่ในบริเวณที่มีอากาศดี มีการระบายน้ำสะดวก มีอุณหภูมิ แสง เสียงพอเหมาะจนทำให้สภาพจิตใจของคนงานมีความสดชื่น และเกิดความเต็มใจในการทำงาน

5. โอกาสในอนาคต การเลือกทำเลที่ตั้งจะต้องคำนึงถึงสถานที่ที่ธุรกิจสามารถขยายตัวออกให้กว้างขวางได้ การจราจรไม่คับคั่ง โอกาสขยายการขาย มีแหล่งวัตถุดิบที่พอเพียง แรงงานที่จะหาได้ และบริการต่างๆ ในอนาคต

6. ที่ดิน ธุรกิจต้องพิจารณาถึงราคาของทำเลเพราะราคาของทำเลที่ตั้งในเมืองใหญ่มักจะสูง ทำให้ธุรกิจต้องลงทุนเป็นจำนวนมากหากธุรกิจไม่จำเป็นต้องอยู่ในเมือง แต่อาจเลือกทำเลที่ตั้งในชนบทซึ่งมีราคาต่ำกว่า

7. การเช่า การซื้อหรือการก่อสร้าง เป็นการพิจารณาเปรียบเทียบ เช่น การเช่าไม่ต้องลงทุนจำนวนมาก สำหรับตัวโรงงานธุรกิจจะต้องพิจารณาด้วย เพราะการก่อสร้างเองจะได้ลักษณะตรงตามต้องการแต่ต้องลงทุนสูง ส่วนการเช่าโรงงานที่มีอยู่แล้วจะได้เปรียบในเรื่องที่ไม่ต้องลงทุนเอง

8. การขนส่งวัตถุดิบและการสิ้นเปลืองเชื้อเพลิง ธุรกิจที่ต้องใช้วัตถุดิบน้ำหนักมากควรเลือกทำเลที่ตั้งอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบเพราะจะทำให้สามารถลดต้นทุนการขนส่ง และจะต้องคำนึงถึงการขนส่งที่เหมาะสมด้วย เช่น วัตถุดิบที่มีน้ำหนัก และมีปริมาณมากควรใช้การขนส่งทางรถไฟหรือทางน้ำ

9. การขนส่งผลิตภัณฑ์ไปสู่ตลาด การเลือกทำเลที่ตั้งต้องคำนึงถึงความสะดวกในการที่จะสามารถติดต่อกับลูกค้าได้ง่าย และสะดวก

10. พลังงาน พลังงานที่ใช้ในการดำเนินงานผลิตได้แก่ ไฟฟ้าและน้ำประปา ฉะนั้นหากธุรกิจจะเป็นต้องใช้พลังงานเป็นจำนวนมากจึงจำเป็นต้องคำนึงถึง ความสามารถที่จะหาพลังงานมาได้อย่างเพียงพอ ซึ่งในกรณีนี้ธุรกิจอาจจะลงทุนเอง

11. ภาษีและการประกันภัย เมื่อธุรกิจดำเนินงานแล้วมีผลกำไรจะต้องเสียภาษีให้รัฐตามที่รัฐกำหนด แต่สำหรับภาษีบำรุงท้องถิ่นนั้นมีอัตราที่แตกต่างกันในแต่ละท้องถิ่น ขึ้นอยู่กับเทศบัญญัติของแต่ละจังหวัดจึงเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการควรคำนึงถึง

12. การเคลื่อนย้ายทำเลในอนาคต เนื่องจากการผลิตที่หยุดชะงักในกรณีที่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงทำเลใหม่ ซึ่งจะมีผลทำให้ธุรกิจมีต้นทุนเกิดขึ้นฉะนั้นในการเลือกทำเลที่ตั้งธุรกิจจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ และต้นทุนการเคลื่อนย้ายที่เกิดขึ้น เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงทำเลใหม่ในอนาคต

(พิชิต สุขเจริญพงษ์, 2538, น.85-86) กล่าวว่า ในการเลือกทำเลนั้นผู้บริหารจะต้องพิจารณาถึงแหล่งวัตถุดิบ เนื่องจากวัตถุดิบเป็นปัจจัยสำคัญที่มีบทบาทต่อทำเลที่ตั้ง โรงงานอุตสาหกรรมซึ่งอุตสาหกรรมบางประเภทต้องตั้งอยู่ในแหล่งวัตถุดิบที่ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ ถ้าหากเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานใกล้แหล่งวัตถุดิบก็จะลดต้นทุนค่าขนส่งได้

(สมศักดิ์ ตรีสัตย์, 2537, น.38-46) กล่าวว่า ในการพิจารณาจากแหล่งวัตถุดิบผู้บริหารอาจจะพิจารณาจากเมื่อวัตถุดิบเมื่อมีการผ่านกรรมวิธีการผลิตในโรงงานแล้ว หากนำหนักมีการเปลี่ยนแปลงน้อยลักษณะเช่นนี้โรงงานควรจะอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบมากกว่าตลาด และเมื่อวัตถุดิบผ่านกรรมวิธีการผลิตแล้วนำหนักเปลี่ยนแปลงมาก ในกรณีนี้โรงงานควรจะอยู่ใกล้กับแหล่งวัตถุดิบ เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายในการขนส่ง ส่วนในกรณีที่วัตถุดิบมีอยู่ทั่วไปโรงงานควรจะอยู่ใกล้ตลาดทั้งนี้เพราะว่าผลผลิตที่ออกจากโรงงานจะได้ส่งเข้าจำหน่ายในตลาดได้ทันที ซึ่งในบางครั้งลูกค้าอาจเข้ามาซื้อสินค้าโดยตรง ซึ่งจะทำให้ลดค่าใช้จ่ายในการขนส่งและการนำเสีย สินค้าบางอย่างอาจจะเสียหายได้หากแหล่งผลิตอยู่ไกลจากแหล่งจำหน่าย เพื่อป้องกันสินค้าเน่าเสียจึงต้องใช้เวลาและระยะทางสั้นๆ ในการขนส่ง ส่วนปัจจัยในการเลือกทำเลคือ การเลือกเส้นทางการขนส่ง ระยะทาง เวลา ลักษณะและสภาพของเส้นทาง ปัญหาจราจร แนวโน้มในอนาคต ลักษณะภูมิประเทศ ค่าใช้จ่ายในการขนส่ง เป็นต้น

ในการเลือกทำเลที่ตั้งนั้นมีปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องหลายประการ และเมื่อทำการเลือกทำเลที่ตั้งของโรงงานดังกล่าวแล้ว อาจมีผลกระทบต่อการดำเนินงานของธุรกิจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ฉะนั้นการเลือกทำเลที่ตั้งจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ

แนวคิดและข้อวิพากษ์ต่างๆ

(ไสว วงษ์กล้า, 2541, น.46-47) กล่าวว่า ในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อมไม่ว่าจะเป็นธุรกิจที่ทำการผลิต การจัดจำหน่ายหรือการให้บริการ ธุรกิจมักจะพบกับ ปัญหาด้วยเหตุนี้ผู้ประกอบการจึงควรที่จะศึกษาข้อมูลต่างๆ เพื่อใช้ในการตัดสินใจดำเนินธุรกิจให้ บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้คือ การคืนทุน และผลกำไร นอกจากนี้แล้วธุรกิจจะต้องศึกษา กฎหมายต่างๆ เช่น กฎหมายเทศบัญญัติโดยเฉพาะการตั้งโรงงานที่มีผลกระทบต่อสังคมรอบข้าง การปล่อยของเสีย เป็นต้น ส่วนในด้านของการควบคุมธุรกิจก็มีความสำคัญ เช่น การตรวจสอบ ฐานะทางการเงิน การมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในที่ประชุม ด้วยเหตุนี้ผู้ลงทุนต้องมีบทบาทใน ส่วนนี้ด้วยเพื่อความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจที่ลงทุนและที่สำคัญการกระจายความเสี่ยงจากการลงทุนนั้น ธุรกิจจะต้องศึกษาข้อมูล และวางแผนธุรกิจมาเป็นอย่างดี

ปัจจุบันในการพัฒนาธุรกิจขนาดย่อมในประเทศพบว่ายังขาดการพัฒนา ซึ่งผู้ประกอบการ โดยทั่วไปนิยมการตั้งเครื่องจักรจากต่างประเทศเข้ามาผลิต จึงก่อให้เกิดปัญหาในด้านการขาดการพัฒนา ในอุตสาหกรรมเครื่องจักรซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขั้นพื้นฐานของประเทศ จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ปัญหาของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ 1)ขาดแคลนเงินทุน 2)เทคโนโลยีการผลิตที่ล้าสมัย 3) ขาดการรับรู้ถึงสภาพของปัญหา ผลที่ตามมาคือ ประเทศไทยไม่สามารถพัฒนาการผลิตสินค้าต้นทุน หรือเครื่องจักรได้สำหรับสาเหตุดังมีดังนี้ (ไว จามรมาน, 2543, น.5-7)

1. ภาษีนำเข้าเครื่องจักรที่ต่ำทำให้ผู้ผลิตเครื่องจักรในประเทศไม่สามารถแข่งขันได้
2. ขาดระบบการสนับสนุนและส่งเสริมการผลิต
3. เทคโนโลยีการผลิตที่ล้าหลังและขาดความเชี่ยวชาญ
4. ผู้ลงทุนขาดความเป็นนักประกอบการที่ไม่แสวงหาโอกาสเพิ่มผลผลิต

โดยทั้ง 4 ปัจจัยนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความล้มเหลวของการผลิต ซึ่งพบว่า การพัฒนา อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลของไทยในปัจจุบัน ผู้ที่ดำเนินธุรกิจที่ดำเนินการในภายหลังจะมี ข้อเสียเปรียบหลายประการ เนื่องจากการขาดนโยบายที่ชัดเจนจากภาครัฐบาลต่ออุตสาหกรรมเครื่องจักร ดังนั้นถ้าต้องการจะพัฒนาอุตสาหกรรม จึงจำเป็นจะต้องหาทางสนับสนุนอุตสาหกรรมเครื่องจักร โรงงานก่อน ซึ่งจะเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะยาว

นอกจากนี้ปัจจัยที่มีความสำคัญที่ธุรกิจต้องให้ความสนใจก็คือ ช่องทางการจัดจำหน่ายพบว่า ปัจจุบันห้างค้าปลีกสมัยใหม่เป็นโอกาสที่ดีสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเฉพาะเมื่อ ได้รับแนวทางในการนำสินค้าเข้าไปจำหน่ายในบิ๊กซีซูเปอร์เซ็นเตอร์ ซึ่งมีกรณีศึกษาจากผู้ที่ได้ทำ ธุรกิจกับบิ๊กซี ได้แก่ กรรมการผู้จัดการบริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า และเครื่องมือช่างตรา HANKA และ NAP กล่าวว่า ในก่อนหน้านี้นท่านเป็นพนักงานขายสินค้าดังกล่าวมาก่อนได้ติดต่อทางธุรกิจกับ ห้างสรรพสินค้าต่างๆ ต่อมาจึงได้ลาออกมาตั้งผลิตสินค้าจำหน่ายเอง ได้แก่ อุปกรณ์ก่อสร้างต่างๆ แต่ดำเนินงานได้ไม่นานก็เกิดภาวะวิกฤติเศรษฐกิจขึ้นในปี 2540 โอกาสที่ดีที่บิ๊กซีเปิดให้ท่านได้รับ

คำแนะนำจากห้างให้ทำการผลิตสินค้ามาเสนอขายโดยเฉพาะปลั๊กไฟที่มีแบบต่างถึง 20 แบบ ตั้งแต่ราคาปกติไปจนถึงราคาสูง จากนั้นจึงได้ทำการพัฒนาสินค้าอย่างต่อเนื่องตามที่บิกซีสั่งให้ผลิต ซึ่งปัจจุบันเขามีสินค้าอยู่ 3,000 รายการที่อยู่ในสินค้า 4 หมวดได้แก่ อุปกรณ์ไฟฟ้า เครื่องมือช่าง ก๊อกน้ำ และอุปกรณ์สวน หรือกรรมการผู้จัดการบริษัท วิ พี เค มาร์เก็ตติ้ง จำกัด ผู้ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปตรา EXTRA & VALUE กล่าวว่า เดิมท่านได้ผลิตเสื้อผ้าเกรด เอ และ บี จำหน่ายตามห้างสรรพสินค้าต่างๆ มีปัญหามากมายโดยเฉพาะการดูแลสินค้าคงคลัง แต่เมื่อบิกซีเปิดบริการท่านจึงได้ตัดสินใจจัดส่งสินค้าเข้าไปขายตั้งแต่เปิดสาขาแรกนอกจากนี้ท่านยังได้รับคำแนะนำทางการตลาดตลอดจนมีคณะทำงานด้านการออกแบบสินค้า เช่น ชุดแม่บ้าน ชุดลำลอง ปัจจุบันท่านมีสินค้าจำหน่ายในบิกซี ทั้งทุกสาขา ส่วนประธานกรรมการบริษัท แพนมคอนเมืองเจริญศรี มาร์เก็ตติ้ง จำกัด ผู้ผลิตหมอนจำหน่ายกล่าวว่า เมื่อ 20 ปีที่แล้วอาชีพด้านนี้เป็นงานที่มีความยากลำบากมากเพราะสินค้าที่เน่าเสียง่าย ท่านยอมรับว่าบิกซีได้ช่วยท่านมากในด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และรองประธานกรรมการผู้จัดการของบริษัท เรดอน จำกัด ผู้ผลิตสินค้าด้านสุขภาพอนามัยกล่าวว่าท่านได้รับโอกาสที่บิกซีรับสินค้าของท่านไปขาย ได้แก่ มีดโกนหนวดจากสหรัฐอเมริกา และสามารถผลิตสินค้าใบมีดที่เป็นตราของตนเองได้อีกด้วยโดยใช้ตราเซฟซ้อยส์ จึงสามารถสร้างชื่อขึ้นมาได้

รองประธานฝ่ายจัดซื้อของบิกซีได้กล่าวแนะนำว่า หากต้องการจะประสบความสำเร็จกับห้างค้าปลีกสมัยใหม่ธุรกิจควรมีประสบการณ์ทางธุรกิจ มีประวัติทางการเงินดี มีความพร้อมในการผลิต และการจัดส่งจะทำให้เป็นข้อได้เปรียบ นอกจากนี้ในด้านวิสัยทัศน์ของธุรกิจเป็นสิ่งที่สำคัญ เนื่องจากการแข่งขันมีความรุนแรง ดังนั้นคู่ค้ากับบิกซีจะต้องมีความพร้อมในการปรับปรุงตัวเอง เนื่องจากเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและคู่แข่งมีการปรับตัวอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้ไม่สามารถยืนอยู่กับที่ได้ สำหรับการขายสินค้าให้บิกซีนั้นสินค้าควรจะมีคุณภาพแตกต่าง ราคาที่สามารถแข่งขันได้ สามารถจับกลุ่มลูกค้าได้ชัดเจน มีตราเป็นที่รู้จักของตลาด โดยเฉพาะด้านความแตกต่างของสินค้าและการออกแบบ การปรับเปลี่ยนสินค้าได้ตามฤดูกาลและที่สำคัญคือ ต้นทุนหรือราคาที่มีความเหมาะสมเช่น สินค้ามีความน่ารักที่ลูกค้าเห็นแล้วอยากได้ สำหรับในเรื่องของฤดูกาลหรือแฟชั่นก็มีความสำคัญ เช่น ปีใหม่จะมีการจัดชุดของขวัญหรือฤดูฝนสินค้าจำพวกเสื้อผ้ากันฝนจะจำหน่ายได้ดีซึ่งผู้จำหน่ายให้บิกซีควรจะต้องทราบว่าในปัจจุบัน แนวโน้มความต้องการของตลาดมีความนิยมในสินค้าอะไร นอกจากนี้สินค้าจะต้องมีมาตรฐานตามที่ทางกฎหมายบังคับอีกด้วย เช่น มอก. อย. หรือมาตรฐานอื่นๆ ที่ผู้ผลิตสามารถพัฒนาตนเองจนได้รับเพื่อแสดงความน่าเชื่อถือว่าสามารถผลิตสินค้าได้คุณภาพสม่ำเสมอ รวมถึงลิขสิทธิ์ ลิขสิทธิ์หรือใบอนุญาตในกรณีจำหน่ายสินค้ามีลิขสิทธิ์ เช่น วิซีดี สำหรับสินค้าที่จะนำมาจำหน่ายควรมีรหัสสินค้าหรือบาร์โค้ดที่เป็นสากล มีการควบคุมคุณภาพโดยทางบิกซีจะมีการส่งทีมงานเข้าไปตรวจสอบถึงโรงงานเป็น

ปัจจัยการผลิตจะมีมาตรฐานไม่เปลี่ยนแปลงชนิดหรือส่วนประกอบแต่จะเปลี่ยนแปลงไปตามลักษณะงานแต่ละชิ้นซึ่งมีข้อดี คือ ทำการผลิตที่มีต้นทุนต่อหน่วยต่ำและผลผลิตมีคุณภาพ ประหยัดค่าใช้จ่ายในด้านแรงงาน ส่วนข้อเสียได้แก่ การหยุดของเครื่องจักรในเครื่องจักรหนึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างมาก อัตราการผลิตมีการเปลี่ยนแปลงแบบ ชนิด ลักษณะของผลิตภัณฑ์เป็นไปได้ยาก ส่วนลักษณะการผลิตแบบไม่ต่อเนื่องจะมีลักษณะเป็นการผลิตตามคำสั่ง เช่น โรงงานซึ่งผลิตสินค้าเป็นชิ้นๆ ตามคำสั่งซื้อของลูกค้าซึ่งการผลิตแต่ละครั้งจะแตกต่างกัน โดยแต่ละแบบจะมีจำนวนที่จำกัด เครื่องจักรที่ใช้เป็นแบบเอนกประสงค์ แรงงาน และผู้ควบคุมจะต้องเป็นผู้ชำนาญและมีประสบการณ์ซึ่งข้อดีคือสามารถรับงานได้หลายแบบในปริมาณน้อย จำนวนเงินลงทุนเริ่มต้นน้อยกว่าระบบการผลิตแบบต่อเนื่อง ส่วนในด้านข้อเสียคือปริมาณที่ผลิต และวิธีควบคุมคุณภาพด้อยกว่าผลิตภัณฑ์แบบต่อเนื่อง

โดยทั่วไปการบริหารการผลิตเป็นสิ่งจำเป็นเริ่มตั้งแต่การนำวัตถุดิบเข้ามาในคลังสินค้าจากนั้นก็ทำการผลิตจนได้ผลิตภัณฑ์ออกจำหน่ายซึ่งสามารถแยกหน้าที่ของการบริหารการผลิตได้ดังนี้

1.1 หน้าที่การบริหารการผลิตและระบบการผลิต เพื่อให้ได้ผลผลิตตามคุณลักษณะที่ต้องการ โดยหน้าที่สำคัญของการผลิตจะเกี่ยวกับการเตรียมระบบการผลิต การควบคุมการผลิต และการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1.2 การจัดองค์การในการผลิต การผลิตมีลักษณะเป็นกระบวนการที่การดำเนินการตั้งแต่เริ่มต้นไปจนถึงสิ้นสุด จำเป็นจะต้องมีการจัดองค์กรที่มีโครงสร้างการแบ่งแยกหน่วยต่างๆ ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในการผลิต

1.3 การวางแผนด้านผลิตภัณฑ์ ผู้บริหารจะต้องกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับระดับคุณภาพและต้นทุนการผลิตก่อนที่จะเริ่มต้นการออกแบบ ซึ่งในการพัฒนาผลิตภัณฑ์จะเริ่มต้นด้วยการวิจัยพัฒนาสินค้า งานออกแบบขั้นสุดท้าย การทดลองผลิตและการผลิตปริมาณจำนวนมากออกจำหน่าย

1.4 วางแผนด้านกำลังการผลิต ผู้บริหารมีหน้าที่จะต้องวางแผนกำลังการผลิตให้เพียงพอกับความต้องการของลูกค้าซึ่งกำลังการผลิตจึงขึ้นอยู่กับความต้องการของลูกค้าทั้งในระยะสั้น และระยะยาว

1.5 การเลือกทำเลที่ตั้ง ในการตัดสินใจเลือกทำเลที่ตั้งจะต้องพิจารณาในปัจจัยหลายด้าน

1.6 การวางแผนผังกระบวนการในการผลิต กระบวนการผลิตควรสอดคล้องกับการวางแผนผังกระบวนการผลิตได้แก่ การติดตั้งเครื่องจักร อุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ

1.7 การออกแบบงาน มาตรฐานการปฏิบัติงาน โดยพิจารณาถึงเครื่องจักร และขั้นตอนต่างๆ ของการทำงานที่มีประสิทธิภาพซึ่งการออกแบบงานต้องคำนึงถึงการเคลื่อนไหวและความพึงพอใจของพนักงานในการปฏิบัติงานที่มีมาตรฐานในขั้นตอนต่างๆ

ลดต้นทุนในการผลิตเนื่องจากเกิดการประหยัดจากการผลิตจำนวนมาก อันเป็นผลมาจากการใช้เครื่องจักรไปเพิ่มปริมาณการผลิต ช่วยให้นักธุรกิจมีความริเริ่มและพัฒนาสิ่งใหม่ๆ มาสนองความต้องการของผู้บริโภค ทำให้ธุรกิจเจริญเติบโตอยู่ตลอดเวลารวมทั้งทำให้ผู้บริโภคได้รับความพึงพอใจจากการบริโภคสินค้าในรูปแบบต่างๆ ที่ได้รับความสะดวกด้านสถานที่และเวลาในการซื้อ และความพึงพอใจในกรรมสิทธิ์ของสินค้าต่างๆ นอกจากนี้การตลาดทำให้ผู้บริโภคได้รับข่าวสารการตลาดทำให้ลูกค้ามีความรอบรู้ในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ดียิ่งขึ้นด้วย

การตลาดเป็นทั้งศาสตร์ และศิลปะผู้ที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจได้ จำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องของหลักการตลาดเป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่สามารถนำความรู้ด้านการตลาดนั้นไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ การตลาดประกอบด้วยกิจกรรมที่อำนวยความสะดวก และก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนโดยมุ่งสนองความต้องการของประชาชนให้เกิดความพึงพอใจจากความหมายนี้การตลาดมีประเด็นที่สำคัญ คือ การตลาดจะมีกิจกรรมการแลกเปลี่ยนที่ผู้ขายเสนอขายสินค้าหรือบริการให้กับผู้บริโภค โดยผู้บริโภครต้องจ่ายเงินเป็นการตอบแทน โดยวัตถุประสงค์เพื่อสนองความพึงพอใจนั่นเอง

การตลาด คือ กิจกรรมทั้งหมดของธุรกิจที่กำหนดขึ้นเพื่อที่จะวางแผนในการกำหนดราคา การส่งเสริม และจำหน่ายผลิตภัณฑ์ไปยังตลาดเป้าหมายเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ จากความหมายนี้การตลาด คือ ระบบของกิจกรรมทางธุรกิจ ในการวางแผนตั้งราคาส่งเสริมและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ การเสนอผลิตภัณฑ์ เสนอความคิดที่มีคุณค่าแก่ตลาดเป้าหมายและจะต้องบรรลุวัตถุประสงค์ของธุรกิจด้วย

(ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2541, น.33) กล่าวว่า ส่วนประสมการตลาด(Marketing Mix) หมายถึง ปัจจัยทางการตลาดที่ควบคุมได้ ซึ่งธุรกิจจะต้องร่วมกันวางแผนดำเนินงานเพื่อสนองความต้องการของตลาดเป้าหมาย โดยทั่วไปส่วนประสมทางการตลาดประกอบด้วย

2.1 ผลิตภัณฑ์ หมายถึง สิ่งที่เสนอขายโดยธุรกิจเพื่อสนองความต้องการของลูกค้าให้พึงพอใจ ผลิตภัณฑ์ที่เสนอขายอาจจะมีตัวตนหรือไม่มีตัวตนก็ได้ ซึ่งประกอบด้วยสินค้า บริการ ความคิด สถานที่องค์กรหรือบุคคล เป็นต้น

2.2 ราคา หมายถึง มูลค่าผลิตภัณฑ์ในรูปตัวเงิน หรือเป็นสิ่งที่ต้องจ่ายสำหรับผลิตภัณฑ์

2.3 การจัดจำหน่าย หมายถึง โครงสร้างของช่องทางซึ่งประกอบด้วยสถาบัน และกิจกรรมที่ใช้เพื่อการเคลื่อนย้ายผลิตภัณฑ์จากธุรกิจไปยังตลาด สถาบันที่นำผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดเป้าหมายก็คือ สถาบันการตลาด ส่วนกิจกรรมเป็นสิ่งที่ช่วยในการกระจายตัวผลิตภัณฑ์ประกอบด้วย การขนส่ง การคลังสินค้าและการเก็บรักษาสินค้าคงคลัง เป็นต้น

2.4 การส่งเสริมการตลาด เป็นการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับข้อมูลระหว่างผู้ขายกับผู้ซื้อ เพื่อสร้างทัศนคติ และพฤติกรรมในการซื้อ การติดต่อสื่อสารดังนี้

3.1 บทบาทในการจัดหาจัดเงินมาลงทุนที่เหมาะสม ธุรกิจจะต้องสัมพันธ์กับการนำไปใช้ เช่น การซื้อสินค้ามาเพื่อขายอาจจะใช้ความน่าเชื่อถือทางการค้าหรือเงินเบิกเกินบัญชีเพราะเมื่อขายสินค้าได้แล้วจะสามารถนำไปชำระหนี้สิน

3.2 บทบาทในการจัดสรรเงินทุนให้อยู่ในรูปสินทรัพย์ต่างๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยมีแผนงบประมาณการเงิน ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการควบคุมค่าใช้จ่ายให้เกิดประโยชน์สูงสุด การใช้จ่ายเงินทุนจะต้องสอดคล้องและสัมพันธ์กับการจัดหาเงินทุน

3.3 บทบาทการเพิ่มทุนในสถานะที่เหมาะสม หากธุรกิจพบว่า มีโอกาสที่ดีที่จะลงทุนเพิ่ม การบริหารการเงินสำหรับธุรกิจขนาดย่อมมีหลักที่สำคัญ 2 ประการคือ การนำเงินทุนที่มีอยู่ไปใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดและการได้มาซึ่งเงินทุน การบริหารการเงินเป็นการจัดการเกี่ยวกับการเงินทั้งหมดของธุรกิจซึ่งมีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวของธุรกิจ ดังนั้นจึงต้องมองทั้งในระยะสั้นและระยะยาวโดยมีการกำหนดโครงการและเป้าหมายในอนาคตไว้ด้วย โดยทั่วไปธุรกิจจะต้องนำเงินทุนส่วนหนึ่งลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเพื่อผลิตสินค้า ส่วนธุรกิจบางประเภทที่ใช้เงินทุนในสินทรัพย์ถาวรน้อยธุรกิจเหล่านี้สามารถดำเนินงานได้โดยการเช่า เช่น โรงงาน และอุปกรณ์ที่จำเป็นในการผลิตแทนที่จะลงทุนซื้อด้วยเงินสด เพราะเนื่องจากในการบริหารการเงินถือว่าสินทรัพย์ถาวร คือ ปัจจัยในการก่อให้เกิดรายได้แก่ธุรกิจถ้าปราศจากสินทรัพย์ถาวร ได้แก่ โรงงาน และอุปกรณ์ในการผลิต แล้วธุรกิจก็จะไม่สามารถผลิตสินค้าเพื่อการจำหน่ายได้ ในการวิเคราะห์เพื่อการตัดสินใจลงทุนในสินทรัพย์ถาวรในกรณีที่มีเงินทุนจำกัด และมีความไม่แน่นอนนั้นผู้บริหารจะต้องมีการพิจารณาถึงข้อมูลต่างๆ อย่างรอบคอบ เช่น การตั้งโรงงานใหม่ สร้างอาคารใหม่ การซื้อเครื่องมือเครื่องจักรเพิ่ม การเปลี่ยนเครื่องจักรใหม่ การขยายอาคารสถานที่ ซึ่งเป็นการตัดสินใจที่ต้องผูกพันเป็นระยะเวลาอันยาวนานและเงินลงทุนที่สูงในอนาคต

ส่วนในด้านการดำเนินงานนั้น ธุรกิจจำเป็นต้องมีเงินทุนหมุนเวียนซึ่งหากธุรกิจนั้นมีแต่อาคาร เครื่องจักร เครื่องใช้สำนักงาน พนักงาน อุปกรณ์ แต่ขาดแคลนสินค้าที่จะเอาไว้อำนาจก็จะไม่สามารถสร้างรายได้ดังนั้นธุรกิจจำเป็นต้องมีเงินทุนหมุนเวียนไว้เพื่อ การลงทุนในรูปของสินค้าหรือวัตถุดิบเพื่อให้การขายหรือการผลิตอย่างราบรื่น การลงทุนในรูปของสินค้าสำเร็จรูปที่ขายที่มีการให้เครดิตแก่ลูกค้า ธุรกิจนั้นจึงจำเป็นต้องมีเงินทุนหมุนเวียนเพิ่มขึ้นและค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นเป็นประจำในการดำเนินงาน เช่น ค่าสาธารณูปโภค เป็นต้น

แหล่งเงินทุนที่ธุรกิจสามารถจัดหาได้นั้นอาจจะมาจากภายนอก คือ แหล่งเงินทุนที่เป็นบุคคลหรือสถาบันการเงิน ซึ่งแหล่งเงินทุนนี้สามารถจำแนกตามระยะเวลาการถึงกำหนดชำระหนี้ได้เป็น 3 ประเภทคือ เงินทุนระยะสั้น เงินทุนระยะปานกลางและเงินทุนระยะยาว เงินทุนระยะสั้นเป็นเงินทุนที่ได้จากการกู้ยืมมีกำหนดใช้คืนภายใน 1 ปีซึ่งเงินทุนนี้ธุรกิจควรนำมาใช้ลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียน เช่น ลูกหนี้การค้า สินค้าคงเหลือ เป็นต้น ส่วนเงินทุนระยะปานกลางมีกำหนดใช้คืนภายใน 1 - 5 ปี ธุรกิจมักจะใช้เพื่อซื้อเครื่องจักรนำมาใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียนของบริษัท

สำหรับเงินทุนระยะยาวเป็นเงินทุนที่มีกำหนดเวลาชำระคืนที่ยาวนาน สำหรับลักษณะของแหล่งเงินทุนระยะสั้นนั้น ธุรกิจจะหาจากการก่อหนี้ระยะสั้นเพื่อนำมาลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนของธุรกิจ ดังนั้นเงินทุนประเภทนี้จึงเป็นเงินทุนที่สามารถชำระคืนได้ในตัวเองนั้น คือ ผู้กู้สามารถนำเงินกู้ไปลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนเช่น ถูกหนี้การค้าหรือสินค้าคงเหลือ เป็นต้น และสินทรัพย์หมุนเวียนเหล่านั้นจะสามารถเปลี่ยนสภาพเป็นเงินสดภายใน 1 ปี เงินจำนวนดังกล่าวสามารถนำมาจ่ายชำระคืนเจ้าหนี้ได้ ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้จะแตกต่างจากเงินทุนที่กู้ไปลงทุนสินทรัพย์ถาวรเพราะเงินกู้ดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ที่จะลงทุนในสินทรัพย์ถาวร ส่วนใหญ่จะมีการกำหนดระยะเวลามากกว่า 1 ปี และผู้กู้จะไม่มีแผนที่จะขายสินทรัพย์ดังกล่าวในเวลาอันใกล้สภาพดังกล่าวทำให้เงินกู้เพื่อลงทุนในสินทรัพย์ถาวร ไม่อาจเปลี่ยนสภาพเป็นเงินสดมาชำระคืนเงินกู้ได้ด้วยตนเอง

ในการจัดหาเงินทุนระยะยาวทำได้โดยการจำหน่ายหุ้นทุนประกอบด้วย**หุ้นบุริมสิทธิ** ซึ่งมีลักษณะเป็นกึ่งหนี้กึ่งหุ้นเพราะว่าในกรณีที่เลิกกิจการ ผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิจะมีสิทธิเรียกร้องชำระหนี้สินหลังจากหนี้สินอื่น แต่ก่อนผู้ถือหุ้นสามัญและมีสิทธิเรียกร้องชำระหนี้สูงสุดเท่ากับมูลค่าที่ตราไว้ของหุ้นเท่านั้น ส่วนหุ้นสามัญเป็นหลักทรัพย์ที่แสดงความเป็นเจ้าของเพราะเป็นเงินทุนของธุรกิจผลตอบแทนที่ผู้ถือหุ้นจะได้รับจะอยู่ในรูปของเงินปันผลสำหรับส่วนแบ่งกำไร จะคิดเป็นหุ้นเรียกว่ากำไรต่อหุ้นซึ่งผู้ลงทุนจะได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนหุ้นที่ถือ และหุ้นกู้ที่ผู้ถือหุ้นจะมีบทบาทฐานะของความเป็นเจ้าหนี้ของธุรกิจ

4. ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ ปัจจุบันในการบริหารจัดการธุรกิจมีความยุ่งยากซับซ้อนกว่าในอดีตซึ่งผู้บริหารจะต้องมีบทบาทความรับผิดชอบต่อสังคม ต้องเผชิญกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเรียกร้องสิทธิประโยชน์ของแรงงาน การคุ้มครองผู้บริโภค การเรียกร้องให้รับผิดชอบต่อปัญหาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น และเพื่อเป็นการลดปัญหาการบริหารจัดการที่ดีจะเป็นปัจจัยในการนำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ ดังนั้นในการบริหารจัดการของธุรกิจจึงมีความจำเป็นต้องมีทรัพยากรอันเป็นปัจจัยพื้นฐานทางการจัดการได้แก่ คน ที่เป็นผู้ปฏิบัติ เงินใช้สำหรับเป็นค่าจ้างและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ วัสดุสิ่งของ หมายถึง อุปกรณ์เครื่องใช้ เครื่องมือต่างๆ รวมทั้งอาคารสถานที่ และการจัดการ หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับการจัดการที่เหมาะสมมาใช้งานที่มีประสิทธิภาพมาดำเนินงาน

(สมคิด บวง โม, 2541, น.14) ได้ให้ความหมายของการจัดการ คือ ศิลปะในการใช้เงิน วัสดุ อุปกรณ์ขององค์กรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับการจัดการที่ดีสามารถพิจารณาได้จาก

- 4.1 คุณค่าในด้านความประหยัด หมายถึง การใช้จ่ายเงินทุนเกิดประโยชน์สูงสุด ได้กำไรหรือผลตอบแทนสูงสุด ประหยัดทั้งคน เงิน วัสดุสิ่งของและเวลา
- 4.2 คุณค่าในด้านประสิทธิผล โดยให้การทำงานสำเร็จลุล่วงไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้
- 4.3 คุณค่าในด้านประสิทธิภาพ หมายถึง การทำงานได้สำเร็จไปตามเป้าหมายที่วางไว้โดยใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด

4.4 คุณค่าในด้านความเป็นธรรม

4.5 คุณค่าในชื่อเสียง ผู้บริหารที่ดีย่อมจะเป็นที่ยกย่องสรรเสริญและยอมรับของสังคม

นอกจากนี้การบริหารจัดการยังสามารถเพิ่มผลผลิตให้กับธุรกิจได้ เนื่องจากผู้บริหารใช้กลยุทธ์ และนโยบายที่เหมาะสม ซึ่งกลยุทธ์การบริหารจัดการที่สำคัญคือ การเน้นการปรับปรุงด้านแรงงานและการใช้แนวทางด้านการปรับปรุงการบริหาร ซึ่งจะเป็นการนำเอาเทคนิคการบริหารจัดการสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ เช่น การวางแผนกลยุทธ์ขององค์กรโดยยึดวัตถุประสงค์และการลงทุนในด้านระบบข่าวสารเครื่องจักรและเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ สำหรับบทบาทของผู้บริหารนั้นมีอยู่ 2 ประการด้วยกันคือ เรื่องของการจัดองค์กรและการปรับปรุงสภาวะแวดล้อมในการทำงาน โดยฝ่ายจัดการนั้นต้องรับผิดชอบโดยตรงต่อแรงงานเพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด พนักงานจำนวนไม่น้อยที่มีความสามารถมีแรงจูงใจสูง และมีทัศนคติที่ดีแต่ไม่สามารถทำงานตามความคิดความสามารถของตนเองได้เต็มที่เพราะขีดจำกัดของธุรกิจจึงเป็นการสูญเสียด้านกำลังใจ การพัฒนาความรู้ ทัศนคติที่ดี ดังนั้นจึงควรที่จะปรับปรุงความสามารถของแรงงานโดยมุ่งเน้นถึงความร่วมมือ และให้มีส่วนร่วมจากแรงงานซึ่งบรรยากาศที่ดี และการเอื้ออำนวยในการทำงานให้เกิดการปรับปรุง โครงสร้างวัฒนธรรมขององค์กรและรูปแบบการบริหารที่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างผู้บริหาร คนงาน และงาน การจัดโครงสร้างของธุรกิจควรมีการปฏิบัติงานที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของธุรกิจให้มากที่สุด มีความเหมาะสมกับผลผลิตและกรรมวิธีการผลิต จึงจะส่งผลให้เกิดการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ ในขณะที่เดียวกัน โครงสร้างของธุรกิจควรจะสอดคล้องกับวัฒนธรรมของสังคมนั้นด้วย การที่วัฒนธรรมและ โครงสร้างของธุรกิจขัดแย้งกันจะส่งผลต่อการเพิ่มผลผลิตโดยพิจารณาได้จากการเปรียบเทียบการจัดโครงสร้างองค์กรแบบอเมริกันที่มีการจัดโครงสร้างตามลำดับขั้น มีการกำหนดตำแหน่งหน้าที่ ความรับผิดชอบ การมอบหมายงานระบุตัวบุคคลไว้อย่างชัดเจน มุ่งประโยชน์สูงสุดในการลงทุนโดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและบุคคล ผลงานที่ได้เกิดขึ้นโดยแรงจูงใจจากค่าแรงงานและการควบคุมอย่างใกล้ชิด และเมื่อเปรียบเทียบรูปแบบการบริหารญี่ปุ่นก็จะเห็นความแตกต่างในแง่วัฒนธรรมและรูปแบบการบริหารคือ โครงสร้างองค์กรแบบญี่ปุ่น จะมีโครงสร้างอย่างกว้างๆ การกำหนดหน้าที่เป็นเพียงแนวทางการปฏิบัติงานเท่านั้นและไม่เป็นทางการ ทำงานโดยอาศัยการบริหารภายในกลุ่มร่วมกัน มีมาตรฐานผลงานของกลุ่มในระดับสูงมีการจัดโครงสร้างตามความเห็นของกลุ่มที่ถือว่า คนเป็นปัจจัยที่มีค่าที่สุดในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมาย ดังนั้นเป้าหมายของพนักงาน และธุรกิจจึงเป็นเป้าหมายเดียวกัน ระบบการกระจายอำนาจจากเบื้องล่างขึ้นไปมีลักษณะไม่เป็นทางการโดยใช้การติดต่อด้วยวาจาเพื่อหาข้อสรุป และมีการยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรหลังจากการตัดสินใจแล้ว

สำหรับรูปแบบการบริหารจัดการที่เหมาะสมนั้นวิธีการทำงานที่จะเพิ่มผลผลิตได้คือควรมุ่งไปที่ตัวพนักงานในการมีส่วนร่วมและการควบคุมใช้หลักประชาธิปไตยมากกว่าการใช้อำนาจ โดยเน้นความร่วมมือช่วยเหลือกัน พยายามให้พนักงานมีความพอใจในการทำงานตลอดจนมีระบบการ

ให้รางวัลที่พอเพียง นอกจากนี้รัฐก็ควรให้มีการฝึกอบรมพัฒนาบุคคล ปรับปรุงแรงจูงใจ ตลอดจนบรรยากาศและสภาวะแวดล้อมในการทำงานซึ่งเป็นความรับผิดชอบของรัฐกิจโดยตรง

5. ปัจจัยด้านกฎหมาย เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่รัฐกิจจะต้องนำมาพิจารณาเพื่อประกอบการตัดสินใจลงทุนทางธุรกิจคือปัจจัยทางด้านกฎหมาย ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญของรัฐกิจ หากเกิดปัญหาขึ้นแล้วรัฐกิจอาจจะได้รับผลกระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับกฎหมายที่มีผลต่อการดำเนินธุรกิจบางฉบับที่รัฐกิจควรทราบ ได้แก่ กฎกระทรวง พระราชบัญญัติ ได้แก่

กฎกระทรวง ฉบับที่ 4

ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 11 วรรคสองซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 ได้แก่ โรงงานประเภท ชนิด และขนาดที่ต้องแจ้งให้ผู้อนุญาตทราบก่อนที่จะประกอบกิจการ โรงงานเมื่อจะเริ่มประกอบกิจการ โรงงานให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนตามแบบและรายละเอียดที่ระบุไว้ในแบบ ร.ง.1

ข้อ 2 เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามข้อ 1 แล้วให้ออกใบรับแจ้งเพื่อเป็นหลักฐานตามแบบ ร.ง. 2 ทำयกระทรวงนี้

ข้อ 3 สำหรับโรงงานที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการ โรงงานก่อนวันที่พระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2535 มีผลใช้บังคับหรือหลังวันที่พระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2535 มีผลใช้บังคับ แต่ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าผู้ประกอบกิจการ โรงงานได้แจ้งการประกอบกิจการแล้ว และให้ถือว่าใบอนุญาตดังกล่าวเป็นใบรับแจ้งตามมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2535

ให้ไว้ ณ วันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2535 พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่าโดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วย โรงงานจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้ารัฐสภาโดยส่งเขปดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2535”

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้ “โรงงาน” หมายความว่า อาคาร สถานที่หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมตั้งแต่ห้าแรงม้าหรือกำลังเทียบเท่าตั้งแต่ห้าแรงม้าขึ้นไปหรือใช้คนงานตั้งแต่เจ็ดคนขึ้นไปโดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตามสำหรับทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง ทดสอบ ปรับปรุง แปรสภาพ ลำเลียง เก็บรักษาหรือทำลายสิ่งใดๆ ทั้งนี้ตามประเภทหรือชนิดของ โรงงานที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 20 เงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตตามมาตรา 12 วรรคห้า หากผู้อนุญาตเห็นสมควร ยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเงื่อนไขให้เหมาะสม เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติในการประกอบกิจการ โรงงาน ก็ให้มีหนังสือสั่งการให้ปฏิบัติได้ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดต้องการยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลง เงื่อนไขที่ต้องปฏิบัติในการประกอบกิจการ โรงงาน ให้ยื่นคำขอชี้แจงเหตุผลต่อผู้รับใบอนุญาตให้ผู้อนุญาตพิจารณา และมีหนังสือสั่งการ โดยมีชกช้ำ หากผู้รับใบอนุญาตไม่เห็นด้วยกับความเห็นของผู้อนุญาตให้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือสั่งการ คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นดีที่สุดในที่สุด

มาตรา 21 ในกรณีผู้รับใบอนุญาตโอนการประกอบกิจการ โรงงาน ให้เช่าหรือให้เช่าชื่อ โรงงานหรือขายโรงงาน ให้ถือว่าผู้นั้นได้เลิกประกอบกิจการ โรงงานตั้งแต่วันที่โอนการประกอบกิจการ โรงงาน ให้เช่า หรือให้เช่าชื่อ โรงงาน ให้ผู้รับโอนประกอบกิจการ โรงงาน ผู้เช่า หรือผู้เช่าชื่อ โรงงานหรือผู้ชื่อ โรงงานนั้นขอรับใบอนุญาตภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่ถือว่ามีกรเลิกประกอบกิจการ โรงงานตามวรรคหนึ่ง โดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาต เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว ให้ประกอบกิจการ โรงงานต่อไปได้ในระหว่างที่รอรับอนุญาต โดยให้ถือเสมือนว่าผู้นั้นเป็นผู้รับใบอนุญาต

มาตรา 28 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดเลิกประกอบกิจการ โรงงาน ให้แจ้งหนังสือต่อผู้อนุญาต ภายในสิบห้าวันนับแต่วันเลิกประกอบกิจการ โรงงาน ถ้าผู้รับใบอนุญาตประสงค์จะเปลี่ยนแปลง โรงงานจำพวกที่ 3 เป็น โรงงานจำพวกที่ 1 หรือโรงงานจำพวกที่ 2 แล้วแต่กรณี ให้แจ้งการเลิกประกอบกิจการ โรงงานตามวรรคหนึ่ง และเมื่อจะประกอบกิจการ โรงงานต่อไปให้ดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ สำหรับการประกอบกิจการ โรงงานจำพวกดังกล่าว

มาตรา 30 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้ท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง เป็นเขตการประกอบการอุตสาหกรรมได้ การประกอบกิจการ โรงงานจำพวกที่ 2 หรือ โรงงาน จำพวกที่ 3 ภายในเขตประกอบการอุตสาหกรรมตามวรรคหนึ่งหรือเขตนิคมอุตสาหกรรมซึ่งจัดตั้ง ขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรม ให้รับยกเว้นไม่ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ ตามมาตรา 11 หรือได้รับอนุญาตตามมาตรา 12 แล้วแต่กรณี แต่การประกอบกิจการ โรงงานดังกล่าว จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 ประกาศของรัฐมนตรีที่ ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา 32 (1) และบทบัญญัติอื่นที่ เกี่ยวกับการคุ้มครองการประกอบกิจการ โรงงานตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือเสมือนเป็น ผู้แจ้งหรือผู้รับใบอนุญาต แล้วแต่กรณี

หมวดที่ 2

ว่าด้วยเรื่อง การกำกับและการดูแล

มีสาระสำคัญบางมาตราขอนำเสนอ ดังนี้

มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ความมั่นคง ความปลอดภัยของประเทศหรือของสาธารณชน ให้รัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) กำหนดจำนวนและขนาดของโรงงานแต่ละประเภทหรือชนิดที่จะให้ตั้งหรือขยายหรือเพิ่มที่จะไม่ให้ตั้งหรือขยายในท้องที่หนึ่ง

(2) กำหนดชนิด คุณภาพ อัตราส่วนของวัตถุดิบ แหล่งกำเนิดของวัตถุดิบและหรือปัจจัยหรือชนิดของพลังงานที่จะนำมาใช้หรือผลิตในโรงงาน

(3) กำหนดชนิดหรือคุณภาพของผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในโรงงานที่จะให้ตั้งหรือขยาย

(4) กำหนดให้นำผลผลิตของโรงงานที่จะให้ตั้งหรือขยาย ไปใช้ในอุตสาหกรรมบางประเภทหรือให้ส่งผลผลิตให้ออกนอกราชอาณาจักรทั้งหมดหรือบางส่วน

มาตรา 33 ถ้าโรงงานจำพวกที่ 2 หรือโรงงานจำพวกที่ 3 หยุดดำเนินการติดต่อกันเกินกว่าหนึ่งปีผู้ประกอบการกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 หรือผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 3 แล้วแต่กรณี ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าหน้าที่ทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันพ้นกำหนดหนึ่งปี ถ้าบุคคลดังกล่าวตามวรรคหนึ่งประสงค์จะประกอบกิจการโรงงานต่อไป ให้แจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนแล้วจึงประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 3 จะต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่เสียก่อน แล้วจึงประกอบกิจการโรงงานได้ ในการให้ประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 3 ต่อไปนั้นให้นำมาตรา 14 วรรค สองและมาตรา 16 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 34 ในกรณีมีอุบัติเหตุในโรงงานหรือเครื่องจักรของโรงงานไม่ว่าจะเป็นกรณีของโรงงานจำพวกใดถ้าอุบัติเหตุ นั้น

(1) เป็นเหตุให้บุคคลถึงแก่ความตาย เจ็บป่วยหรือบาดเจ็บ ซึ่งภายหลังเจ็ดสิบสองชั่วโมงแล้วยังไม่สามารถทำงานในหน้าที่เดิมได้ ให้ผู้ประกอบการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าหน้าที่พนักงานทราบภายในสามวันนับแต่วันตาย หรือวันครบเจ็ดสิบสองชั่วโมง แล้วแต่กรณี

(2) เป็นเหตุให้โรงงานหยุดดำเนินการเกินกว่าเจ็ดวัน ให้ผู้ประกอบการโรงงานแจ้งเป็นหนังสือ แจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าหน้าที่พนักงานทราบภายในสิบวันนับแต่วันเกิดอุบัติเหตุ

เมื่อเกิดอุบัติเหตุในโรงงานตามวรรคหนึ่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจโรงงานและเครื่องจักรและพิจารณาดำเนินการตามมาตรา 37 หรือมาตรา 39 แล้วแต่กรณี

มาตรา 35 เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ให้เจ้าหน้าที่พนักงานมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) เข้าไปในโรงงานหรืออาคาร สถานที่หรือยานพาหนะที่มีเหตุควรสงสัยว่าจะประกอบกิจการโรงงาน ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่เพื่อตรวจสภาพโรงงาน อาคาร สถานที่หรือยานพาหนะ สภาพเครื่องจักรหรือการกระทำใดที่อาจเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(2) นำตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพในปริมาณพอสมควร เพื่อตรวจสอบคุณภาพพร้อมกับเอกสารที่เกี่ยวข้อง

(3) ตรวจ คั้น กัก ยึดหรืออายัดผลิตภัณฑ์ ภาชนะบรรจุ สมุดบัญชี เอกสารหรือสิ่งอื่นใด ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในกรณีที่มีเหตุสงสัยว่าการประกอบกิจการของโรงงานอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับ โรงงานหรือมีการกระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้

(4) มีหนังสือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำ ส่งเอกสารหรือวัตถุใดมาเพื่อประกอบพิจารณาได้

มาตรา 37 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ผู้ประกอบกิจการโรงงานผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหายหรือความเดือดร้อนแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ใน โรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับ โรงงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งผู้นั้น ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือแก้ไขหรือปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนดได้

6. บังคับอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

6.1 บังคับด้านการประกันคุณภาพการผลิตและสิ่งแวดล้อม ระบบการรับรองคุณภาพ ISO 9000 เป็นระบบการประกันคุณภาพที่ใช้ในการการบริหารกระบวนการต่างๆ ในธุรกิจประกอบด้วยข้อกำหนดทั้งหมด 20 ข้อ ซึ่งสามารถใช้เป็นเงื่อนไขในการทำข้อตกลงทางการค้าระหว่างลูกค้ากับผู้ผลิตได้ จุดมุ่งหมายในการเปรียบเทียบระบบทั้งสอง ก็เพื่อเป็นประโยชน์ให้กับองค์กรที่มีการปฏิบัติตามระบบคุณภาพ ISO 9000 อยู่แล้ว และมีความประสงค์ที่จะปฏิบัติตามความต้องการของ ทั้ง 2 ระบบ กล่าวคือ ทั้งระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14001 และระบบคุณภาพ ISO 9001 ตารางที่ 2.2 เป็นการเปรียบเทียบข้อกำหนดระหว่าง ISO 9001 9002 และ 9003 ซึ่งอนุกรมมาตรฐาน ISO 14000 มีความเหมือนกับอนุกรมมาตรฐาน ISO 9000 ตรงที่เป็นมาตรฐานถือเป็นกฎหมายการค้า และเน้นที่ระบบมากกว่าผลของการปฏิบัติงานแต่ต่างกันที่วัตถุประสงค์ กล่าวคือ อนุกรมมาตรฐานของ ISO 9000 มีวัตถุประสงค์ คือ การจัดการระบบคุณภาพ ส่วน ISO 14000 มีวัตถุประสงค์ คือ การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญดังนี้

ตารางที่ 2.2 เปรียบเทียบข้อกำหนดต่างๆ ของระบบคุณภาพ ISO 9001 ISO 9002 และ ISO 9003

ข้อที่	ข้อกำหนด	ระบบคุณภาพ		
		ISO 9001	ISO 9002	ISO 9003
1	ความรับผิดชอบของฝ่ายบริหาร	✓	✓	✓
2	ระบบคุณภาพ	✓	✓	✓
3	การทบทวนข้อตกลง	✓	✓	✓
4	การควบคุมการออกแบบ	✓	ไม่ต้องดำเนินการ	ไม่ต้องดำเนินการ
5	การควบคุมเอกสารและข้อมูล	✓	✓	✓
6	การจัดซื้อ	✓	✓	ไม่ต้องดำเนินการ
7	การควบคุมผลิตภัณฑ์ที่ส่งมอบ โดยผู้ซื้อ	✓	✓	✓
8	การซัพพลายและการสอบกลับได้ของผลิตภัณฑ์	✓	✓	✓
9	การควบคุมกระบวนการ	✓	✓	ไม่ต้องดำเนินการ
10	การตรวจสอบ และการทดสอบ	✓	✓	✓
11	การควบคุมเครื่องจักร เครื่องวัด และเครื่องทดสอบ	✓	✓	✓
12	สถานการณ์ตรวจสอบ และการทดสอบ	✓	✓	✓
13	การควบคุมผลิตภัณฑ์ที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด	✓	✓	✓
14	การปฏิบัติการแก้ไขและการป้องกัน	✓	✓	✓
15	การเคลื่อนย้าย การจัดเก็บ การบรรจุ การเก็บรักษาและการส่งมอบ	✓	✓	✓
16	การควบคุมบันทึกคุณภาพ	✓	✓	✓
17	การตรวจติดตามคุณภาพภายใน	✓	✓	✓
18	การฝึกอบรม	✓	✓	✓
19	การบริการ	✓	✓	ไม่ต้องดำเนินการ
20	กลวิธีทางสถิติ	✓	✓	✓
จำนวนข้อตกลงทั้งหมดที่ต้องดำเนินการ		20 ข้อ	19 ข้อ	16 ข้อ

ที่มา : (เทวินทร์ สิริโชคชัยกุล, 2539, น.5)

มาตรฐาน ISO 14000 เป็นมาตรฐานที่ถูกพัฒนาขึ้นมา โดยคณะกรรมการด้านเทคนิค 207 (Technical Committee, TC 207) แห่งองค์การระหว่างประเทศ ว่าด้วยการมาตรฐาน (International Organization for Standardization) เพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดการธุรกิจที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ได้อย่างเป็นระบบที่มุ่งเน้นให้องค์กรมีระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในการควบคุม และปรับผลการปฏิบัติงานของกระบวนการการผลิต ผลิตภัณฑ์และบริการ เพื่อมิให้มีผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ สุขอนามัยและนิเวศน์วิทยา นับตั้งแต่ขั้นตอนของการออกแบบ การวิจัยและการพัฒนา การผลิต การส่งมอบ การนำไปใช้งาน การนำกลับมาใช้ใหม่ และการกำจัดขั้นสุดท้าย โดยเรียกมาตรฐานนี้ว่า อนุกรมมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14000 (ISO 14000 Series of Environmental Management Standards) ซึ่งแบ่งชนิดของมาตรฐานในเชิงการประเมินผล เป็น 2 ส่วนคือ การประเมินผลขององค์กร และการประเมินผลผลิตภัณฑ์ ได้แก่ ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม การตรวจติดตามสิ่งแวดล้อม การประเมินผลการปฏิบัติงานด้านสิ่งแวดล้อม การติดตามสิ่งแวดล้อม การตรวจประเมินวงจรอายุ ลักษณะปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมในมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ คำศัพท์ และคำนิยาม

ธุรกิจที่มีความประสงค์ที่จะขอผ่านการรับรองระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมนั้นควรดำเนินการ ดังนี้(เทวินทร์ สิริโชคชัยกุล, 2539, น.166-174)

ขั้นตอนที่ 1 ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากฝ่ายบริหาร

ฝ่ายบริหารตระหนักถึง ความสำคัญของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีต่อภาพพจน์ ความอยู่รอด และผลกำไรรวมทั้งเรียนรู้วิธีการปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกับผู้ส่งมอบ พนักงาน ลูกค้า สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการเข้ารับการฝึกอบรม การสนับสนุนทั้งทรัพยากร เงินทุน และเทคโนโลยี

ขั้นตอนที่ 2 แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการ

ทำการแต่งตั้งตัวแทนฝ่ายบริหารด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ตลอดจนรายงานให้ฝ่ายบริหารได้รับทราบถึงอุปสรรคในการดำเนินการ และการผลักดันให้มีการปรับปรุงผลการปฏิบัติการด้านสิ่งแวดล้อม

ขั้นตอนที่ 3 กำหนดขอบเขตของการรับรอง

กำหนดที่ตั้งของสถานประกอบการที่จะขอผ่านการรับรองระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม

ขั้นตอนที่ 4 ทำการสำรวจสภาพปัจจุบันและแปลงความต้องการของ EMS

คณะกรรมการทำการแปลงให้เป็นข้อกำหนดที่ธุรกิจต้องปฏิบัติตาม จะทำให้ทราบถึงสภาพองค์กรว่ามีความพร้อมหรือไม่แล้วทำการสรุปและกำหนดเป็นแผนการดำเนินการ

ขั้นตอนที่ 5 การปฏิบัติตามข้อกำหนดของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม

ธุรกิจเริ่มเข้าสู่สถานะตามที่ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมต้องการอย่างเต็มตัว โดยกำหนดลักษณะปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ศึกษาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม กำหนดวัตถุประสงค์ และเป้าหมาย ฝึกอบรมทั้งธุรกิจให้มีความสำนึกและความสามารถกำหนดวิธีปฏิบัติต่างๆ และปฏิบัติตาม รวมทั้งประเมินผลการปฏิบัติงาน

ขั้นตอนที่ 6 การทบทวนเอกสารและติดต่อกับนายทะเบียน

หลังจากที่ได้มีการดำเนินการตามแผนการตามข้อกำหนดต่างๆ เป็นหน้าที่ของตัวแทนฝ่ายบริหารร่วมกับฝ่ายดำเนินการทำการคัดเลือกผู้รับรอง

ขั้นตอนที่ 7 การตรวจติดตามเบื้องต้น

ผู้รับรองจะแนะนำให้มีการตรวจติดตามเบื้องต้นเพื่อสำรวจความพร้อมของผู้ตรวจติดตาม อีกทั้งยังเป็นการให้โอกาสผู้ถูกตรวจติดตามได้ทำการแก้ไขปรับปรุงในส่วนที่ยังบกพร่อง ข้อบกพร่องใดๆ ที่พบจากการตรวจติดตามเบื้องต้น ให้ทำการแก้ไขและป้องกันให้แล้วเสร็จก่อนการตรวจติดตามจริงเพื่อผ่านการรับรองจะเริ่มต้นขึ้น

ขั้นตอนที่ 8 การตรวจติดตามเพื่อผ่านการรับรอง

ขั้นตอนที่ 9 การตรวจการ

หลังจากที่ธุรกิจได้ผ่านการรับรองระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมแล้ว ผู้รับรองก็ยังคงมีการตรวจการเพื่อทำให้มั่นใจได้ว่าธุรกิจยังคงรักษาไว้ซึ่งระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม โดยมีการสุ่มตรวจติดตามในบางข้อกำหนด ส่วนความถี่ของการตรวจการก็ขึ้นอยู่กับเงื่อนไข

ISO 14001 เป็นมาตรฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ถือเป็นข้อกำหนดที่ธุรกิจที่มีความประสงค์ในการขอผ่านการรับรองระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมจากบุคคลที่ 3 หรือต้องการอ้างเพื่อประกาศตนเองว่าเป็นไปตามข้อกำหนดของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมก็จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดต่าง ๆ ดังที่ได้ระบุไว้ใน ISO 14001 ซึ่งเป็นมาตรฐานที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับองค์กรที่เป็นได้ทั้งผู้ผลิตสินค้าและให้บริการ ส่วนขนาดของธุรกิจนั้นอาจเป็นทั้งโรงงานหรือส่วนหนึ่งของโรงงานก็ได้ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้ที่ต้องการขอผ่านการรับรอง ทำการกำหนดขอบเขตที่ขอการรับรองสำหรับระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม เพื่อระบุไว้ในใบรับรอง

(เทวินทร์ สิริโชคชัยกุล, 2539, น.44-47) กล่าวถึง ข้อกำหนดของ ISO 14001 มีทั้งหมด 5 ข้อที่ต้องปฏิบัติตามได้แก่ 1) การกำหนดนโยบายสิ่งแวดล้อม 2) การวางแผน 3) การนำไปใช้งานและการปฏิบัติการ 4) การตรวจ และการปฏิบัติการแก้ไข และ 5) การทบทวนของฝ่ายบริหาร ผู้บริหารระดับสูงของธุรกิจจะต้องเป็นผู้กำหนดนโยบายสิ่งแวดล้อมที่เป็นนโยบาย ที่แสดงถึงความมุ่งมั่นของธุรกิจที่มีต่อสิ่งแวดล้อม พันธสัญญาของฝ่ายบริหารที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การทำให้ได้ตามข้อกำหนดทางด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ปฏิบัติตามกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม การป้องกันการเกิดมลภาวะ การทิ้งของเสียและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า การปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ฝ่ายบริหารต้องเป็นผู้นำโดยการกระทำเป็นตัวอย่างที่ดีของการให้ความสำคัญ สนับสนุน และทำให้ทุกคนในองค์กรมีความเข้าใจที่ดีต่อนโยบายสิ่งแวดล้อม จัดให้มีกิจกรรมในการสร้างจิตสำนึกในการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีที่เป็นหน้าที่ของทุกคน และฝ่ายบริหารควรจัดให้มีการทบทวนถึง ประสิทธิภาพของการปฏิบัติตามนโยบายสิ่งแวดล้อมในช่วงเวลาที่เหมาะสม

การวางแผนปฏิบัติตามนโยบายสิ่งแวดล้อมนั้นธุรกิจที่ต้องการผ่านการรับรอง ISO 14001 ต้องมีการวางแผนการดำเนินการสำหรับระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เป็นการวางแผนระดับองค์กร โดยกำหนดการวางแผนเป็น 4 ด้านด้วยกันคือ ลักษณะปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม กฎหมาย และกฎระเบียบอื่นๆ วัตถุประสงค์และเป้าหมายของโครงการการจัดการสิ่งแวดล้อมที่บังคับให้ธุรกิจต้องมีการวางแผนก่อนที่ก่อนที่จะดำเนินการโดยธุรกิจต้องทราบก่อนว่า ธุรกิจจะต้องทำอะไรทำเพื่ออะไร และทำแล้วจะได้อะไร ประการสำคัญก็คือ รายละเอียดต่างๆ ของการวางแผนนี้ธุรกิจต้องกำหนดเป็นวิธีปฏิบัติ และเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหารที่จะต้องทำให้แผนตามที่ได้กำหนดไว้ จากนั้นจึงนำไปสู่การปฏิบัติ

6.2 ปัจจัยด้านนโยบายของรัฐบาล

(เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์, 2542, น.86-89) กล่าวว่า ปัจจุบันรัฐบาล และหน่วยงานต่างๆ ได้พยายามในการสนับสนุนธุรกิจขนาดย่อม ซึ่งการจัดทำโครงการและการแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้รับการนำเสนอต่อสาธารณะชนอย่างมากมาย เช่น การอนุมัติแผนช่วยเหลือธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมของรัฐบาล การพิจารณาพระราชบัญญัติธุรกิจขนาดกลางและย่อม การอนุมัติวงเงินสินเชื่อปี 2542 ให้กับธุรกิจกลางและย่อมผ่านสถาบันการเงินของรัฐ การจัดตั้งกองทุนธุรกิจขนาดย่อม หรือข้อเสนออื่นๆ ในการสนับสนุนธุรกิจขนาดกลางและย่อม เช่น การจัดตั้งธนาคารเพื่อธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม การเปิดตลาดหลักทรัพย์ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การส่งเสริมการลงทุนของธุรกิจขนาดกลางและย่อม เป็นต้น

การสนับสนุนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันเพราะหากธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่ได้ปิดตัวลงย่อมส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงต่อแรงงานที่จะต้องตกงานเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามหากรัฐบาลยังคงสนับสนุนให้ธุรกิจดำเนินอย่างต่อเนื่องต่อไปแล้วในระยะยาวธุรกิจเหล่านี้ อาจจะเป็นการสนับสนุนที่สอดคล้องกับทิศทางของอนาคตอย่างแท้จริง ถึงแม้ว่าธุรกิจที่สามารถยังคงสามารถแข่งขันได้ในสถานะแข่งขันในสถานะปัจจุบัน เนื่องจากธุรกิจยังคงมีสภาพที่สามารถแข่งขันได้ และไม่ต้องเผชิญกับการแข่งขันทางธุรกิจที่รุนแรงทั้งจากธุรกิจขนาดใหญ่ที่มาจากภายในประเทศ และธุรกิจขนาดใหญ่จากต่างประเทศ ซึ่งถูกปกป้องจากมาตรการของรัฐบาล เช่น กำแพงภาษี การกีดกันทางการค้าและการจำกัดการลงทุน ซึ่งเป็นการปกป้องไม่ให้ธุรกิจขนาดใหญ่ของต่างประเทศเข้ามาแข่งขันกับธุรกิจภายในประเทศได้ทำให้มีคนไทยสามารถสร้างธุรกิจขึ้นเป็นธุรกิจได้ แต่จากความอุดมสมบูรณ์ของประเทศไทยทำให้คนไทยขาดวิสัยทัศน์ เพราะชีวิตประจำวันไม่ต้องคิดวางแผนในการทำงานเป็นคณะที่ไม่สอนให้คนไทยสามารถเป็นเจ้าของธุรกิจเองได้ เป็นต้น อย่างไรก็ตามเหตุการณ์ในอนาคตที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป ธุรกิจขนาดกลางที่ปรับตัวได้ช้ากว่าเมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดย่อมซึ่งมีต้นทุนในการดำเนินงานที่สูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับขนาดใหญ่โดยทั่วไป ดังนั้นการสนับสนุนธุรกิจของรัฐในระยะยาวจึงควรแยกสนับสนุนธุรกิจขนาดย่อมและขนาดกลางด้วยวิธีการที่แตกต่างกันตามศักยภาพ และ โอกาสที่สภาพแวดล้อมเอื้อให้

6.3 ปัจจัยด้านภาวะเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ คือ สภาพแวดล้อมที่มี

ขอบเขตครอบคลุมถึงการผลิต การบริโภค การซื้อขายแลกเปลี่ยน การประกอบอาชีพ การเงินการธนาคาร การลงทุน การจ้างงาน การกำหนดมูลค่า ราคาสินค้า การค้าระหว่างประเทศ รายได้ประชาชาติ เป็นต้น ที่เรียกรวมว่าระบบเศรษฐกิจซึ่งมีผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจนั้นคือกำลังการซื้อซึ่งขึ้นอยู่กับรายได้ ราคาสินค้า การออม หนี้สินและการให้สินเชื่อ ผู้บริหารจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญอย่างใกล้ชิดกับแนวโน้มที่สำคัญเกี่ยวกับรายได้และการใช้จ่ายของประชาชนโดยผู้บริหารสามารถจำแนกตามระดับของรายได้ของประชาชนเป็นรายได้ต่ำ รายได้ส่วนใหญ่มูลค่า รายได้ต่ำมาก

และสูงมาก รายได้ต่ำปานกลางและส่วนใหญ่มีรายได้ระดับปานกลาง ซึ่งสถานะแวดล้อมทางเศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาอาจมีผลในทางที่เป็นประโยชน์หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจ ผู้บริหารจะต้องพิจารณาว่าธุรกิจจะต้องปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงตามภาวะทางเศรษฐกิจเพื่อความสำเร็จในระยะยาวได้แก่ แนวโน้มทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและที่จะเกิดในอนาคต ผลกระทบของแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นกับการดำเนินงานทางการตลาด แนวโน้มที่เกิดขึ้นทำให้เกิดโอกาสหรืออุปสรรคอย่างไร โดยสถานะแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อการขายและจะมีผลกระทบอย่างไรต่อการดำเนินการการตลาดภายใน 1-3 ปีข้างหน้า

สถานะแวดล้อมทางเศรษฐกิจในปัจจุบันจะมีความเชื่อมโยงกันในระดับประเทศ คือ หากมีปัญหาทางเศรษฐกิจในประเทศใดก็จะส่งผลกระทบต่อประเทศอื่นๆ ด้วยเพราะประเทศที่เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจจะไม่มีกำลังการซื้อจึงทำให้ไม่สามารถซื้อสินค้าจากประเทศอื่นๆ ได้ยังผลให้ ประเทศคู่ค้าจึงต้องเสียโอกาสไป นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราของแต่ละประเทศก็จะมีผลทางการค้าระหว่างประเทศด้วยเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามการดำเนินธุรกิจต้องคำนึงถึงปัจจัยที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงรายได้ของประชากร ผู้บริหารควรทราบถึงการเปลี่ยนแปลงรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชาชาติ และรายได้ของครอบครัวตลอดถึงเหตุผลของการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สามารถนำมาใช้ในการกำหนดกลยุทธ์และการตัดสินใจทางธุรกิจได้ ซึ่งภาวะเงินเฟ้อ และเงินฝืดมีผลกระทบต่อรายได้ที่แท้จริงของประชากรทั้งในด้านต้นทุนการผลิตราคาสินค้าและกำลังซื้อของผู้บริโภค สิ่งที่ธุรกิจจะต้องให้ความสนใจและติดตามอย่างต่อเนื่องได้แก่ การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยจะมีผลกระทบต่อออมและการบริโภคของผู้บริโภคตลอดจนการลงทุน การจ้างงาน และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้บริโภคซึ่งจะบอกถึงความต้องการของผู้บริโภค และแนวโน้มของการใช้จ่ายของผู้บริโภค ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผน และการตัดสินใจทางธุรกิจเพื่อสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ภาวะเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดรายได้ของประชาชนโดยประชาชนเหล่านั้นต้องมีอำนาจซื้อและมีความเต็มใจที่จะซื้อ ดังนั้นภาวะเศรษฐกิจจึงเป็นตัวกำหนดให้ตลาดเกิดอำนาจในการซื้อแต่ในภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำของประเทศอาจทำให้อุปสรรคต่อธุรกิจอย่างมาก สำหรับปัจจัยที่เกี่ยวข้องและมีผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจที่ธุรกิจต้องคำนึงถึงมีดังนี้

1. วัฏจักรของธุรกิจซึ่งผู้บริหารจะต้องเข้าใจและคาดคะเนวัฏจักรกิจได้ถูกต้อง เนื่องจากวัฏจักรธุรกิจมีอิทธิต่อระบบการตลาด

2. ภาวะเงินเฟ้อ เป็นภาวะที่ระดับราคาสูงขึ้นอย่างรวดเร็วกว่ารายได้ของประชาชนทำให้อำนาจซื้อของประชาชนลดลง ภาวะเงินเฟ้อเกิดจากต้นทุนการผลิตสูงขึ้นและความต้องการซื้อมากกว่าความสามารถในการผลิต

3. ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเป็นสถานการณ์ที่อำนาจซื้อของประชาชนลดลง การเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำจะเป็นอุปสรรคต่อธุรกิจโดยทั่วไป

สภาพและลักษณะของทำเลพื้นที่ จังหวัดปทุมธานี

ปทุมธานีเป็นจังหวัดในภาคกลางมีพื้นที่ 1,525.8 ตารางกิโลเมตรห่างจากกรุงเทพมหานคร 27.8 กิโลเมตร มีทางหลวงแผ่นดิน และทางหลวงจังหวัดหลายสายที่เชื่อมติดต่อกัน โดยมีเส้นทางหลวงหมายเลข 1 คือ ถนนพหลโยธินที่ผ่านอำเภอลำลูกกา รัษฎบุรี และคลองหลวง ในปัจจุบัน ด้านเศรษฐกิจของจังหวัดปทุมธานี มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะด้านอุตสาหกรรม ที่มีการผลิตจนสามารถทำรายได้สูงสุดของจังหวัด สำหรับข้อมูลทั่วไปของจังหวัดปทุมธานีมีดังนี้

ตารางที่ 2.3 จำนวนและประเภทผู้จดทะเบียนประกอบธุรกิจการค้า ในพื้นที่ริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี

ประเภท	พื้นที่อำเภอที่ถนนพหลโยธินผ่าน			รวม (ราย)
	คลองหลวง	รัษฎบุรี	ลำลูกกา	
1. ทะเบียนพาณิชย์	293	295	205	793
2. บริษัทจำกัด	95	101	172	368
3. ห้างหุ้นส่วนจำกัด	86	76	129	291
4. ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล	-	-	1	1
รวม	474	472	507	1,453

ที่มา : (สำนักทะเบียนการค้า จังหวัดปทุมธานี พ.ศ. 2544, น.108)

จากตารางที่ 2.3 แสดงถึงจำนวนและประเภทผู้จดทะเบียนประกอบธุรกิจการค้าของอำเภอในพื้นที่ริมถนนพหลโยธินปทุมธานีพบว่าผู้จดทะเบียนเพื่อประกอบธุรกิจการค้าใน อำเภอลำลูกกา มีจำนวนสูงที่สุดระหว่าง 3 อำเภอ โดยผู้จดทะเบียนประกอบธุรกิจทะเบียนพาณิชย์มีจำนวนสูงที่สุด

ตารางที่ 2.4 จำนวนประชากรและอัตราการเปลี่ยนแปลงความหนาแน่นของประชากรของจังหวัดปทุมธานี

อำเภอ	จำนวนประชากร (คน)			คนเกิด (คน)	คนตาย (คน)	คนย้าย เข้า(คน)	คนย้าย ออก(คน)	อัตราการเปลี่ยนแปลง เทียบกับปีที่แล้ว	ความหนาแน่น ของประชากร
	ชาย	หญิง	รวม						
เมืองปทุม	67,077	71,497	138,574	1,952	601	11,873	8,417	3.15	1,153.33
คลองหลวง	59,202	62,899	122,101	3,006	525	11,655	7,896	4.70	408.16
รัษฎบุรี	65,024	69,858	134,882	1,109	403	13,814	7,529	4.90	1,202.97
ลาดหลุมแก้ว	21,868	22,474	44,342	108	272	2,916	1,722	2.22	235.71
ลำลูกกา	71,948	76,065	148,013	533	544	14,967	7,738	4.60	497.17
สามโคก	21,930	22,973	44,903	13	177	2,447	1,401	1.29	472.83
หนองเสือ	23,132	23,470	46,602	184	155	1,736	1,144	1.42	112.67

ที่มา : (กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, 2544, น.3)

จากตารางที่ 2.4 แสดงถึง จำนวนประชากร คนเกิด คนตาย คนย้ายเข้า คนย้ายออก อัตราการเปลี่ยนแปลงความหนาแน่นของประชากร จำแนกตามรายอำเภอของจังหวัดปทุมธานี พบว่าจำนวนประชากรในอำเภอลำลูกกามีประชากรสูงที่สุด โดยที่อำเภอคลองหลวงมีการเกิดสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 7 อำเภอ ส่วนในด้านการย้ายเข้าพบว่าอำเภอลำลูกกามีอัตราการการย้ายเข้าสูงที่สุด

ส่วนในด้านการย้ายออกพบว่าอำเภอเมืองปทุมธานีมีการย้ายออกสูงที่สุดสำหรับอำเภอที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงของจำนวนการย้ายสูงที่สุดและมีความหนาแน่นของประชากรสูงที่สุดคืออำเภอชัยบุรี

ตารางที่ 2.5 ผลผลิตผลิตภัณฑ์ตามราคาประจำปีจำแนกตามสาขาการผลิต ระหว่างปี พ.ศ. 2538-2542

สาขาการผลิตของจังหวัดปทุมธานี	ปี พ.ศ. (หน่วย : ล้านบาท)				
	2538	2539	2540	2541	2542
1.เกษตรกรรม	3,097	3,094	3,091	3,460	2,882
2.เหมืองแร่และขุดหิน	135	177	194	140	129
3.อุตสาหกรรม	78,754	81,147	84,641	82,800	94,999
4.การก่อสร้าง	13,231	15,686	5,366	1,457	2,089
5.การไฟฟ้าและประปา	4899	5,233	4,975	4,735	6,198
6.การคมนาคมและการขนส่ง	2,378	3,116	3,166	2,742	1,859
7.การค้าส่งและการค้าปลีก	5,995	6,465	6,771	6,497	6,843
8.การธนาคาร ประกันภัยและธุรกิจอสังหาริมทรัพย์	2,996	3,437	3,358	3,278	1,872
9.ที่อยู่อาศัย	1,474	1,720	1,846	1,933	2,056
10.การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ	1,281	1,354	1,548	1,560	1,930
11.การบริการ	4,817	6,077	6,995	6,920	8,312
รวมผลิตภัณฑ์จังหวัด	119,057	127,506	121,951	115,522	129,169

ที่มา : (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2544, น.67-68)

จากตารางที่ 2.5 แสดงการเปรียบเทียบผลผลิตผลิตภัณฑ์ตามราคาประจำปีจำแนกตามสาขาการผลิตของจังหวัดปทุมธานี ระหว่างปี พ.ศ. 2538-2542 พบว่าในจังหวัดปทุมธานีมีผลผลิตจากการผลิตในด้านอุตสาหกรรมสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ธุรกิจบริการ การค้าส่งและการค้าปลีก การไฟฟ้าและประปา เกษตรกรรม การก่อสร้าง ที่อยู่อาศัย การบริหารราชการและการป้องกันประเทศ การธนาคาร ประกันภัยและธุรกิจอสังหาริมทรัพย์และการคมนาคมและการขนส่ง ตามลำดับ

ตารางที่ 2.6 จำนวนสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปและจำนวนลูกจ้างจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ขนาดของสถานประกอบการ ในจังหวัดปทุมธานี

ประเภทของอุตสาหกรรม	ขนาดของสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไป										รวม	
	1 - 9 คน		10 - 19 คน		20 - 49 คน		50 - 99 คน		100 คนขึ้นไป		สถานประกอบการ	ลูกจ้าง (คน)
	สถานประกอบการ	ลูกจ้าง (คน)	สถานประกอบการ	ลูกจ้าง (คน)	สถานประกอบการ	ลูกจ้าง (คน)	สถานประกอบการ	ลูกจ้าง (คน)	สถานประกอบการ	ลูกจ้าง (คน)		
1.การทำเหมืองและขุดหิน	6	30	3	45	5	164	2	153	2	153	16	392
2.การผลิต	417	1,957	209	2,883	357	11,600	164	11,726	546	188,096	1,529	204,536
3.การไฟฟ้า ก๊าซและประปา	24	106	4	42	3	94	-	-	-	-	31	242
4.การก่อสร้าง	44	195	43	590	50	1,631	5	345	23	4,903	160	7,319
5.การขายส่ง การขายปลีก หัตถกรรมและโรงแรม	681	2,704	147	2,036	115	3,345	33	2,283	56	10,404	999	18,489
6.การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการคมนาคม	18	96	9	115	28	968	14	983	27	4,667	82	5,846
7.บริการทางการเงิน การประกันภัย อสังหาริมทรัพย์และธุรกิจ	95	453	72	971	54	1,719	8	560	18	2,724	239	5,867
8.บริการชุมชน บริการสังคมและบริการส่วนบุคคล	233	805	36	456	36	1,131	14	1,051	33	5,802	338	8,194
รวม	1,518	6,346	523	7,138	648	20,652	240	17,101	705	216,749	3,394	250,885

ที่มา : (สำนักงานสถิติการและคุ้มครองแรงงาน จังหวัดปทุมธานี, 2544, น.89)

จากตารางที่ 2.6 แสดงถึงจำนวนสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปและจำนวนลูกจ้างจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรม ขนาดของสถานประกอบการ ในจังหวัดปทุมธานี พบว่า อุตสาหกรรมที่มีลูกจ้าง 1-9 คนสูงสุดคือการขายส่ง การขายปลีก ภัตตาคารและโรงแรม ส่วนอุตสาหกรรมที่มีลูกจ้าง 10-19 20-49 50-99 และ 100 คนขึ้นไปจะเป็นอุตสาหกรรมการผลิต

ตารางที่ 2.7 จำนวนสถานประกอบการอุตสาหกรรม จำนวนเงินทุนและจำนวนคนงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรมในจังหวัดปทุมธานี

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวนสถานประกอบการอุตสาหกรรม (แห่ง)	จำนวนเงินทุน (ล้านบาท)	จำนวนแรงงาน (คน)
1.การเกษตรพื้นฐาน	59	1,877.2	1,713
2.อาหาร	114	5,838.4	9,962
3.เครื่องคัม	18	7,871.9	6,292
4.สิ่งทอ	58	7,552.3	8,814
5.เสื้อผ้าสำเร็จรูป	33	537.3	4,714
6.เครื่องหนังและรองเท้า	31	2012	3,548
7.ไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	136	2,645.1	6,403
8.เฟอร์นิเจอร์	67	1,193.2	3,027
9.กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	54	4,447.2	4,079
10.สิ่งพิมพ์และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง	15	653.8	559
11.เคมีและผลิตภัณฑ์เคมี	113	5,781.5	7,480
12.ปิโตรเลียมและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม	14	517.7	578
13.ยาง	21	2,155.6	4,243
14.พลาสติก	144	7,621.7	10,187
15.อโลหะ (ดินเผา เซรามิค แก้ว)	132	5,554.8	7,368
16.โลหะพื้นฐาน	30	6,920.3	2,959
17.แปรรูปโลหะ	253	9,604	11,270
18.ผลิตเครื่องจักร	109	21,016.9	19,149
19.ผลิตไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	114	39,487.3	55,257
20.เครื่องมืออุปกรณ์ขนส่ง	168	5,617.4	7,789
21.อื่นๆ	127	11,517.7	16,418
รวม	1,810	150,423.3	191,809

ที่มา : (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดปทุมธานี, 2544, น.87-88)

จากตารางที่ 2.7 แสดงถึงจำนวนสถานประกอบการอุตสาหกรรม จำนวนเงินทุน และจำนวนคนงานจำแนกตามประเภทอุตสาหกรรมในจังหวัดปทุมธานี พบว่า จำนวนสถานประกอบการของอุตสาหกรรม 5 อันดับแรก ได้แก่ การแปรรูปโลหะ เครื่องมืออุปกรณ์ขนส่ง พลาสติก ไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้และอโลหะ ตามลำดับ ส่วนในด้านจำนวนเงินลงทุนนั้น อุตสาหกรรมที่มีการลงทุนสูงสุด 5 อันดับแรกคือ การผลิตไฟฟ้า การผลิตเครื่องจักร เครื่องคัม สิ่งทอ และโลหะพื้นฐาน ตามลำดับ โดยที่อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานสูงสุด 5 อันดับแรกคือ การผลิตไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ การผลิตเครื่องจักร การแปรรูปโลหะ งานพลาสติก และอาหาร ตามลำดับ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนทางธุรกิจนั้นมีหลายหัวข้อด้วยกัน สำหรับงานวิจัยนี้จะขอเสนอหัวข้องานวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรม 1)ยางพารา 2)ร้านเลมอนกรีนคืออส 3)ศูนย์หนังสือ 4)การบริหารพนักงานหน้าร้านในห้างสรรพสินค้า 5)การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ 6)โรงงานผลิตตาข่ายพลาสติก 7)โรงงานผลิตน้ำเกลือ 8)การซื้อแฟรนไชส์ 9)อุตสาหกรรมผลิตนมพร้อมดื่มพาสเจอร์ไรส์ การลงทุนหลังเปิดเสรีทางการเงินและ 10)โครงการลงทุนสร้างที่อยู่อาศัย ดังนี้

(นันทรัตน์ นามบุรี, 2544) จากการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการลงทุนในช่วงก่อตั้งกิจการมากที่สุดตามลำดับได้แก่ ปัจจัยด้านการตลาด ด้านการเงินและด้านการตลาด สำหรับปัจจัยด้านการผลิตที่มีความสำคัญต่อการลงทุน คือ การกำหนดขั้นตอนการผลิตและวางแผนกระบวนการผลิตให้ชัดเจน การเลือกทำเลที่ตั้งของกิจการควรอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ และการกำหนดเครื่องจักรและอุปกรณ์การผลิตให้เพียงพอ สำหรับปัจจัยที่มีความสำคัญในช่วงดำเนินงานมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านการเงิน ด้านการจัดการทั่วไปและด้านการผลิต ปัจจัยด้านการเงินที่มีความสำคัญต่อการลงทุนมากที่สุด คือ การกำหนดการควบคุมภายในเพื่อป้องกันการทุจริต การจัดทำงบประมาณล่วงหน้า และการกำหนดเงินทุนหมุนเวียนภายในกิจการ ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการลงทุนแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 คือ ปัจจัยด้านการตลาด สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนในช่วงดำเนินงานนั้น ปัจจัยที่ผู้บริหารคิดว่ามีความสำคัญต่อการลงทุนแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 คือ ปัจจัยด้านกฎหมาย สภาพแวดล้อม และนโยบายของรัฐบาล

(ปราณี กรกาญจนารักษ์, 2543) ผลจากการวิจัย พบว่า การวิเคราะห์ทางการตลาดและทางเทคนิคนั้นได้ทำเลที่ใช้ในการตั้งร้านเลมอนกรีนคืออสควรอยู่ในบริเวณที่มีคนเดินผ่านมากๆ ทำให้คาดการณ์ได้ว่า ช่วงเปิดเทอมจะมีลูกค้าเฉลี่ยในปริมาณ 300 คนต่อวัน และในช่วงปิดเทอมจะมีลูกค้าเฉลี่ยในปริมาณ 150 คนต่อวัน ซึ่งก่อให้เกิดรายได้รวมประมาณ 4,500,000 บาทต่อปี โครงการนี้ใช้เงินลงทุนรวมทั้งหมด 638,900 บาทโดยมีต้นทุนสินค้าเท่ากับร้อยละ 76 ของยอดขายและค่าใช้จ่ายคงที่เท่ากับ 622,609.92 บาทต่อปี สามารถคำนวณกำไรขั้นต้นได้ 1,009,345.80 บาทต่อปี และกำไรสุทธิเป็นจำนวนเงิน 270,715.12 บาทต่อปี การวิเคราะห์ทางการเงินพบว่า โครงการมีระยะเวลาคืนทุน 1 ปี 10 เดือน 28 วัน อัตราผลตอบแทนถัวเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 42.37 มูลค่าปัจจุบันสุทธิ ณ อัตราลดค่าร้อยละ 8 เท่ากับ 1,606,327.59 บาท ดัชนีการทำกำไรเท่ากับ 3.51 อัตราผลตอบแทนลดค่าเท่ากับร้อยละ 51.55

(สุรชาติ สุวรรณโหมยิต, 2543) จากการวิจัย พบว่า ประชาชนในจังหวัดพะเยามีความตื่นตัวด้านการศึกษาและการอ่านหนังสือ โดยวัดจากอัตราการขยายตัวของค่าใช้จ่ายต่อครัวเรือนในช่วงปี พ.ศ. 2538-2541 หมวดการศึกษาขยายตัวประมาณร้อยละ 15 ต่อปี หมวดหนังสือขยายตัวร้อยละ 10 ต่อปี ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจใช้บริการร้านหนังสือของกลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับมาก ส่วนปัจจัยด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ปัจจัย

ด้านการส่งเสริมการขาย และปัจจัยด้านลักษณะเฉพาะขององค์กรอยู่ในระดับปานกลาง ผลการสำรวจตลาดสามารถประมาณการมูลค่าโดยรวมของตลาดได้ 2.436 ล้านบาทต่อเดือน โดยโครงการจะมีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 50.37 หรือคิดเป็นมูลค่าประมาณ 1.236 ล้านบาทต่อเดือน ผลการศึกษาด้านเทคนิคพบว่า ท่าเลที่ตั้งควรเป็นท่าเลที่อยู่ในแหล่งชุมชน การคมนาคมสะดวก และมีสถานที่จอดรถเพียงพอ ด้านการจัดการพบว่าโครงการจะดำเนินงานในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัดมีผู้ถือหุ้น 3 ราย ผู้ถือหุ้นในสัดส่วนร้อยละ 40 30 และ 30 ตามลำดับ โครงการจะใช้พนักงานจำนวน 11 คน แบ่งเป็นระดับบริหาร 1 คนและระดับปฏิบัติการ 10 คน ผลการศึกษาด้านการเงินพบว่า โครงการลงทุนศูนย์หนังสือในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพะเยาใช้เงินลงทุนเริ่มต้นทั้งสิ้น 5.368 ล้านบาท โดยคิดเป็นส่วนของทุนร้อยละ 65 และส่วนของหนี้สินร้อยละ 35 มีระยะเวลาคืนทุน 3 ปี 9 เดือน 28 วัน มูลค่าปัจจุบันสุทธิ ณ อัตราคิดลดร้อยละ 12 เท่ากับ 1.183 ล้านบาท โดยโครงการได้อัตราผลตอบแทนของโครงการเท่ากับร้อยละ 19.32

(กังวาน บุญเลิศฟ้า, 2540) จากการวิจัย พบว่า พนักงานขายหน้าร้านส่วนใหญ่มีทัศนคติในการบริการอยู่ในระดับดีและมีความรู้ด้านการบริการระดับปานกลาง มีระดับการศึกษา อายุการทำงาน ประสบการณ์ และมีทัศนคติในการบริการที่แตกต่างกัน ส่วนพนักงานขายหน้าร้านที่มี เพศ อายุ และรายได้ต่างกันจะมีทัศนคติในการบริการไม่แตกต่างกัน พนักงานขายหน้าร้านที่มีบุคลิกภาพที่ต่างกันมีทัศนคติในการบริการที่แตกต่างกัน ในด้านความรู้ด้านการบริการมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการบริการ การวิเคราะห์ข้อมูลการถดถอยพหุคูณพบว่า ระดับการศึกษา ประสบการณ์ อายุ และความรู้ด้านการบริการ สามารถทำนายทัศนคติในการบริการได้ดีตามลำดับ

(สุภารัตน์ มีจิตร, 2540) จากงานวิจัย พบว่า นักลงทุนไทยรายย่อยส่วนใหญ่เป็นชายมีการศึกษาในระดับปริญญาตรี อาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทมีรายได้ระหว่าง 10,001 ถึง 30,000 บาท มีประสบการณ์ในการลงทุนมากกว่า 1 ปี และใช้เวลาการถือครองหลักทรัพย์ในการลงทุนอยู่ในช่วง 1-10 วัน แหล่งที่มาของเงินทุนส่วนใหญ่ได้มาจากเงินออมส่วนตัวและเงินกู้มาร์จิ้น ส่วนใหญ่จำนวนเงินลงทุนจะอยู่ในช่วงไม่เกิน 500,000 บาท ส่วนกลุ่มหลักทรัพย์ที่นักลงทุนสนใจลงทุนมากที่สุดคือ กลุ่มธนาคาร ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนซื้อ และขายหลักทรัพย์ได้แก่ ภาวะทางการเงิน ภาวะอุตสาหกรรมและการวิเคราะห์บริษัท ส่วนวิธีวิเคราะห์ที่นักลงทุนใช้ตัดสินใจซื้อขายหลักทรัพย์ได้แก่ วิธีวิเคราะห์โดยใช้ปัจจัยทางพื้นฐานและทางเทคนิคและแหล่งข้อมูลที่นักลงทุนใช้ในการตัดสินใจลงทุนมากที่สุดคือ ข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ

(รุ่งฟ้า เกียรติพิทักษ์ชัย, 2541) จากการวิจัย พบว่า ภาวะตลาดของผลิตภัณฑ์ตาข่ายพลาสติกในปัจจุบันยังมีปริมาณการผลิตไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด ประกอบกับการประสบปัญหาในเรื่องของราคาสินค้าที่ไม่แน่นอนในภาวะที่สินค้าขาดแคลน และลูกค้าให้ความสำคัญกับคุณภาพของผลิตภัณฑ์เป็นหลัก นอกจากนี้พบว่าในจังหวัดเชียงใหม่ยังมีความต้องการใช้ตาข่ายพลาสติกประมาณปีละ 626,000 ถึง 1,252,000 กิโลกรัม สำหรับโครงการคาดว่าจะมียอดขายปีละ

14,490,000-20,160,000 บาทที่ราคา กิโลกรัมละ 70 บาท โดยช่องทางการจัดจำหน่ายของผลิตภัณฑ์นี้จะจำหน่ายผ่านผู้ค้าส่งวัสดุอุปกรณ์ทางการเกษตรทั้งนี้มีการส่งเสริมการขาย โดยการให้เกษตรกรทดลองใช้โดยผ่านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสาธิตการทำเกษตรได้แก่ สำนักงานส่งเสริมการเกษตรเป็นต้นผลการวิจัยยังแสดงถึงโรงงานควรตั้งอยู่ในทำเลที่มีการคมนาคมที่สะดวก พร้อมกับสาธารณูปโภคพร้อมและอยู่ห่างไกลจากชุมชน การกระบวนการผลิตเป็นเทคโนโลยีที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน วัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิต คือ เม็ดพลาสติกโพลีเอทิลีน ซึ่งสามารถจัดหาได้ภายในประเทศ โครงการควรมีการดำเนินงานในรูปบริษัทจำกัดโดยแบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายคือ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายผลิต และแรงงานไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะสำคัญพิเศษเฉพาะด้าน

(นางเยาว์ มัทนพันธ์, 2541) จากการวิจัย พบว่า โรงงานผลิตน้ำเกลือในประเทศไทยมีทั้งหมด 4 โรงงานเพื่อขายให้กับตลาดทั่วประเทศ มีกำลังการผลิต 23 ล้านถุงต่อปี ในขณะที่มีอุปสงค์ 30 ล้านถุงต่อปี โดยภาคเหนือตอนบนมีความต้องการ 5 ล้านถุงต่อปี และคาดว่าแนวโน้มของตลาดและอุปสงค์ของน้ำเกลือใน 12 จังหวัดภาคเหนือตอนบนจะมีอัตราการขยายตัวร้อยละ 15 ต่อปี กลุ่มลูกค้าเป้าหมาย คือ โรงพยาบาลต่างๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชนใน 12 จังหวัดภาคเหนือตอนบน โดยผลิตภัณฑ์มี 3 ขนาดคือ 1,000 500 และ 100 ซีซี ราคาจำหน่ายถุงละ 29.50 24 และ 21.50 บาทตามลำดับ ส่วนขั้นตอนในการผลิตจะเป็นไปตามเก็ซซดาร์บของประเทศสหรัฐอเมริกา มีวัตถุดิบที่สำคัญ คือ น้ำตาล เกลือ เกลือแร่ต่างๆ และน้ำกลั่น ซึ่งสามารถจัดหาได้ภายในประเทศ

(ชุมพร สุขประสงศ์ผล, 2540) จากการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ผู้ที่จะซื้อเฟรนไชส์ทั่วไปเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านเครื่องหมายการค้า ทำเลที่ตั้ง ข้อตกลงในสัญญา ระบบการจัดการ ธุรกิจ ค่าธรรมเนียม ระดับการได้รับสิทธิความมั่นคงของบริษัท ผลิตภัณฑ์ ชื่อเสียงของบริษัท และงบประมาณการลงทุน

(สุพัตริ ศรีสุริยจันทร์, 2542) จากการวิจัย พบว่า การบริโภคนมพร้อมดื่มของครัวเรือนโดยเฉลี่ย 17,593.00 ซีซีต่อเดือน มีนมพร้อมดื่มที่จำหน่ายจำนวน 20 ตรา ในการบริโภคนมพร้อมดื่ม ผู้บริโภคจะไม่ยึดติดกับตรา และผู้บริโภคยังมีความชื่นชอบในการบริโภคนมพร้อมดื่มพาสเจอร์ไรส์ เนื่องจากมีรสชาติอร่อยกว่านมยูเอชที

(ณัฐวรรณ แพร่วิจิตร, 2543) จากการวิจัย พบว่า การดำเนินนโยบายเปิดเสรีทางการเงินของประเทศไทยทำให้การลงทุนทางตรงจากภาคเอกชนเพิ่มสูงขึ้น โดย ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งก็คือ ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศเบื้องต้นที่ย้อนหลังไป 1 ระยะเวลา ต้นทุนของเงินทุนโดยเปรียบเทียบในระยะเวลาเดียวกันและเงินกู้และสินเชื่อของธุรกิจที่ย้อนหลังไป 1 ระยะเวลาซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงร้อยละ 1 ในผลิตภัณฑ์ภายในประเทศเบื้องต้นย้อนหลังไป 1 ระยะเวลาจะทำให้การลงทุนทางตรงจากภาคเอกชนในระยะเวลาปัจจุบันเปลี่ยนไปร้อยละ 0.13 ในทิศทางเดียวกัน

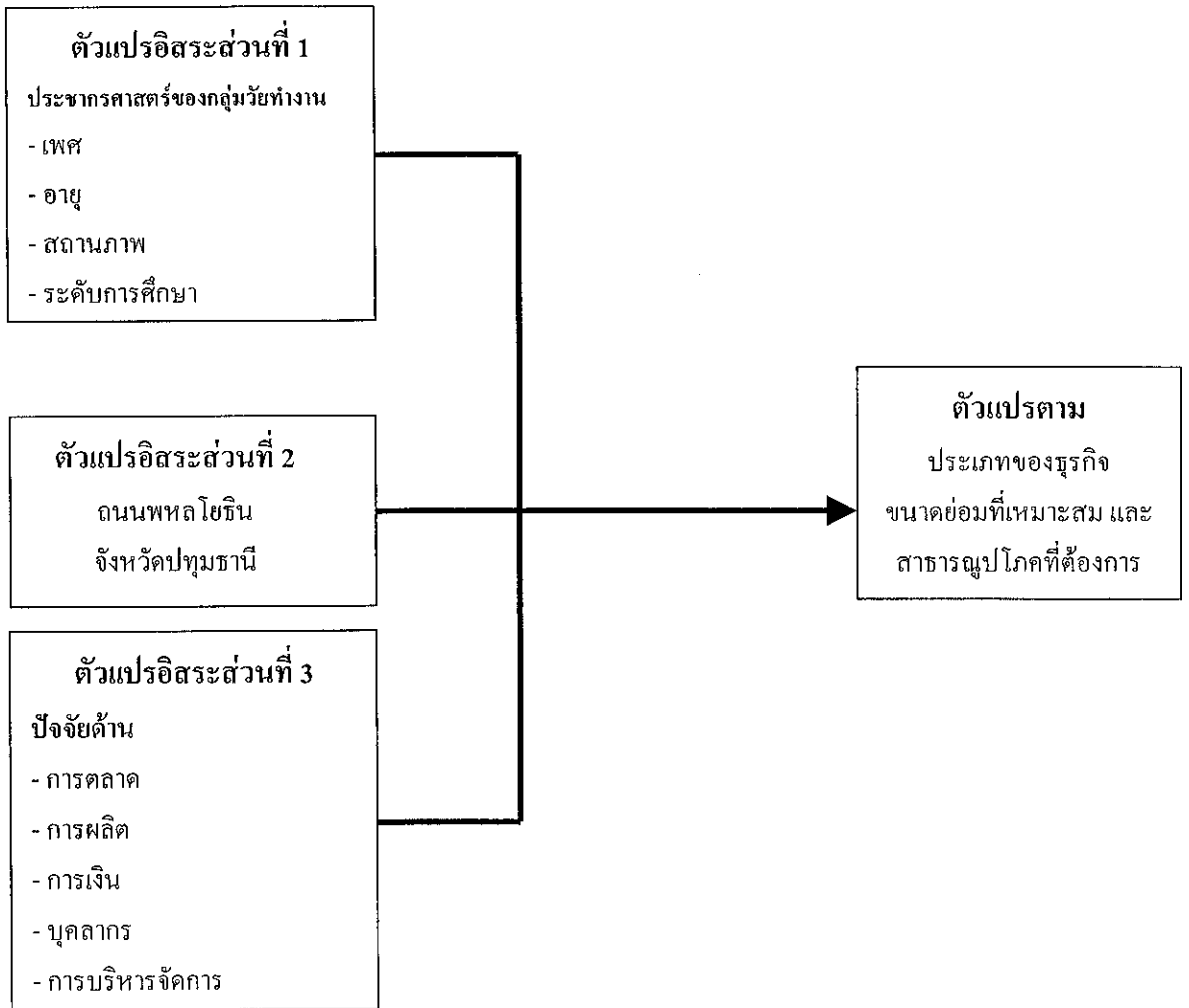
2. การเปลี่ยนแปลงร้อยละ 1 ของต้นทุนของเงินทุน โดยเปรียบเทียบในระยะใดเวลาหนึ่ง จะทำให้การลงทุนทางตรงภาคเอกชนในระยะเวลาดียวกันเปลี่ยนไปร้อยละ 5.55 ในทิศทางตรงข้าม

3. การเปลี่ยนแปลงร้อยละ 1 ของเงินกู้และสินเชื่อของธุรกิจย้อนหลังไป 1 ระยะเวลา จะทำให้การลงทุนทางตรงภาคเอกชนในระยะเวลาดำเนินเปลี่ยนไปร้อยละ 0.46 ในทิศทางตรงข้าม

(ชนรัตน์ พิริยศยางกูร, 2541) จากการวิจัย พบว่า นิสิตมีความต้องการหอพักมาก เมื่อทำการศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงิน โดยกำหนดอายุโครงการ 20 ปี รวมระยะเวลาก่อสร้าง 1 ปี (พ.ศ. 2542 - 2561) สรุปได้ว่า การลงทุนโดยผู้ลงทุนซื้อที่ดินและนำเงินลงทุนของตนเองบางส่วน นอกเหนือจากการขอกู้เงินจากสถาบันการเงินมีความเหมาะสมทางการเงิน โดยใช้เงินลงทุนทั้งสิ้น 10,660,800 บาท โดยให้มูลค่าปัจจุบันสุทธิหลังภาษี 847,851 บาท (อัตราผลตอบแทน 16) อัตราผลตอบแทนภายในโครงการในอัตราร้อยละ 17.47 และมีระยะเวลาในการคืนทุน 6 ปี 11 เดือน ส่วนในกรณีผู้ลงทุนซื้อที่ดิน และกู้เงินจากสถาบันทางการเงินเพื่อก่อสร้างหอพักจะใช้เงินลงทุนทั้งสิ้น 11,315,933 บาท ให้มูลค่าปัจจุบันสุทธิหลังหักภาษี 2,533,839 บาท อัตราผลตอบแทนภายในโครงการในอัตราร้อยละ 12.24 และระยะเวลาคืนทุน 9 ปี 4 เดือน ในกรณีการวิเคราะห์ความอ่อนไหว พบว่า การลงทุนของอัตราร้อยละเข้าห้องจะมีผลต่อกำไร และขาดทุนมากกว่ากรณีการเพิ่มของต้นทุน และค่าใช้จ่ายในอัตราร้อยละ 5

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

กรอบแนวความคิดในการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนท่าเสริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี ในครั้งนี้ได้กำหนดตัวแปรอิสระ 3 ส่วน ได้แก่ ตัวแปรอิสระส่วนที่ 1 เป็นตัวแปร ด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มผู้ประกอบการที่จะทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจต่อการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมโดยจะศึกษาในด้านต่างๆ 4 ด้าน คือ เพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา ส่วนตัวแปรอิสระส่วนที่ 2 เป็นตัวแปรด้านทำเลที่ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมบนท่าเสริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี เริ่มตั้งแต่ ฐานทัพอากาศดอนเมือง จนถึง สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ระยะทางประมาณ 25 กิโลเมตร และตัวแปรอิสระส่วนที่ 3 คือ ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ ส่วนตัวแปรตามที่ผู้วิจัยต้องการทราบ ได้แก่ ประเภท และชนิดของธุรกิจขนาดย่อมรวมทั้งสาขารูปโภคที่มีความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ กรอบแนวความคิดในการวิจัย ดังแสดงในรูปภาพที่ 2.2

รูปภาพที่ 2.2 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

บทที่ 3

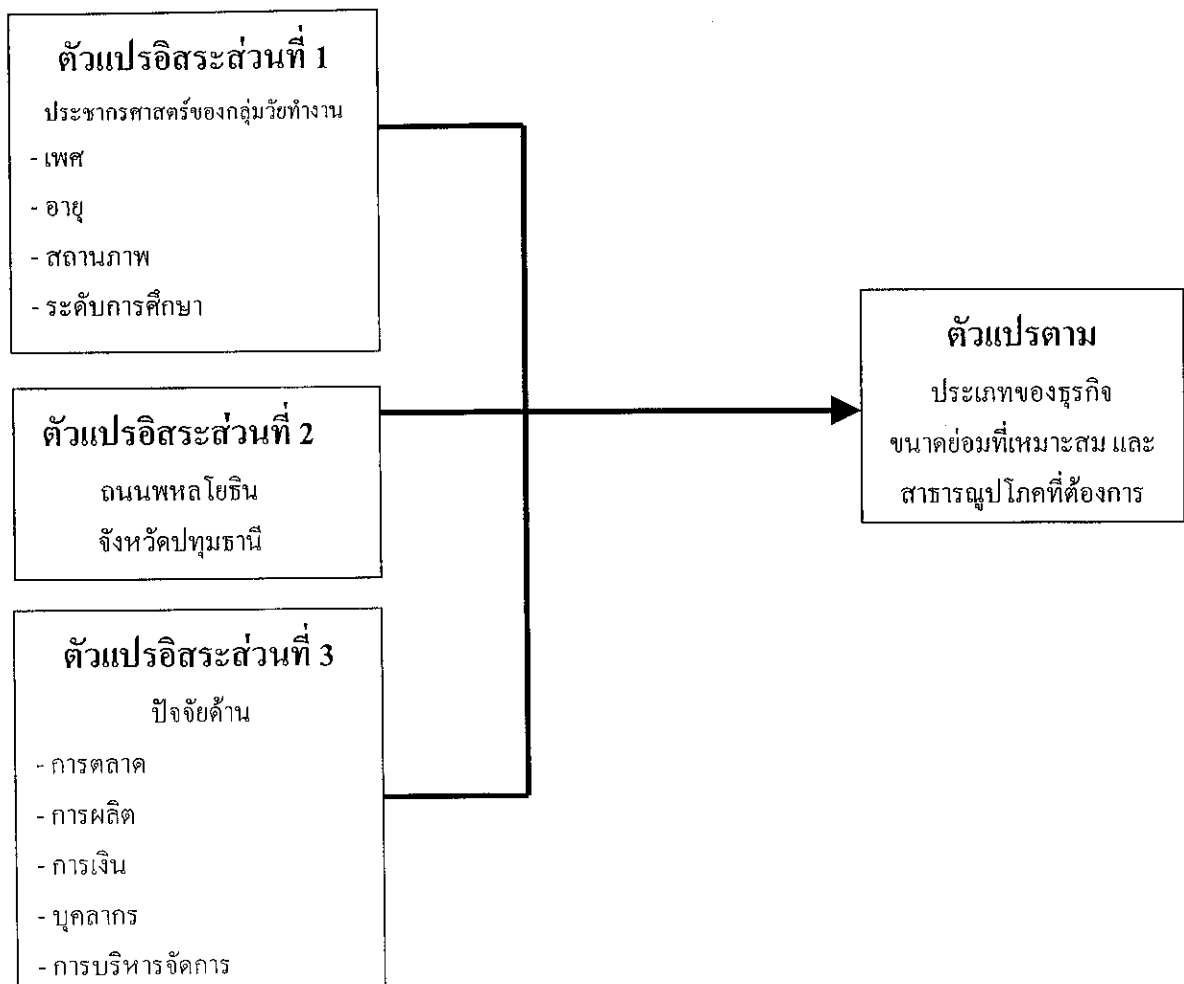
ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในเรื่อง **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี** นี้ได้ทำการกำหนดปัญหา วัตถุประสงค์ สมมติฐาน กรอบแนวความคิดในการวิจัยไว้ล่วงหน้า และจากนี้จะเป็นการออกแบบการวางแผนในการศึกษาวิจัยต่อไป สำหรับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้คือ

1. เพื่อทราบถึง ประเภท และชนิดของธุรกิจ ที่มีความเหมาะสม ต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบด้าน เพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา ที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
3. เพื่อศึกษาถึง ช่วงบริเวณของทำเล ที่มีความเหมาะสมในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
4. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่สำคัญ และจำเป็นในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
5. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

กรอบแนวความคิดในการวิจัย เรื่อง **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี** ในครั้งนี้ได้กำหนดตัวแปรอิสระ 3 ส่วนได้แก่ ตัวแปรอิสระส่วนที่ 1 เป็นตัวแปรด้านประชากรศาสตร์กลุ่มผู้ประกอบการที่จะทำการศึกษาถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจต่อการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมโดยจะศึกษาในด้านต่างๆ 4 ด้าน คือ เพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา ส่วนตัวแปรอิสระส่วนที่ 2 เป็นตัวแปรด้านทำเลที่ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี เริ่มตั้งแต่ฐานทัพอากาศดอนเมือง จนถึง สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ และตัวแปรอิสระส่วนที่ 3 คือ ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ ส่วนตัวแปรตามที่ผู้วิจัยต้องการทราบได้แก่ ประเภท และชนิดของธุรกิจขนาดย่อมรวมทั้งสาธารณูปโภคที่มีความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ กรอบแนวความคิด คือ

รูปภาพที่ 3.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้จะมุ่งศึกษากลุ่มผู้ประกอบการในลักษณะนิติบุคคล ได้แก่ บริษัทจำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด ในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ที่เป็นเจ้าของ หรือผู้จัดการ นอกจากนี้จะทำการศึกษาทั้งในด้านเพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา เนื่องจากเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีศักยภาพ และประสบการณ์ทั้งในด้านการเป็นผู้ประกอบการ และยังเป็นกลุ่มที่อยู่ในทำเลที่จะทำการวิจัยอีกด้วย ซึ่งจะทำการศึกษาในขอบเขตพื้นที่เฉพาะบริเวณริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี โดยเป็นทำเลพื้นที่อยู่ติดถนนระหว่าง 1 เมตรแต่ไม่เกิน 200 เมตร เนื่องจากเป็นทำเลพื้นที่ที่สามารถเดินทางได้สะดวก ถนนดังกล่าวจะผ่านจังหวัดปทุมธานีในพื้นที่ของอำเภอ คลองหลวง ัญบุรี และลำลูกกา กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจะใช้กลุ่มผู้ประกอบการที่อยู่ในอำเภอทุกแห่งของจังหวัดปทุมธานีเป็นหลักเนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีภูมิภานาเดียวกัน และกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ดังกล่าวจะมีความคุ้นเคยในด้านข้อมูลอีกด้วย สำหรับช่วงเวลาทำการศึกษาวิจัย คือ มกราคม – เมษายน พ.ศ. 2547

การเก็บรวบรวมข้อมูล

จากการวิจัยนี้จะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรที่เป็นผู้ประกอบการนิติบุคคล โดยการสุ่มเลือกจากผู้ประกอบการในอำเภอทั้ง 7 แห่ง ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอคลองหลวง อำเภอัญบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว อำเภอลำลูกกา อำเภอสามโคก และอำเภอหนองเสือ ซึ่งจะใช้แบบสอบถาม และขอความร่วมมือให้กลุ่มตัวอย่าง คือ เจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ ใ้ให้ข้อมูลตามความเป็นจริง

ตารางที่ 3.1 ประชากร และแผนการเก็บตัวอย่างผู้ประกอบการในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

พื้นที่ของอำเภอ	ผู้ประกอบการนิติบุคคล (บริษัทจำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด) (ราย)				
	บริษัทจำกัด	ห้างหุ้นส่วนจำกัด	รวม	ร้อยละ	แผนเก็บตัวอย่าง
1. เมืองปทุมธานี	109	60	169	17.5	70
2. คลองหลวง	126	86	212	22.0	88
3. ธัญบุรี	130	93	223	23.1	92
4. ลาดหลุมแก้ว	17	16	33	3.4	14
5. ลำลูกกา	183	107	290	30.0	120
6. สามโคก	23	11	34	3.5	14
7. หนองเสือ	1	33	4	0.5	2
รวม	589	376	965	100.0	400

ที่มา : (สมุดรายนามสถิติ จังหวัดปทุมธานี, 2546, น.102)

จากตารางที่ 3.1 เป็นการกำหนดประชากร และแผนการเก็บตัวอย่างเพื่อการวิจัย พบว่า ในจังหวัดปทุมธานี มีผู้ประกอบการที่เป็นนิติบุคคลใน พ.ศ. 2546 มีจำนวนทั้งสิ้น 965 ราย ผู้วิจัยจึงได้ทำการกำหนดสัดส่วนสำหรับการสุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยจำนวน 400 ตัวอย่าง ดังนี้ ในอำเภอเมือง มีผู้ประกอบการจำนวน 169 รายคิดเป็นร้อยละ 17.5 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา คือ 70 ราย ในอำเภอคลองหลวงมีผู้ประกอบการจำนวน 212 รายคิดเป็นร้อยละ 22 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา คือ 88 ราย ในอำเภอธัญบุรีมีผู้ประกอบการจำนวน 223 รายเป็นร้อยละ 23.1 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา คือ 92 ราย ในอำเภอลาดหลุมแก้วมีผู้ประกอบการจำนวน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.4 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา คือ 14 ราย ในอำเภอลำลูกกามีผู้ประกอบการจำนวน 290 รายคิดเป็น ร้อยละ 30 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา คือ 120 ราย ในอำเภอสามโคกมีผู้ประกอบการจำนวน 34 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.5 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา คือ 14 ราย และ ในอำเภอหนองเสือมีผู้ประกอบการจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.5 ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา คือ 2 ราย ตามลำดับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การใช้เครื่องมือในการวิจัยนี้จะใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือ โดยการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้มีขั้นตอนการกำหนดแบบสอบถามดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร วารสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. จัดทำร่างแบบสอบถาม โดยเน้นถึงความสั้น กระชับ ให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยมากที่สุดเพื่อให้ผู้ตอบใช้เวลาที่สั้นที่สุดในการตอบ
3. นำเครื่องมือให้ที่ปรึกษางานวิจัยตรวจสอบ
4. นำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจริง
5. จากข้อ 3 และ 4 นำไปสู่การสร้างแบบสอบถามจริงเพื่อหาข้อมูลต่อไป

ระเบียบวิธีวิจัย

จำนวนตัวอย่างได้จากสูตรการคำนวณดังต่อไปนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N = จำนวนประชากรทั้งหมด
 e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

ขนาดของตัวอย่างจากสูตรข้างต้น ถ้าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ 0.05 เนื่องจากประชากรมีกระจายอยู่ในอำเภอต่างๆ ของจังหวัดปทุมธานีที่มีทั้งหมด 7 อำเภอ และประชากรที่เป็นผู้ประกอบการนิติบุคคล เท่ากับ 965 ราย จะได้จำนวนขนาดของตัวอย่างดังนี้

$$n = \frac{965}{1 + 965 (0.05)^2}$$

ขนาดของตัวอย่างจากสูตรข้างต้นประมาณ 283 ตัวอย่างความคลาดเคลื่อนของการกำหนดตัวอย่าง ความคลาดเคลื่อนของการกำหนดตัวอย่างที่ช่วงระดับความเชื่อมั่น 95% แต่เนื่องจากประชากรอยู่อย่างกระจายตามอำเภอต่างๆ ทั้ง 7 แห่ง และอำเภอที่อยู่ในท่าเรือริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี ได้แก่ อำเภอลำลูกกา อำเภอธัญบุรี และอำเภอกลองหลวง เป็นทำเลที่ผู้วิจัยต้องการได้ผลการวิจัยที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการขยายจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 ตัวอย่าง

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างจะจัดเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามที่แจกทั้งหมดจำนวน 440 ชุด และคาดว่าจะได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับมาไม่น้อยกว่า 400 ชุด โดยได้ทำการสุ่มเลือกแบบบังเอิญที่อยู่ในอำเภอต่างๆ ทั้งห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทเอกชน เช่น ศูนย์การค้า ธนาคาร โรงพยาบาล เป็นต้น ระหว่างเดือน มีนาคม - เมษายน พ.ศ. 2547 นั่นคือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 400 ตัวอย่าง

เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลทำโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ 0.05 โดยดำเนินการในเรื่องของ

1. ทำการหาค่าร้อยละ (Percentage) (%)

เป็นการประมวลผลในการหาจำนวนคำตอบในเรื่องที่สนใจเมื่อเทียบกับจำนวนทั้งหมดในด้านเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ อาชีพ ฝั่งของถนน ช่วงของทำเล ขนาดของธุรกิจ ประเภทและชนิดของธุรกิจ

2. ทำการหาค่าเฉลี่ยหรือมัธมิมเลขคณิต (Arithmetic mean)

เป็นการวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางของข้อมูลโดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

โดยที่ $\bar{X}$ = มัธมิมเลขคณิต
 $\sum X$ = ผลรวมของทั้ง n จำนวน
 n = จำนวนทั้งหมด

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา และทำการประมวลผลในด้านของปัจจัยด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน และด้านการบริหารจัดการ เพื่อให้คะแนนเป็นรายข้อ จากนั้นจะทำการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นี้ผู้วิจัยได้แบ่งระดับความสำคัญ และจำเป็นใจไว้เป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับคะแนน = 5 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นมากที่สุด

ระดับคะแนน = 4 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นมาก

ระดับคะแนน = 3 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นปานกลาง

ระดับคะแนน = 2 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นน้อย

ระดับคะแนน = 1 หมายถึง ไม่มีความสำคัญและจำเป็น

จากนั้นจึงนำมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) หาความเบี่ยงเบนมาตรฐานและประเมินผลในช่วงคะแนนดังนี้

ระดับคะแนน 4.01 – 5.00 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นมากที่สุด

ระดับคะแนน 3.01 – 4.00 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นมาก

ระดับคะแนน 2.01 – 3.00 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นปานกลาง

ระดับคะแนน 1.01 – 2.00 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นน้อย

ระดับคะแนน 0 – 1.00 หมายถึง ไม่มีความสำคัญและจำเป็น

3. ค่าการกระจาย โดยใช้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) S.D.

เป็นการวัดการกระจายของข้อมูลเพื่อพิจารณาถึง ข้อมูลชุดที่มีการกระจายมากหรือน้อยที่แตกต่างกัน ซึ่งสูตรของการวัดค่าการกระจาย โดยใช้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ

$$S.D = \sqrt{\frac{\sum X^2}{n} - \frac{[\sum X]^2}{n}}$$

โดยที่ $S.D$ = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X = คะแนนดิบ
 n = จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด
 $\sum$ = ผลรวม

4. การทดสอบค่าเอฟ (F-test) ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผู้วิจัยจะทำการเปรียบเทียบกันระหว่างตัวแปรอิสระที่สนใจกับตัวแปรตาม

5. การจัดอันดับ (Rank order)

เป็นการสอบถามที่ต้องการให้ผู้ตอบได้จัดอันดับหรือความนิยม และให้การความสำคัญในปัจจัยของท่าเลโดยเฉพาะในด้านปัจจัยสาธารณสุขปโลก 10 ด้านแล้วนำมาเรียงลำดับและหาความสำคัญโดยคิดความสำคัญของปัจจัยด้านสาธารณสุขปโลกดังนี้

อันดับที่ 1 = คะแนน 9-10 เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด

อันดับที่ 10 = คะแนน 0-1 เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญน้อยที่สุด ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการคาดการณ์ไว้เกี่ยวกับคุณลักษณะของตัวแปรที่สนใจเพื่อพิสูจน์ความเป็นไปได้ที่จะนำมาอธิบายถึงข้อเท็จจริงในการนำผลมายืนยันในคำตอบที่เหมาะสม และกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ได้แก่

1. ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ประกอบการมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนในธุรกิจขนาดย่อม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา แตกต่างกันไป
2. ผู้ประกอบการมีความสนใจในด้านประเภท ได้แก่ ธุรกิจประเภทสินค้า บริการ หรือ กึ่งสินค้า-บริการ และชนิดของธุรกิจขนาดย่อมแตกต่างกัน
3. ปัจจัยที่ผู้ประกอบการคำนึงถึง ในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม ได้แก่ ปัจจัยด้านการตลาด ปัจจัยด้านการผลิต ปัจจัยด้านการเงิน ปัจจัยด้านบุคลากร และปัจจัยด้านการบริหารจัดการ มีผลต่อการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมให้ความสำคัญที่แตกต่างกัน
4. ปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่ผู้ประกอบการคำนึงถึง ในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมมีการจัดอันดับที่ให้ความสำคัญในแต่ละปัจจัยแตกต่างกัน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี ในครั้งนี้จะแสดงถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจในการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อม ทั้งประเภท และชนิดของธุรกิจ บนทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี ซึ่งมีระยะทางประมาณ 25 กิโลเมตร ผ่าน อำเภอลำลูกกา อำเภอธัญบุรี และอำเภอกลองหลวง จังหวัดปทุมธานี โดยประชากร คือ ผู้ประกอบการ ได้แก่ องค์กรธุรกิจนิติบุคคลที่ประกอบด้วย บริษัทจำกัด และหุ้นส่วนจำกัด ที่ดำเนินการในทำเลจังหวัดปทุมธานี มีจำนวนผู้ประกอบการทั้งสิ้น 965 ราย จะทำการสุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ราย เก็บข้อมูลโดยวิธีแจกแบบสอบถามระหว่างเดือนมกราคม จนถึงเดือน เมษายน 2547 เกี่ยวกับข้อมูลที่มีความสำคัญได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงผลด้านข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	151	37.8
หญิง	249	62.2
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศ พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน ผู้ตอบแบบสอบถามแยกเป็นเพศชายจำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 และเพศหญิง จำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 62.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
20 ปีหรือน้อยกว่า	6	1.5
21 - 30 ปี	157	39.3
31 - 40 ปี	133	33.2
41 - 50 ปี	78	19.5
51 - 60 ปี	26	6.5
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามช่วงอายุ พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน ผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในช่วงอายุ 20 ปีหรือน้อยกว่า จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ช่วงอายุ 21 - 30 ปี จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 ช่วงอายุ 31 - 40 ปี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.2 ช่วงอายุ 41 - 50 ปี จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 และ ช่วงอายุ 51 - 60 ปี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	206	51.5
สมรส	171	42.7
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	23	5.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามสถานภาพ พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพโสดจำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 51.5 สถานภาพสมรสจำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.7 และสถานภาพหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประถมศึกษา	16	4.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	7	1.7
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ป.ว.ช	14	3.5
อนุปริญญา/ป.ว.ส	117	29.3
ปริญญาตรี	185	46.2
ปริญญาโท	49	12.3
สูงกว่าปริญญาโท	12	3.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามระดับการศึกษา พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน แยกเป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ระดับศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 ระดับศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายหรือป.ว.ช จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ระดับศึกษา อนุปริญญาหรือป.ว.ส จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 ระดับศึกษาปริญญาตรีจำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 46.2 ระดับศึกษาปริญญาโทจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 และ ระดับศึกษาสูงกว่าปริญญาโทจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามความเหมาะสมในการลงทุนทางธุรกิจในด้านผังถนนของท่าเล

ผังถนนขาออกจากกรุงเทพฯ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ฝั่งซ้ายมือ	287	71.8
ฝั่งขวามือ	113	28.2
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามความเหมาะสมในการลงทุนทางธุรกิจ ในด้านผังถนนของท่าเล พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน มีผู้สนใจผังถนนขาออกจากกรุงเทพฯ ฝั่งซ้ายมือ จำนวน 287 คน คิดเป็นร้อยละ 71.8 ผังถนนขาออกจากกรุงเทพฯ ฝั่งขวามือ จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามความสนใจในด้านช่วงบริเวณของท่าเล

ช่วงบริเวณ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	อันดับ
1. ใกล้ฐานทัพอากาศดอนเมือง	21	5.3	10
2. ตลาดสี่มุมเมือง	53	13.3	6
3. ระหว่างฐานทัพอากาศดอนเมือง กับตลาดสี่มุมเมือง	47	11.8	7
4. ตลาดรังสิต	101	25.3	2
5. ระหว่างตลาดสี่มุมเมือง กับตลาดรังสิต	83	20.8	3
6. หมู่บ้านประทีปพร	19	4.8	11
7. ระหว่างตลาดรังสิต กับหมู่บ้านประทีปพร	37	9.3	8
8. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	61	15.3	5
9. ระหว่างหมู่บ้านประทีปพร กับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ	37	9.3	8
10. บางชัน	16	4.0	12
11. ระหว่างมหาวิทยาลัยกรุงเทพ กับบางชัน	36	9.0	9
12. นวนคร	125	31.3	1
13. สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์	21	5.3	10
14. ระหว่างบางชัน กับนวนคร	65	16.3	4
15. ระหว่างนวนคร กับสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์	83	20.8	3
รวม	400	100.0	

หมายเหตุ ช่วงบริเวณที่มีผู้ตอบเท่ากัน จะได้อันดับเท่ากัน

จากตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถาม แยกตามความสนใจในด้าน ช่วงบริเวณของท่าเล พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน มีผู้ตอบสนใจในด้านช่วงบริเวณดังนี้

- อันดับที่ 1 คือ ช่วงบริเวณนวนคร จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 31.3
- อันดับที่ 2 คือ ช่วงบริเวณตลาดรังสิตจำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3
- อันดับที่ 3 คือ ช่วงบริเวณระหว่างตลาดสี่มุมเมือง กับตลาดรังสิต และระหว่างนวนคร กับสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 20.8
- อันดับที่ 4 คือ ช่วงบริเวณระหว่างบางขันธุ์ กับนวนครจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3
- อันดับที่ 5 คือ ช่วงบริเวณมหาวิทยาลัยกรุงเทพจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.3
- อันดับที่ 6 คือ ช่วงบริเวณตลาดสี่มุมเมืองจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3
- อันดับที่ 7 คือ ช่วงบริเวณระหว่างฐานทัพอากาศดอนเมือง กับตลาดสี่มุมเมืองจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8
- อันดับที่ 8 คือ ช่วงบริเวณระหว่างหมู่บ้านประทานพร กับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ และระหว่างหมู่บ้านประทานพร กับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3
- อันดับที่ 9 คือ ช่วงบริเวณระหว่างมหาวิทยาลัยกรุงเทพ กับบางขันธุ์ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0
- อันดับที่ 10 คือ ช่วงบริเวณใกล้ฐานทัพอากาศดอนเมือง และสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3
- อันดับที่ 11 คือ ช่วงบริเวณหมู่บ้านประทานพรจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8
- อันดับที่ 12 คือ ช่วงบริเวณบางขันธุ์ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0
- ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แสดงผลถึงความสนใจในด้านขนาด และชนิดในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามความสนใจในขนาดของธุรกิจขนาดย่อม

ขนาดของธุรกิจขนาดย่อม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ขนาดย่อม เงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท	331	82.7
2. ขนาดกลาง เงินลงทุน 10 -100 ล้านบาท	69	17.3
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามความสนใจในขนาดของธุรกิจขนาดย่อม พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน มีผู้สนใจลงทุนทางธุรกิจขนาดเงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท จำนวน 331 คน คิดเป็นร้อยละ 82.7 และขนาดกลาง เงินลงทุน 10 -100 ล้านบาท จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามความสนใจในชนิดของธุรกิจขนาดย่อม

อันดับ	ชนิดของธุรกิจขนาดย่อม	คะแนน	อันดับ	ชนิดของธุรกิจขนาดย่อม	คะแนน
1	ร้านอาหาร /ภัตตาคาร	191	23	บริษัทจัดนำเที่ยว	5
2	ร้านขายของชำ/ร้านสะดวกซื้อ/มินิมาร์ท	96	24	โรงแรม่านรูด	4
3	สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง	59	24	โรงเรียนเตรียมอนุบาล (Nursery)	4
4	ร้านเสริมสวย/เสริมความงาม	43	24	ร้านจำหน่ายผลไม้สด ผักสด	4
5	ร้านจำหน่ายสินค้า 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์	41	24	ร้านจำหน่าย และติดตั้งเครื่องปรับอากาศ	4
6	หอพัก (Apartment)	40	24	ร้านนมสด	4
6	ร้านจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูป	40	24	สนามกอล์ฟ	4
7	ร้านสรรพอาหาร (Supermarket)	39	24	ร้านจำหน่ายรองเท้า	4
8	ร้านกาแฟสด	36	24	ศูนย์บริการเช่าเล่ม ถ่ายเอกสาร พิมพ์งาน	4
9	สถานออกกำลังกาย (Fitness)	30	24	โรงภาพยนตร์	4
10	ศูนย์บริการซ่อมรถยนต์	27	24	บ่อเลี้ยง กบ ปลา ตะพาบน้ำ	4
10	ศูนย์สปา (SPA)	27	25	ร้านจำหน่ายอุปกรณ์กีฬา	3
11	สถานบันเทิงกลางคืน (Café/Pub)	23	25	บริษัทสินเชื่อทางการเงิน	3
12	ร้านInternet / Games Internet	21	25	ร้านจำหน่ายเครื่องประดับสตรี (jewelry)	3
13	ร้านจำหน่ายของขวัญ (Gift shop)	20	25	ร้านจำหน่ายอุปกรณ์พลาสติก	3
14	ร้านจำหน่ายโทรศัพท์มือถือ และอุปกรณ์	18	26	ร้านขายทอง	2
14	ร้านจำหน่ายคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์	18	26	ร้านจำหน่ายเลขท้าย 3 และ 2 ตัว	2
15	ร้านจำหน่ายอุปกรณ์ก่อสร้าง	15	26	ร้านตัดผมชาย	2
16	สถานีบริการบำรุง ดูแล รักษารถยนต์ (Car care)	14	26	ร้านจำหน่ายลูกสุนัข	2
17	ร้านจำหน่ายอะไหล่ ชิ้นส่วนรถยนต์	13	26	ร้านจำหน่ายของเด็กเล่น	2
18	ร้านจำหน่ายขนมอบ (Bakery)	11	26	ร้านตัดเสื้อผ้า	2
18	องค์กรคลังสินค้าและบริการขนส่ง	11	26	บริการสระว่ายน้ำ	2
18	ร้านจำหน่าย เครื่องสำอางค์	11	26	บริษัทรับเหมาก่อสร้าง	2
18	ร้านซัก อบ รีด	11	26	บริษัทรับจัดสวน	2
19	สถานบริการนวดแผนโบราณ	10	26	ร้านถ่ายรูป	2
19	ศูนย์ระดับยนต์	10	27	ศูนย์รับฝากรถยนต์	1
19	ร้านจำหน่ายหนังสือทั่วไป	10	27	สถานรับจัดงานเลี้ยง โต๊ะจีน	1
19	ร้านจำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้า	10	27	ร้านจัดดอกไม้	1
20	ร้านจำหน่าย ซีดี เทปเพลง วีซีดี	8	27	ร้านจำหน่ายอุปกรณ์ตกปลา	1
20	ศูนย์จำหน่ายรถยนต์	8	27	ร้านขายยา	1
21	ศูนย์จำหน่ายรถยนต์มือสอง	7	27	ร้านแสดงภาพ (Gallery)	1
22	บริษัทสร้างบ้านจัดสรร	6	27	ร้าน Beer สด	1
22	ร้านคาราโอเกะ	6	27	โรงกลิ้ง	1
22	ร้านจำหน่ายอุปกรณ์เครื่องเขียน อุปกรณ์สำนักงาน	6	27	สนามเทนนิส	1
22	ร้านจำหน่ายเฟอร์นิเจอร์	6	27	บริษัทรับออกแบบสำนักงาน	1
22	สถานบริการ อบ อบ นวด	6	27	ร้านจำหน่ายจักรยานยนต์	1
22	ร้านจำหน่าย กล้าไม้ดอก ไม้ประดับ	6	27	ธนาคาร	1
23	โรงงานผลิตน้ำดื่มบรรจุขวด	5	27	บริษัทให้เช่ารถยนต์	1
23	ร้านค้าส่ง	5	27	หอดอกปลา	1

จากตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามความสนใจในชนิดของธุรกิจขนาดย่อม โดยกำหนดให้ธุรกิจที่ผู้ตอบ 1 ชนิดคิดเป็น 1 คะแนน สามารถเลือกได้ 3 ชนิด และชนิดของธุรกิจที่มีผู้ตอบมากที่สุดจะมีอันดับสูงกว่าชนิดของธุรกิจที่มีผู้ตอบน้อยกว่า พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน มีผู้ให้ความสนใจในชนิดของธุรกิจขนาดย่อม 10 อันดับแรกมีดังนี้

- อันดับที่ 1 คือ ร้านอาหาร /ภัตตาคาร
  - อันดับที่ 2 คือ ร้านขายของชำ/ร้านสะดวกซื้อ/มินิมาร์ท
  - อันดับที่ 3 คือ สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง
  - อันดับที่ 4 คือ ร้านเสริมสวย/เสริมความงาม
  - อันดับที่ 5 คือ ร้านจำหน่ายสินค้า 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์
  - อันดับที่ 6 คือ หอพัก และร้านจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูป
  - อันดับที่ 7 คือ ร้านสรรพอาหาร
  - อันดับที่ 8 คือ ร้านกาแฟสด
  - อันดับที่ 9 คือ สถานออกกำลังกาย
  - อันดับที่ 10 คือ ศูนย์บริการซ่อมรถยนต์ และศูนย์วารีบำบัด
- ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถามที่สนใจด้านประเภทของธุรกิจขนาดย่อม (ต่อ)

ข้อมูล	ประเภทของธุรกิจขนาดย่อม			
	สินค้า	บริการ	กึ่งสินค้า-บริการ	จำนวน
6. ช่วงบริเวณ ใกล้ฐานทัพอากาศดอนเมือง	3	3	15	21
ร้อยละ	14.3	14.3	71.4	100.0
ตลาดสี่มุมเมือง	8	7	38	53
ร้อยละ	15.1	13.2	71.7	100.0
ระหว่างฐานทัพอากาศดอนเมือง กับตลาดสี่มุมเมือง	8	5	34	47
ร้อยละ	17.0	10.6	72.4	100.0
ตลาดรังสิต	17	14	70	101
ร้อยละ	16.8	13.9	69.3	100.0
ระหว่างตลาดสี่มุมเมือง กับตลาดรังสิต	6	10	67	83
ร้อยละ	7.3	12.0	80.7	100.0
หมู่บ้านประทีปพร	3	4	12	19
ร้อยละ	15.8	21.1	63.1	100.0
ระหว่างตลาดรังสิต กับหมู่บ้านประทีปพร	4	6	27	37
ร้อยละ	10.8	16.2	73.0	100.0
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	13	6	42	61
ร้อยละ	21.3	9.8	68.9	100.0
ระหว่างหมู่บ้านประทีปพร กับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ	6	9	22	37
ร้อยละ	16.2	24.3	59.5	100.0
บางซันท์	3	3	10	16
ร้อยละ	18.8	18.8	62.4	100.0
ระหว่างมหาวิทยาลัยกรุงเทพ กับบางซันท์	7	6	23	36
ร้อยละ	19.4	16.7	63.9	100.0
นวนคร	17	12	96	125
ร้อยละ	13.6	9.6	76.8	100.0
ระหว่างบางซันท์ กับนวนคร	9	12	44	65
ร้อยละ	13.8	18.5	67.7	100.0
สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์	7	3	11	21
ร้อยละ	33.3	14.3	52.4	100.0
ระหว่างนวนครกับสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์	12	11	60	83
ร้อยละ	14.5	13.3	72.2	100.0
7. ขนาดของธุรกิจ เงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท	58	50	223	331
ร้อยละ	17.5	15.1	67.4	100.0
เงินลงทุน 10 -100 ล้านบาท	6	11	52	69
ร้อยละ	8.7	15.9	75.4	100.0

จากตารางที่ 4.9 แสดงลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามที่สนใจในประเภทของธุรกิจขนาดย่อม พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน

1. ด้านเพศ

พบว่า เพศชายจากจำนวนทั้งสิ้น 151 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3

เพศหญิงจากจำนวนทั้งสิ้น 294 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 73.9

2. ด้านอายุ พบว่า

ช่วงอายุ 20 ปี หรือน้อยกว่า จากจำนวนทั้งสิ้น 6 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7

ช่วงอายุ 21-30 ปี จากจำนวนทั้งสิ้น 157 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 70.8

ช่วงอายุ 31-40 ปี จากจำนวนทั้งสิ้น 133 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 66.9

ช่วงอายุ 41-50 ปี จากจำนวนทั้งสิ้น 78 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 73.1

ช่วงอายุ 51-60 ปี จากจำนวนทั้งสิ้น 26 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 53.8

3. ด้านสถานภาพ พบว่า

สถานภาพโสด จากจำนวนทั้งสิ้น 206 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 13.1 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 70.4

สถานภาพสมรส จากจำนวนทั้งสิ้น 171 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 19.3 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 14.0 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7

สถานภาพหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ จากจำนวนทั้งสิ้น 23 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 69.6

4. ด้านระดับการศึกษา พบว่า

ประถมศึกษา จากจำนวนทั้งสิ้น 16 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7

มัธยมศึกษาตอนต้น จากจำนวนทั้งสิ้น 7 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1

มัธยมศึกษาตอนปลาย/ป.ว.ช. จากจำนวนทั้งสิ้น 14 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1

อนุปริญญา/ป.ว.ส. จากจำนวนทั้งสิ้น 117 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 66.6

ปริญญาตรี จากจำนวนทั้งสิ้น 185 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 74.6

ปริญญาโท จากจำนวนทั้งสิ้น 49 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 67.4

สูงกว่าปริญญาโท จากจำนวนทั้งสิ้น 12 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3

5. ด้านฝั่งถนน พบว่า

ฝั่งถนนซ้ายมือขาออกจากกรุงเทพฯ จากจำนวนทั้งสิ้น 287 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 16.0 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 13.6 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 70.4

ฝั่งถนนขวามือขาออกจากกรุงเทพฯ จากจำนวนทั้งสิ้น 113 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6

6. ด้านช่วงบริเวณ พบว่า

ช่วงบริเวณใกล้ฐานทัพอากาศดอนเมือง จากจำนวนทั้งสิ้น 21 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.4

ตลาดสี่มุมเมือง จากจำนวนทั้งสิ้น 53 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 13.2 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 71.7

ระหว่างฐานทัพอากาศดอนเมืองกับตลาดสี่มุมเมือง จากจำนวนทั้งสิ้น 47 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 10.6 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 72.4

ตลาดรังสิต จากจำนวนทั้งสิ้น 101 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 69.3

ระหว่างตลาดสี่มุมเมืองกับตลาดรังสิต จากจำนวนทั้งสิ้น 83 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 80.7

หมู่บ้านประทานพร จากจำนวนทั้งสิ้น 19 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 21.1 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.1

ระหว่างตลาดรังสิตกับหมู่บ้านประทานพร จากจำนวนทั้งสิ้น 37 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.2 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 73.0

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จากจำนวนทั้งสิ้น 61 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 9.8 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 68.9

ระหว่างหมู่บ้านประทานพรกับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จากจำนวนทั้งสิ้น 37 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.2 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 59.5

บางซันธุ์ จากจำนวนทั้งสิ้น 16 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 62.4

ระหว่างมหาวิทยาลัยกรุงเทพกับบางชั้นรั้ว จากจำนวนทั้งสิ้น 36 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 63.9

นวมคร จากจำนวนทั้งสิ้น 125 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 13.6 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 76.8

ระหว่างบางชั้นรั้วกับนวมคร จากจำนวนทั้งสิ้น 65 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 67.7

สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จากจำนวนทั้งสิ้น 21 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.4

ระหว่างนวมครกับสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จากจำนวนทั้งสิ้น 83 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 72.2

7. ด้านขนาดของเงินลงทุนในธุรกิจ พบว่า

เงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท จากจำนวนทั้งสิ้น 331 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 67.4

เงินลงทุนมากกว่า 10 ล้านบาท จากจำนวนทั้งสิ้น 69 คน สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7 ธุรกิจประเภทบริการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 และธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 75.4

ตอนที่ 3 แสดงผลที่ผู้ตอบแบบสอบถามคำนึงถึงในการประกอบธุรกิจขนาดย่อม 5 ด้านได้แก่
ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ
(โดยคะแนนสูงสุดคือ 5 หมายถึงมีระดับความสำคัญและจำเป็นมากที่สุด)

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านการตลาด

1. ปัจจัยด้านการตลาด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	อันดับ
1. ท่านต้องทำการสำรวจถึงความต้องการในสินค้าหรือบริการจากลูกค้าก่อน	4.56	0.727	1
2. ท่านต้องมีการกำหนดกลุ่มลูกค้าเป้าหมายที่จะซื้อสินค้าหรือบริการ	4.3	0.832	3
3. ลูกค้าต้องได้รับความสะดวกสบายในทำเลที่เลือก	4.43	0.725	2
4. ต้องมีการออกแบบหน้าร้านที่สะดุดตา หูหระ ทันสมัย สวยงาม บรรยากาศที่อบอุ่น	4.12	0.913	5
5. ต้องกำหนดราคาขายที่มีความเหมาะสมกับระดับรายได้ของลูกค้า	4.16	0.873	4
รวม	4.31	0.528	

จากตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผู้ตอบแบบสอบถามด้าน
การตลาด พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.31 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.528 โดยอันดับที่ 1-5 มีดังนี้
อันดับที่ 1 ต้องทำการสำรวจถึงความต้องการในสินค้าหรือบริการจากลูกค้าก่อน มีค่าเฉลี่ยเป็น
4.56 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.727

อันดับที่ 2 ลูกค้าต้องได้รับความสะดวกสบายในทำเลที่เลือก มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.43 มีค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐานเป็น 0.725

อันดับที่ 3 ต้องมีการกำหนดกลุ่มลูกค้าเป้าหมายที่จะซื้อสินค้าหรือบริการ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.30
มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.832

อันดับที่ 4 กำหนดราคาขายที่มีความเหมาะสมกับระดับรายได้ของลูกค้า มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.16
มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.873

อันดับที่ 5 ต้องมีการออกแบบหน้าร้านที่สะดุดตา หูหระ ทันสมัย สวยงาม บรรยากาศที่อบอุ่น
มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.12 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.913

ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านการผลิต

2. ปัจจัยด้านการผลิต	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	อันดับ
1. ท่านจะต้องทำการออกแบบสินค้าบริการ ให้มีความทันสมัยและเหมาะสมกับลูกค้า	4.45	0.66	1
2. ท่านต้องมีการกำหนดกระบวนการและขั้นตอนการผลิตหรือให้บริการไว้ล่วงหน้า	4.29	0.74	3
3. ท่านต้องมีการวางแผนกำหนดประเภทและจำนวนเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ต้องใช้ก่อน	4.27	0.74	5
4. ท่านจะต้องมีการบริหารวัตถุดิบ สินค้าคงเหลือเป็นอย่างดี	4.28	0.83	4
5. ท่านจะต้องพิจารณาการลดต้นทุนในขณะที่ไม่ลดในคุณภาพของสินค้าบริการ	4.38	0.82	2
รวม	4.33	0.51	

จากตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านการผลิต พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.33 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.51 โดยอันดับที่ 1-5 มีดังนี้

อันดับที่ 1 ต้องทำการออกแบบสินค้า/บริการให้มีความทันสมัยและเหมาะสมกับลูกค้า มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.45 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.66

อันดับที่ 2 ท่านจะต้องพิจารณาการลดต้นทุนในขณะที่ไม่ลดในคุณภาพของสินค้า/บริการ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.38 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.82

อันดับที่ 3 ท่านต้องมีการกำหนดกระบวนการและขั้นตอนการผลิตหรือให้บริการไว้ล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.29 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.74

อันดับที่ 4 ท่านต้องมีการบริหารวัตถุดิบ สินค้าคงเหลือเป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.28 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.83

อันดับที่ 5 ต้องมีการวางแผนกำหนดประเภทและจำนวนเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ต้องใช้ก่อน มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.27 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.74

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านการเงิน

3. ปัจจัยด้านการผลิต	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	อันดับ
1. ท่านจะต้องมีการวางแผนในการจัดหาแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมก่อน	4.64	0.60	1
2. ท่านต้องใช้ระบบการเงินควบคุมทั้งการขาย-ซื้อที่มีประสิทธิภาพแม้ต้องลงทุนสูง	4.27	0.747	5
3. ท่านจะต้องวางแผนการใช้จ่ายเงินในการลงทุนตลอดทั้งปี	4.40	0.697	3
4. ท่านจะต้องมีแหล่งเงินทุนสำรองไว้อย่างเพียงพอตลอดเวลา	4.29	0.86	4
5. ท่านจะต้องมีระบบควบคุมความปลอดภัยทางการเงินเพื่อลดและป้องกันการทุจริต	4.41	0.83	2
รวม	4.40	0.531	

จากตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านการเงิน พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.40 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.531 โดยอันดับที่ 1-5 มีดังนี้

อันดับที่ 1 ท่านจะต้องมีการวางแผนในการจัดหาแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมก่อน มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.64 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.6

อันดับที่ 2 ท่านจะต้องมีระบบควบคุมความปลอดภัยทางการเงินเพื่อลด และป้องกันการทุจริต มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.41 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.83

อันดับที่ 3 ท่านจะต้องวางแผนการใช้จ่ายเงินในการลงทุนตลอดทั้งปี มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.40 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.697

อันดับที่ 4 ท่านจะต้องมีแหล่งเงินทุนสำรองไว้อย่างเพียงพอตลอดเวลา มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.29 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.86

อันดับที่ 5 ท่านต้องใช้ระบบการเงินควบคุมทั้งการขาย-ซื้อที่มีประสิทธิภาพแม้ต้องลงทุนสูง มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.27 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.747

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านบุคลากร

4. ปัจจัยด้านการผลิต	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	อันดับ
1. ท่านจำเป็นต้องจัดหาและจ้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถแม้ทุนจะสูงก็ตาม	3.85	0.863	5
2. ท่านจำเป็นต้องสรรหาบุคลากรที่เป็นไปได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว	3.90	0.89	4
3. ท่านจำเป็นต้องมีการกำหนดงานและจัดแบ่งหน้าที่ที่ต้องทำไว้ก่อนเสมอ	4.30	0.766	3
4. ท่านจำเป็นต้องมีการจัดสวัสดิการให้บุคลากรของท่านให้มากเพื่อเป็นการจูงใจ	4.06	0.819	2
5. ท่านจำเป็นต้องมีการฝึก อบรม พัฒนาบุคลากรของท่านอยู่เสมอ	4.31	0.777	1
รวม	4.083	0.557	

จากตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านบุคลากร พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.083 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.557 โดยอันดับที่ 1-5 มีดังนี้

อันดับที่ 1 ท่านจำเป็นต้องมีการฝึก อบรม พัฒนาบุคลากรของท่านอยู่เสมอ

มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.31 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.777

อันดับที่ 2 ท่านจำเป็นต้องมีการจัดสวัสดิการให้บุคลากรของท่านให้มากเพื่อเป็นการจูงใจ

มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.06 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.819

อันดับที่ 3 ท่านจำเป็นต้องมีการกำหนดงานและจัดแบ่งหน้าที่ที่ต้องทำไว้ก่อนเสมอ

มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.30 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.766

อันดับที่ 4 ท่านจำเป็นต้องสรรหาบุคลากรที่เป็นไปได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว

มีค่าเฉลี่ยเป็น 3.90 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.89

อันดับที่ 5 ท่านจำเป็นต้องจัดหาและจ้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถแม้ทุนจะสูงก็ตาม

มีค่าเฉลี่ยเป็น 3.85 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.863

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านการบริหารจัดการ

5. ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	อันดับ
1. ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคทางการตลาดก่อนเสมอ	4.59	0.642	1
2. ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนในธุรกิจก่อนเสมอ	4.54	0.644	2
3. ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์กำไรและต้นทุนในการทำธุรกิจก่อนเสมอ	4.38	0.75	4
4. ท่านจำเป็นต้องนำระบบคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีมาใช้งานแม้ต้นทุนจะสูง	4.02	0.898	5
5. ท่านจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้ในด้านการประกอบธุรกิจก่อนเสมอ	4.53	0.728	3
รวม	4.41	0.529	

จากตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ตอบแบบสอบถามด้านการบริหารจัดการ พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.41 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.529 โดยอันดับที่ 1-5 มีดังนี้

อันดับที่ 1 ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคทางการตลาดก่อนเสมอ

มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.59 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.642

อันดับที่ 2 ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนในธุรกิจก่อนเสมอ
มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.54 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.644

อันดับที่ 3 ท่านจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้ในด้านการประกอบธุรกิจก่อนเสมอ
มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.53 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.728

อันดับที่ 4 ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์กำไรและต้นทุนในการทำธุรกิจก่อนเสมอ
มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.38 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.75

อันดับที่ 5 ท่านจำเป็นต้องนำระบบคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีมาใช้งานแม้ต้นทุนจะสูง
มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.02 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.898

ตามลำดับ

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านปัจจัยที่คำนึงถึงในการลงทุนธุรกิจขนาดย่อม

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	อันดับ
1. ด้านการตลาด	4.31	0.528	4
2. ด้านการผลิต	4.33	0.515	3
3. ด้านการเงิน	4.40	0.531	2
4. ด้านบุคลากร	4.08	0.558	5
5. ด้านการบริหารจัดการ	4.41	0.529	1
รวม	4.30	0.444	

จากตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านปัจจัยในการลงทุนธุรกิจขนาดย่อม พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.30 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.444 โดยอันดับที่ 1-5 มีดังนี้

อันดับที่ 1 ด้านการบริหารจัดการ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.41 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.529

อันดับที่ 2 ด้านการเงิน มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.40 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.531

อันดับที่ 3 ด้านการผลิต มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.33 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.515

อันดับที่ 4 ด้านการตลาด มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.31 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.528

อันดับที่ 5 ด้านบุคลากร มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.08 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.558

ตามลำดับ

ตารางที่ 4.16 แสดงถึงประเภทของธุรกิจขนาดย่อมที่มีผลต่อปัจจัยในการดำเนินงาน

ปัจจัย	ประเภทของธุรกิจขนาดย่อม			
	สินค้า	บริการ	กึ่งสินค้า-บริการ	จำนวน
1. ด้านการตลาด	64	61	275	400
ค่าเฉลี่ย	4.18	4.23	4.35	4.311
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.521	0.602	0.507	0.528
2. ด้านการผลิต	64	61	275	400
ค่าเฉลี่ย	4.33	4.19	4.36	4.33
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.453	0.599	0.505	0.515
3. ด้านการเงิน	64	61	275	400
ค่าเฉลี่ย	4.44	4.27	4.42	4.40
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.453	0.577	0.535	0.531
4. ด้านบุคลากร	64	61	275	400
ค่าเฉลี่ย	4.10	4.00	4.09	4.08
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.547	0.595	0.552	0.558
5. ด้านการบริหารจัดการ	64	61	275	400
ค่าเฉลี่ย	4.46	4.30	4.42	4.41
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.45	0.582	0.532	0.529
ค่าเฉลี่ยรวม	64	61	275	400
ค่าเฉลี่ยรวม	4.30	4.19	4.33	4.308
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม	0.393	0.500	0.439	0.444

จากตารางที่ 4.16 แสดงถึงประเภทของธุรกิจขนาดย่อมที่มีผลต่อปัจจัยในการดำเนินงานพบว่า ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านของธุรกิจประเภทสินค้าเป็น 4.30 ประเภทบริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.19 และประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.33

ปัจจัยด้าน การตลาด มีผลต่อธุรกิจประเภทสินค้ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.18 ประเภทบริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.23 และประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.35

ปัจจัยด้าน การผลิต มีผลต่อธุรกิจประเภทสินค้ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.33 ประเภทบริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.19 และประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.36

ปัจจัยด้าน การเงิน มีผลต่อธุรกิจประเภทสินค้ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.44 ประเภทบริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.27 และประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.42

ปัจจัยด้าน บุคลากร มีผลต่อธุรกิจประเภทสินค้ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.10 ประเภทบริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.00 และประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.09

ปัจจัยด้าน การบริหารจัดการมีผลต่อธุรกิจประเภทสินค้ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.46 ประเภทบริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.30 และประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.42

ตอนที่ 4 แสดงผลถึงปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่จำเป็นในการประกอบธุรกิจขนาดย่อม
 ตารางที่ 4.17 แสดงผู้ตอบแบบสอบถามที่คำนึงถึงปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่มีผลต่อการดำเนินงานในด้าน
 ประเภทของธุรกิจขนาดย่อม โดยการจัดอันดับ

ปัจจัยสาธารณูปโภคด้าน		อันดับ										รวม	อันดับที่
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
1. ทำเลต้องอยู่ใกล้กับแหล่งวัตถุดิบ	คน	105	51	41	29	22	30	29	25	32	36	400	2
	คะแนน	1050	459	328	203	132	150	116	75	64	36	2,613	
2. ทำเลต้องมีระบบบำบัดน้ำเสีย	คน	5	9	20	20	39	52	40	57	74	84	400	10
	คะแนน	50	81	160	140	234	260	160	171	148	84	1,488	
3. ทำเลต้องมีถนนที่เดินทางได้สะดวก	คน	130	90	63	46	30	13	16	4	5	3	400	1
	คะแนน	1,300	810	504	322	180	65	64	12	10	3	3,270	
4. ทำเลต้องมีระบบไฟฟ้าที่เพียงพอ	คน	13	56	68	61	60	51	35	29	16	11	400	3
	คะแนน	130	504	544	427	360	255	140	87	32	11	2,490	
5. ทำเลต้องมีที่จอดรถที่กว้างขวาง	คน	22	59	58	50	45	41	42	40	28	15	400	4
	คะแนน	220	531	464	350	270	205	168	120	56	15	2,399	
6. ทำเลต้องมีประปาที่เพียงพอ	คน	3	17	34	60	58	55	62	60	38	13	400	7
	คะแนน	30	153	272	420	348	275	248	180	76	13	2,015	
7. ทำเลต้องอยู่ใกล้องค์กรที่ให้บริการสังคม	คน	29	32	36	42	44	36	35	49	55	42	400	6
	คะแนน	290	288	288	294	264	180	140	147	110	42	2,043	
8. ทำเลต้องสามารถขยายออกด้านข้าง-หลัง	คน	4	19	24	36	43	40	46	38	66	84	400	9
	คะแนน	40	171	192	252	258	200	184	114	132	84	1,627	
9. ทำเลต้องมีระบบรักษาความปลอดภัย	คน	8	19	14	33	36	55	58	69	57	51	400	8
	คะแนน	80	171	112	231	216	275	232	207	114	51	1,689	
10. ทำเลต้องอยู่ใกล้ตลาดหรือศูนย์การค้า	คน	78	49	40	23	27	25	37	31	29	61	400	5
	คะแนน	780	441	320	161	162	125	148	93	58	61	2,349	

หมายเหตุ (อันดับที่ 1 = 10 คะแนน อันดับที่ 2 = 9 คะแนน,....., อันดับที่ 10 = 1 คะแนน)

จากตารางที่ 4.17 แสดงผู้ตอบแบบสอบถามที่คำนึงถึงปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่มีผลต่อการดำเนินงานในด้านประเภทของธุรกิจขนาดย่อม โดยการจัดอันดับ พบว่า

อันดับที่ 1 คือ ทำเลต้องมีถนนที่เดินทางได้สะดวก

อันดับที่ 2 คือ ทำเลต้องอยู่ใกล้กับแหล่งวัตถุดิบ

อันดับที่ 3 คือ ทำเลต้องมีระบบไฟฟ้าที่เพียงพอ

อันดับที่ 4 คือ ทำเลต้องมีที่จอดรถที่กว้างขวาง

อันดับที่ 5 คือ ทำเลต้องอยู่ใกล้ตลาดหรือศูนย์การค้า

อันดับที่ 6 คือ ทำเลต้องอยู่ใกล้องค์กรที่ให้บริการสังคม

อันดับที่ 7 คือ ทำเลต้องมีประปาที่เพียงพอ

อันดับที่ 8 คือ ทำเลต้องมีระบบรักษาความปลอดภัย

อันดับที่ 9 คือ ทำเลต้องสามารถขยายออกด้านข้าง-หลัง

อันดับที่ 10 คือ ทำเลต้องมีระบบบำบัดน้ำเสีย

ตารางที่ 4.18 ผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศที่คำนึงถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจ

ปัจจัยด้าน	เพศ	สถิติของกลุ่ม			
		จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Std. Deviation)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ที่คลาดเคลื่อนโดยเฉลี่ย (Std error mean)
1. การตลาด	ชาย	151	4.19	0.52	0.043
	หญิง	249	4.38	0.51	0.032
2. การผลิต	ชาย	151	4.25	0.52	0.042
	หญิง	249	4.38	0.50	0.032
3. การเงิน	ชาย	151	4.32	0.55	0.045
	หญิง	249	4.44	0.51	0.032
4. บุคลากร	ชาย	151	4.02	0.52	0.042
	หญิง	249	4.12	0.57	0.036
5. การบริหารจัดการ	ชาย	151	4.35	0.52	0.042
	หญิง	249	4.45	0.53	0.033
รวม	ชาย	151	4.22	0.43	0.028
	หญิง	249	4.35	0.44	

จากตารางที่ 4.18 ผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศที่คำนึงถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ พบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน แยกเป็นเพศชายจำนวน 151 คน เพศหญิงจำนวน 249 คน โดยเพศชายเห็นว่า ปัจจัยรวมทุกด้านมีความสำคัญต่อการลงทุนทางธุรกิจค่าเฉลี่ยเป็น 4.22 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.43 ส่วนเพศหญิงเห็นว่าปัจจัยรวมทุกด้านมีความสำคัญต่อการลงทุนทางธุรกิจค่าเฉลี่ยเป็น 4.35 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.44 สำหรับปัจจัยที่ผู้ตอบแบบสอบถาม แยกตามเพศที่คำนึงถึงความสำคัญแต่ละด้าน มีดังนี้

1. ด้านการตลาด เพศชายเห็นว่า ปัจจัยด้านการตลาดมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.19 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.52 ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.38 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.51

2. ด้านการผลิต เพศชายเห็นว่า ปัจจัยด้านการผลิตมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.25 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.50 ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.32 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.55

3. ด้านการเงิน เพศชายเห็นว่า ปัจจัยด้านการเงินมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.32 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.55 ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.44 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.51

4. ด้านบุคลากร เพศชายเห็นว่า ปัจจัยด้านบุคลากรมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.02 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.52 ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.12 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.52

5. ด้านการบริหารจัดการ เพศชายเห็นว่า ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ มีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.35 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.52 ส่วนเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.45 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.53

ตารางที่ 4.19 ผู้ตอบแบบสอบถามคำนึงถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจขนาดย่อม และฝั่งถนนขาออกจากกรุงเทพ

ปัจจัยด้าน	ฝั่งถนน ขาออกจาก กรุงเทพ	สถิติของกลุ่ม			
		จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน Sd.	ค่าเฉลี่ยคลาดเคลื่อนของ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Std error mean)
1. การตลาด	ฝั่งชาย	287	4.30	0.509	0.03
	ฝั่งขวา	113	4.33	0.575	0.054
2. การผลิต	ฝั่งชาย	287	4.33	0.500	0.029
	ฝั่งขวา	113	4.31	0.553	0.052
3. การเงิน	ฝั่งชาย	287	4.41	0.518	0.030
	ฝั่งขวา	113	4.37	0.564	0.053
4. บุคลากร	ฝั่งชาย	287	4.08	0.553	0.032
	ฝั่งขวา	113	4.09	0.570	0.053
5. การบริหารจัดการ	ฝั่งชาย	287	4.41	0.521	0.030
	ฝั่งขวา	113	4.40	0.550	0.051
รวม	ฝั่งชาย	287	4.30	0.428	0.025
	ฝั่งขวา	113	4.30	0.483	0.045

จากตารางที่ 4.19 ผู้ตอบแบบสอบถามคำนึงถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจขนาดย่อม และฝั่งถนนขาออกจากกรุงเทพ พบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน แยกเป็นการตัดสินใจฝั่งถนนขาออกจากกรุงเทพฝั่งซ้ายมือจำนวน 287 คน และฝั่งขวามือจำนวน 113 คน โดยผู้ที่ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่าฝั่งถนน และปัจจัยด้านการดำเนินธุรกิจมีความสำคัญต่อการลงทุนมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.30 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.428 ส่วนผู้ที่ตอบฝั่งขวามือเห็นว่าฝั่งถนน และปัจจัยด้านการดำเนินธุรกิจมีความสำคัญต่อการลงทุนมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.30 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.483 สำหรับปัจจัยที่ผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามฝั่งถนนที่คำนึงถึงความสำคัญต่อธุรกิจในแต่ละด้านมีดังนี้

1. ด้านการตลาด ผู้ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่า ปัจจัยด้านการตลาดมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.30 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.509 ส่วนฝั่งขวามือมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.575

2. **ด้านการผลิต** ผู้ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่า ปัจจัยด้านการผลิตมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.50 ส่วนฝั่งขวามือมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.31 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.553

3. **ด้านการเงิน** ผู้ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่า ปัจจัยด้านการเงินมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.41 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.518 ส่วนฝั่งขวามือมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.37 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.564

4. **ด้านบุคลากร** ผู้ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่า ปัจจัยด้านบุคลากรมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.08 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.553 ส่วนฝั่งขวามือมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.09 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.570

5. **ด้านการบริหารจัดการ** ผู้ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่า ปัจจัยด้านการบริหารจัดการมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.41 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.521 ส่วนฝั่งขวามือมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.40 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.550

แสดงผลทางสถิติ และการทดสอบทางสถิติ

ตารางที่ 4.20 แสดงผลทางสถิติ และการทดสอบทางสถิติของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศที่คำนึงถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจขนาดย่อม

ปัจจัยด้าน	ทดสอบตัวแปรอิสระ (Levene's)		ทดสอบค่า t (t-test) Equal variances assumed				ทดสอบค่าเฉลี่ยโดย t-test for equality of means Equal variances assumed		
	F	Sig	t	df	Sig (2-tailed)	Mean difference	Std error difference	ค่าความเชื่อมั่นของความแตกต่างในอันตรภาคชั้น ณ ระดับ 95 %	
								ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
1. การตลาด	0.012	0.912	-3.59	398	0.00	-0.19	0.053	-0.298	-0.087
2. การผลิต	0.01	0.922	-2.44	398	0.015	-0.13	0.052	-0.232	-0.025
3. การเงิน	1.616	0.204	-2.39	398	0.017	-0.13	0.054	-0.237	-0.023
4. บุคลากร	1.64	0.201	-1.66	398	0.096	-0.09	0.057	-0.208	0.017
5. การบริหารจัดการ	0.084	0.772	-1.83	398	0.068	-0.099	0.054	-0.206	0.007
รวม	0.338	0.562	-2.85	398	0.005	-0.129	0.045	-0.218	-0.040

ที่นัยสำคัญ $\alpha = 0.05$

ตารางที่ 4.21 แสดงผลทางสถิติ และการทดสอบทางสถิติของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามฝั่งถนนขาออกจาก
กรุงเทพฯ ที่คำนึงถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจขนาดย่อม

ปัจจัยด้าน	ทดสอบตัวแปร อิสระ (Levene's)		ทดสอบค่า t (t-test) Equal variances assumed				ทดสอบค่าเฉลี่ยโดย t-test for equality of means Equal variances assumed		
	F	Sig	t	df	Sig (2-tailed)	Mean difference	Std error difference	ค่าความเชื่อมั่นของความ แตกต่างในอันตรภาคชั้น น ระดับ 95 %	
								ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
1. การตลาด	0.945	0.332	-0.6	398	0.549	-0.035	0.058	-0.15	0.08
2. การผลิต	1.018	0.314	0.32	398	0.744	0.018	0.057	-0.093	0.1313
3. การเงิน	1.355	0.245	0.68	398	0.497	0.04	0.059	-0.075	0.156
4. บุคลากร	0.310	0.578	-0.192	398	0.848	-0.012	0.062	-0.133	0.11
5. การบริหารจัดการ	0.968	0.366	0.308	398	0.758	0.018	0.058	-0.097	0.133
รวม	1.438	0.231	0.121	398	0.904	0.006	0.049	-0.091	0.103

ที่นัยสำคัญ $\alpha = 0.05$

การวิเคราะห์โดยใช้ One-way ANOVA

ตารางที่ 4.22 ผลการทดสอบความแตกต่างของเพศ และปัจจัยที่คำนึงถึงในการลงทุน ที่มีผลต่อประเภทของธุรกิจ

แหล่งความแปรปรวน	Sum of square	df	Mean square	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	1.971	4	0.493	2.537	0.040
ภายในกลุ่ม	76.707	395	0.194		
รวม	78.678	399			

ที่นัยสำคัญ $\alpha = 0.05$

ตารางที่ 4.23 ผลการทดสอบความแตกต่างของอายุ และปัจจัยที่คำนึงถึงในการลงทุน ที่มีผลต่อประเภทของธุรกิจ

แหล่งความแปรปรวน	Sum of square	df	Mean square	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	1.246	2	0.623	3.194	0.042
ภายในกลุ่ม	77.432	397	0.195		
รวม	78.678	399			

ที่นัยสำคัญ $\alpha = 0.05$

ตารางที่ 4.24 ผลการทดสอบความแตกต่างของสถานภาพ และปัจจัยที่คำนึงถึงในการลงทุน ที่มีผลต่อประเภทของธุรกิจ

แหล่งความแปรปรวน	Sum of square	df	Mean square	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	3.179	6	0.536	2.758	0.012
ภายในกลุ่ม	75.5	393	0.192		
รวม	78.679	399			

ที่นัยสำคัญ $\alpha = 0.05$

ตารางที่ 4.25 ผลการทดสอบความแตกต่างของระดับการศึกษา และปัจจัยที่คำนึงถึงในการลงทุน ที่มีผลต่อประเภทของธุรกิจ

แหล่งความแปรปรวน	Sum of square	df	Mean square	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	0.977	5	0.195	0.99	0.424
ภายในกลุ่ม	77.563	393	0.197		
รวม	78.540	398			

ที่นัยสำคัญ $\alpha = 0.05$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนท่าเสริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี นี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อทราบถึง ประเภท และชนิดของธุรกิจ ที่มีความเหมาะสมต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนท่าเสริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบด้าน เพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา ที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
3. เพื่อศึกษาถึงบริเวณของทำเลที่มีความเหมาะสมในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
4. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่สำคัญ และจำเป็นในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม
5. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการคาดการณ์ถึงตัวแปรที่สนใจ เพื่อพิสูจน์ความเป็นไปได้ที่จะนำมาอธิบายถึงข้อเท็จจริงในการนำผลมายืนยันในคำตอบที่เหมาะสม และกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ได้แก่

1. ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ประกอบการที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนในธุรกิจขนาดย่อม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา แตกต่างกัน
2. ผู้ประกอบการมีความสนใจในด้านประเภท ได้แก่ ธุรกิจประเภท สินค้า บริการ หรือกึ่งสินค้า-บริการ และชนิดของธุรกิจขนาดย่อมมีความแตกต่างกัน
3. ปัจจัยที่ผู้ประกอบการคำนึงถึงในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม ได้แก่ ปัจจัยด้านการตลาด ปัจจัยด้านการผลิต ปัจจัยด้านการเงิน ปัจจัยด้านบุคลากร และปัจจัยด้านการบริหารจัดการ มีผลต่อการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมให้ความสำคัญที่แตกต่างกัน
4. ปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่ผู้ประกอบการคำนึงถึงในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมมีการจัดอันดับที่ให้ความสำคัญในแต่ละปัจจัยแตกต่างกัน

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

กรอบแนวความคิดในการวิจัยได้กำหนดตัวแปรอิสระ 3 ส่วน ได้แก่ ตัวแปรอิสระส่วนที่ 1 เป็นตัวแปรในด้านของประชากรศาสตร์ 4 ด้าน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา ตัวแปรอิสระส่วนที่ 2 เป็นตัวแปรด้านทำเลที่มีผลต่อการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อม และตัวแปรอิสระส่วนที่ 3 คือ ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ ส่วนตัวแปรตามที่ผู้วิจัยต้องการทราบได้แก่ ประเภท และชนิดของธุรกิจขนาดย่อมรวมทั้งสาขารูปโภคที่มีความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจ

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้จะมุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการนิติบุคคล ได้แก่ บริษัทจำกัด และห้างหุ้นส่วนจำกัด ในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ที่เป็นเจ้าของ หรือผู้จัดการ เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์ทั้งในด้านการเป็นผู้ประกอบการ และยังเป็นกลุ่มที่อยู่ในทำเลที่วิจัยอีกด้วย ซึ่งจะทำการศึกษาในขอบเขตพื้นที่เฉพาะบริเวณริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี โดยเป็นทำเลพื้นที่อยู่ติดถนนระหว่าง 1 เมตรแต่ไม่เกิน 200 เมตร ถนนดังกล่าวจะผ่านจังหวัดปทุมธานีในพื้นที่ของอำเภอ คลองหลวง ัญบุรี และลำลูกกา กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจะใช้กลุ่มผู้ประกอบการที่อยู่ในอำเภอทุกแห่งของจังหวัดปทุมธานีเป็นหลัก จำนวน 400 ตัวอย่าง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในภูมิภาคเดียวกัน และมีความเข้าใจในด้านความต้องการของผู้บริโภคอีกด้วย สำหรับช่วงเวลาที่ทำการศึกษาวิจัยคือ มกราคม – เมษายน พ.ศ. 2547

การรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรที่เป็นผู้ประกอบการนิติบุคคล โดยการสุ่มเลือกจากผู้ที่เป็นเจ้าของ หรือผู้จัดการในอำเภอทั้ง 7 แห่ง ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอคลองหลวง อำเภอัญบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว อำเภอลำลูกกา อำเภอสามโคก และอำเภอหนองเสือ โดยใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม ที่แบ่งออกเป็น 4 ตอน รวมทั้งสิ้น 44 ข้อคือ

ตอนที่ 1 สอบถามด้านข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างในด้านของ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา ฝั่งถนน และช่วงบริเวณของทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 สอบถามด้าน ขนาด ประเภท และชนิดของธุรกิจจำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 3 สอบถามด้านปัจจัยที่คำนึงถึงในการตัดสินใจประกอบธุรกิจ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ จำนวนด้านละ 5 ข้อ รวมทั้งสิ้น 25 ข้อ

ตอนที่ 4 สอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในด้านสาขารูปโภคที่จำเป็นต่อการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมแบบจัดอันดับ จำนวน 10 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ 0.05 โดยดำเนินการในเรื่องของ

1. ค่าร้อยละ

2. ค่าเฉลี่ย หรือมัธยฐานเลขคณิต

ในปัจจัยด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน และด้านการบริหารจัดการ จะให้คะแนนเป็นรายข้อจากนั้นจะทำการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประเมินผลในช่วงคะแนนดังนี้

ระดับคะแนน 4.01 – 5.00 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นมากที่สุด

ระดับคะแนน 3.01 – 4.00 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นมาก

ระดับคะแนน 2.01 – 3.00 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นปานกลาง

ระดับคะแนน 1.01 – 2.00 หมายถึง มีความสำคัญและจำเป็นน้อย

ระดับคะแนน 0 – 1.00 หมายถึง ไม่มีความสำคัญและจำเป็น

3. วัดค่าการกระจาย โดยใช้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4. การทดสอบค่าเอฟ

5. การจัดอันดับ

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 แสดงผลด้านข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน ผู้ตอบแบบสอบถามแยกเป็นเพศชายจำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 และเพศหญิง จำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 62.2 ตามลำดับ

ด้านช่วงอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในช่วงอายุ 20 ปีหรือน้อยกว่า จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 ช่วงอายุ 21 - 30 ปี จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 39.3 ช่วงอายุ 31 - 40 ปี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.2 ช่วงอายุ 41 - 50 ปี จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 และช่วงอายุ 51 - 60 ปี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ตามลำดับ

ในด้านสถานภาพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพโสดจำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 51.5 สถานภาพสมรสจำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.7 และสถานภาพหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 ตามลำดับ

ในด้านระดับการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ป.ว.ช จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ระดับการศึกษา อนุปริญญา/ป.ว.ส จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 ระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 46.2

ระดับการศึกษาปริญญาโทจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 และ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาโทจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

ในด้านความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม แยกตามความเหมาะสมในการลงทุนทางธุรกิจ ในด้านฝั่งถนนของทำเล พบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 400 คน มีผู้สนใจฝั่งถนนขาออกจากกรุงเทพฯ ฝั่งซ้ายมือ จำนวน 287 คน คิดเป็นร้อยละ 71.8 ฝั่งถนนขาออกจากกรุงเทพฯ ฝั่งขวามือจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.2 ตามลำดับ

ในด้านความสนใจในช่วงบริเวณของทำเล พบว่า ผู้ตอบสนใจในด้านช่วงบริเวณ 5 อันดับเรียงตามลำดับคือ 1) ช่วงบริเวณนวนคร 2) ช่วงบริเวณตลาดรังสิต 3) ช่วงบริเวณระหว่างตลาดสี่มุมเมืองกับตลาดรังสิต และระหว่างนวนครกับสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ 4) ช่วงบริเวณระหว่างบางขันธุ์กับนวนคร และ 5) ช่วงบริเวณมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ตอนที่ 2 แสดงผลถึงความสนใจในด้านขนาด และชนิดในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม

ในด้านความสนใจในขนาดของธุรกิจขนาดย่อม พบว่า กลุ่มตัวอย่างสนใจลงทุนทางธุรกิจ ในขนาดเงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท จำนวน 331 คน คิดเป็นร้อยละ 82.7 และขนาดกลางเงินลงทุน 10 –100 ล้านบาท จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 ตามลำดับ

ในด้านความสนใจในชนิดของธุรกิจขนาดย่อม พบว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสนใจในชนิดของธุรกิจขนาดย่อมจัดอันดับ 1-10 เรียงตามลำดับคือ 1) ร้านอาหาร /ภัตตาคาร 2) ร้านขายของชำ/ร้านสะดวกซื้อ/มินิมาร์ท 3) สถานีบริการน้ำมันเชื้อเพลิง 4) ร้านเสริมสวย/เสริมความงาม 5) ร้านจำหน่ายสินค้า 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์ 6) หอพัก และร้านจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูป 7) ร้านอาหาร 8) ร้านกาแฟสด 9) สถานออกกำลังกาย และ 10) ศูนย์บริการซ่อมรถยนต์ และศูนย์วารีบำบัด

ในด้านความเหมาะสมของประเภทของธุรกิจขนาดย่อม พบว่า เพศชายจากจำนวนทั้งสิ้น 151 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 60.3 เพศหญิงจากจำนวนทั้งสิ้น 294 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทประเภทกิ่งสินค้า-บริการจำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 73.9

ในด้านอายุ พบว่า ทุกช่วงอายุมีความสนใจในธุรกิจประเภทประเภทกิ่งสินค้า-บริการ ดังนี้ ช่วงอายุ 20 ปี หรือน้อยกว่า จากจำนวนทั้งสิ้น 6 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 ช่วงอายุ 21-30 ปี จากจำนวนทั้งสิ้น 157 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 70.8 ช่วงอายุ 31-40 ปี จากจำนวนทั้งสิ้น 133 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 66.9 ช่วงอายุ 41-50 ปี จากจำนวนทั้งสิ้น 78 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 73.1 และช่วงอายุ 51-60 ปี จากจำนวนทั้งสิ้น 26 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 53.8

ในด้านสถานภาพ พบว่า ทุกสถานภาพมีความสนใจในธุรกิจประเภทประเภทกิ่งสินค้า-บริการ ดังนี้ สถานภาพโสด จากจำนวนทั้งสิ้น 206 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 70.4 สถานภาพสมรส จากจำนวนทั้งสิ้น 171 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 และสถานภาพหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ จากจำนวนทั้งสิ้น 23 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 69.6

ในด้านระดับการศึกษา พบว่า ระดับประถมศึกษา จากจำนวนทั้งสิ้น 16 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทสินค้าจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 มัธยมศึกษาตอนต้น จากจำนวนทั้งสิ้น 7 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ป.ว.ช. จากจำนวนทั้งสิ้น 14 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 อนุปริญญา/ป.ว.ส. จากจำนวนทั้งสิ้น 117 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 66.6 ปริญญาตรี จากจำนวนทั้งสิ้น 185 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 74.6 ปริญญาโท จากจำนวนทั้งสิ้น 49 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 67.4 และสูงกว่าปริญญาโท จากจำนวนทั้งสิ้น 12 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 58.3

ในด้านฝั่งถนน พบว่า ในฝั่งถนนซ้ายมือขาออกจากกรุงเทพฯ จากจำนวนทั้งสิ้น 287 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 70.4 และในฝั่งถนนขวามือขาออกจากกรุงเทพฯ จากจำนวนทั้งสิ้น 113 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6

ในด้านช่วงบริเวณ พบว่า ช่วงบริเวณใกล้ฐานทัพอากาศดอนเมือง จากจำนวนทั้งสิ้น 21 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.4 ตลาดสี่มุมเมือง จากจำนวนทั้งสิ้น 53 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 71.7 ระหว่างฐานทัพอากาศดอนเมืองกับตลาดสี่มุมเมือง จากจำนวนทั้งสิ้น 47 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 72.4 ตลาดรังสิต จากจำนวนทั้งสิ้น 101 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 69.3 ระหว่างตลาดสี่มุมเมืองกับตลาดรังสิต จากจำนวนทั้งสิ้น 83 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 80.7 หมู่บ้านประทานพร จากจำนวนทั้งสิ้น 19 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.1 ระหว่างตลาดรังสิตกับหมู่บ้านประทานพร จากจำนวนทั้งสิ้น 37 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 73.0 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จากจำนวนทั้งสิ้น

61 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 68.9 ระหว่างหมู่บ้านประธานพรกับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จากจำนวนทั้งสิ้น 37 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 59.5 บางชั้น จากจำนวนทั้งสิ้น 16 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 62.4 ระหว่างมหาวิทยาลัยกรุงเทพกับบางชั้น จากจำนวนทั้งสิ้น 36 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 63.9 นวนคร จากจำนวนทั้งสิ้น 125 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 76.8 ระหว่างบางชั้นกับนวนคร จากจำนวนทั้งสิ้น 65 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 67.7 สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จากจำนวนทั้งสิ้น 21 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.4 ระหว่างนวนครกับสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จากจำนวนทั้งสิ้น 83 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 72.2

ในด้านขนาดของเงินลงทุนในธุรกิจ พบว่า เงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท จากจำนวนทั้งสิ้น 331 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 67.4 และเงินลงทุนมากกว่า 10 ล้านบาท จากจำนวนทั้งสิ้น 69 คน ส่วนใหญ่สนใจในธุรกิจประเภทกิ่งสินค้า-บริการ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 75.4

ตอนที่ 3 แสดงผลที่ผู้ตอบแบบสอบถามคำนึงถึงในการประกอบธุรกิจขนาดย่อม 5 ด้านได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากร และด้านการบริหารจัดการ

(โดยคะแนนสูงสุดคือ 5 หมายถึงมีระดับความสำคัญและจำเป็นมากที่สุด)

1. ด้านการตลาด พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.31 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.528 โดยอันดับที่ 1 คือ ผู้ประกอบการต้องทำการสำรวจถึงความต้องการในสินค้าหรือบริการจากลูกค้าก่อน
2. ด้านการผลิต พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.33 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.51 โดยอันดับที่ 1 คือ ผู้ประกอบการต้องทำการออกแบบสินค้า/บริการให้มีความทันสมัยและเหมาะสมกับลูกค้า
3. ด้านการเงิน พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.40 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.531 โดยอันดับที่ 1 คือ ผู้ประกอบการต้องมีการวางแผนในการจัดหาแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมก่อน
4. ด้านบุคลากร พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.083 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.557 โดยอันดับที่ 1 คือ ผู้ประกอบการต้องมีการฝึกอบรม พัฒนาบุคลากรอยู่เสมอ
5. ด้านการบริหารจัดการ พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.41 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.529 โดยอันดับที่ 1 คือ ผู้ประกอบการต้องมีการวิเคราะห์โอกาส และอุปสรรคทางการตลาดก่อนเสมอ
6. ด้านปัจจัยรวมในการลงทุนธุรกิจขนาดย่อม พบว่า มีค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.30 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.444 โดยอันดับที่ 1- 5 เรียงตามลำดับดังนี้ 1) ด้านการบริหารจัดการ 2) ด้านการเงิน 3) ด้านการผลิต 4) ด้านการตลาด และ 5) ด้านบุคลากร

7.ประเภทของธุรกิจขนาดย่อมที่มีผลต่อปัจจัยในการดำเนินงาน พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้านของธุรกิจประเภทสินค้าเป็น 4.30 ประเภทบริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.19 และประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.33 โดย

ปัจจัยด้านการตลาดมีผลที่สำคัญที่สุดต่อธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.35

ปัจจัยด้านการผลิตมีผลที่สำคัญที่สุดต่อธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า-บริการมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.36

ปัจจัยด้านการเงินมีผลที่สำคัญที่สุดต่อธุรกิจประเภทสินค้ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.44

ปัจจัยด้านบุคลากรมีผลที่สำคัญที่สุดต่อธุรกิจประเภทสินค้ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.10

ปัจจัยด้านการบริหารจัดการมีผลที่สำคัญที่สุดต่อธุรกิจประเภทสินค้ามีค่าเฉลี่ยเป็น 4.46

ตอนที่ 4 แสดงผลถึงปัจจัยด้านสาธารณูปโภคที่จำเป็นในการประกอบธุรกิจขนาดย่อม

ผู้ตอบแบบสอบถามที่คำนึงถึง ปัจจัยด้านสาธารณูปโภค ที่มีผลต่อการดำเนินงานในด้านประเภทของธุรกิจขนาดย่อม โดยการจัดอันดับ 1- 10 เรียงตามลำดับคือ 1)ทำเลต้องมีถนนที่เดินทางได้สะดวก 2) ทำเลต้องอยู่ใกล้กับแหล่งวัตถุดิบ 3) ทำเลต้องมีระบบไฟฟ้าที่เพียงพอ 4) ทำเลต้องมีที่จอดรถที่กว้างขวาง 5) ทำเลต้องอยู่ใกล้ตลาดหรือศูนย์การค้า 6) ทำเลต้องอยู่ใกล้องค์กรที่ให้บริการสังคม 7) ทำเลต้องมีประปาที่เพียงพอ 8) ทำเลต้องมีระบบรักษาความปลอดภัย 9) ทำเลต้องสามารถขยายออกด้านข้าง-หลัง 10) ทำเลต้องมีระบบบำบัดน้ำเสีย

ผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศที่คำนึงถึง ความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ พบว่า เพศชายเห็นว่าปัจจัยรวมทุกด้านมีความสำคัญต่อการลงทุนทางธุรกิจค่าเฉลี่ยเป็น 4.22 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.43 ส่วนเพศหญิงเห็นว่าปัจจัยรวมทุกด้านมีความสำคัญต่อการลงทุนทางธุรกิจค่าเฉลี่ยเป็น 4.35 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.44 สำหรับปัจจัยที่ผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศที่คำนึงถึงความสำคัญแต่ละด้านมีดังนี้

1. ด้านการตลาด เพศหญิงเห็นว่าปัจจัยด้านการตลาดมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มากกว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.38 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.51

2. ด้านการผลิต เพศหญิงเห็นว่า ปัจจัยด้านการผลิตมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มากกว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.32 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.55

3. ด้านการเงิน เพศหญิงเห็นว่า ปัจจัยด้านการเงินมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มากกว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.44 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.51

4. ด้านบุคลากร เพศหญิงเห็นว่า ปัจจัยด้านบุคลากรมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มากกว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.12 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.52

5. ด้านการบริหารจัดการ เพศหญิงเห็นว่า ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ มีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจ มากกว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.45 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.53

ในด้านความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจขนาดย่อม และฝั่งถนนขาออก จากกรุงเทพ พบว่า ผู้ที่ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่าฝั่งถนน และปัจจัยด้านการดำเนินธุรกิจมีความสำคัญต่อการลงทุนมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.30 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.428 ส่วนผู้ที่ตอบฝั่งขวามือเห็นว่าฝั่งถนน และปัจจัยด้านการดำเนินธุรกิจมีความสำคัญต่อการลงทุนมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.30 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.483 สำหรับปัจจัยที่ผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามฝั่งถนนที่คำนึงถึงความสำคัญต่อธุรกิจในแต่ละด้านมีดังนี้

1. ด้านการตลาด ผู้ตอบฝั่งขวามือเห็นว่า ปัจจัยด้านการตลาดมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมากกว่าฝั่งซ้ายมือมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.575
2. ด้านการผลิต ผู้ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่า ปัจจัยด้านการผลิตมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมากกว่าฝั่งขวามือ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.50
3. ด้านการเงิน ผู้ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่า ปัจจัยด้านการเงินมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมากกว่าฝั่งขวามือ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.41 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.518
4. ด้านบุคลากร ผู้ตอบฝั่งขวามือเห็นว่า ปัจจัยด้านบุคลากรมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมากกว่าฝั่งซ้ายมือ มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.09 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.570
5. ด้านการบริหารจัดการ ผู้ตอบฝั่งซ้ายมือเห็นว่า ปัจจัยด้านการบริหารจัดการมีความสำคัญต่อการลงทุนประกอบธุรกิจมากกว่าฝั่งขวามือมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.41 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 0.521

ตอนที่ 5 แสดงผลทางสถิติ และการทดสอบทางสถิติ

ผลทางสถิติ และการทดสอบทางสถิติของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามเพศ และแยกตามฝั่งถนนขาออกจากกรุงเทพฯ ที่คำนึงถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการประกอบธุรกิจขนาดย่อม พบว่า ไม่มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญที่ระดับ $\alpha = 0.05$

การวิเคราะห์โดยใช้ One-way ANOVA

ผลการทดสอบความแตกต่างของเพศ ช่วงอายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และปัจจัยที่คำนึงถึงในการลงทุน ที่มีผลต่อประเภทของธุรกิจ พบว่า ไม่มีความแตกต่างที่มีนัยสำคัญที่ระดับ $\alpha = 0.05$

ผลการวิจัยที่ได้มาเกี่ยวกับคุณลักษณะของตัวแปรที่สนใจเพื่อนำมาอธิบายถึงข้อเท็จจริงในการนำผลมายืนยันในคำตอบที่เหมาะสม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 พบว่า

1. ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ประกอบการมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ และระดับการศึกษา ไม่แตกต่างกัน
2. ผู้ประกอบการมีความสนใจในด้านประเภท ได้แก่ ธุรกิจประเภทสินค้า บริการ หรือกึ่งสินค้า-บริการ มีความแตกต่างกัน ส่วนชนิดของธุรกิจขนาดย่อม ไม่แตกต่างกัน

3. ปัจจัยที่ผู้ประกอบการคำนึงถึงในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม ได้แก่ ปัจจัยด้านการตลาด ปัจจัยด้านการผลิต ปัจจัยด้านการเงิน ปัจจัยด้านบุคลากร และปัจจัยด้านการบริหารจัดการ มีผลต่อการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมให้ความสำคัญไม่แตกต่างกัน

4. ปัจจัยด้านสาธารณสุขปโลกที่ประชาชนกลุ่มวัยทำงานคำนึงถึงในการประกอบธุรกิจขนาดย่อมมีการจัดอันดับที่ให้ความสำคัญในแต่ละปัจจัยไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัยถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนท่าเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยจะขอนำเสนอการอภิปรายเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลการวิจัยที่ได้มา และสิ่งที่ได้พบจากแหล่งข้อมูลดังนี้

1. จากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า โดยส่วนใหญ่ได้แสดงถึงความสนใจต่อการลงทุนในธุรกิจที่มีขนาดของเงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท ซึ่งเป็นธุรกิจขนาดย่อม มีผู้ตอบมากถึงร้อยละ 82.7 เนื่องจากผู้ตอบได้มีการคำนึงถึงสถานะทางเศรษฐกิจที่มีความผันผวนที่มีการเกิดขึ้นมาตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมาทำให้ธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ประสบปัญหาการขาดทุนอย่างรุนแรง แต่เมื่อเทียบกับธุรกิจขนาดย่อมที่มีการลงทุนที่ต่ำกว่า การกู้เงินมาลงทุนในจำนวนที่น้อยกว่า รวมทั้งดอกเบี้ยที่อยู่ในอัตราที่ต่ำกว่า นอกจากนี้ผู้ลงทุนยังสามารถนำเงินออมส่วนตัวมาลงทุนเป็นส่วนใหญ่ในโครงสร้างทางการเงินได้อีกด้วย ซึ่งผู้ลงทุนจะตระหนักถึงภาระการจ่ายดอกเบี้ย และการถูกสถาบันทางการเงินจำกัดด้านเงื่อนไขในการขอสินเชื่อ

2. ในส่วนของชนิดของธุรกิจขนาดย่อมที่ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสนใจในการลงทุนมากที่สุด คือ ธุรกิจร้านอาหาร/ภัตตาคาร ซึ่งเป็นธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า และกึ่งให้บริการ เนื่องจากสภาพแวดล้อมทางสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปจนบังคับให้ผู้บริโภคต่างต้องมีการเร่งรีบในการดำเนินชีวิตประจำวัน หรือการดำเนินธุรกิจที่ต้องมีการเจรจาทางการค้า ความคุ้มค่าในการทำตัวเองกับการทานอาหารนอกบ้าน ความหลากหลายของรายการอาหารที่มีให้เลือกที่สอดคล้องกับความต้องการ เป็นต้น จากเหตุผลดังกล่าวธุรกิจประเภทร้านอาหาร/ภัตตาคาร ได้แก่ ร้านอาหารไทยทั่วไป ร้านอาหารแบบจานเดียว สวนอาหาร ภัตตาคาร ร้านแผงลอย จึงกลายเป็นธุรกิจที่ประชาชนให้ความสนใจ และมีแนวโน้มที่จะเจริญเติบโตในอนาคต นอกจากนี้จำนวนประชากรในจังหวัดปทุมธานี และผู้เดินทางตามถนนพหลโยธินที่ผ่านจังหวัดปทุมธานียังมีโอกาสแวะ พักรับประทานอาหารได้อีกด้วย

3. ในส่วนของประเภทของธุรกิจที่มีอยู่ 3 ประเภท ได้แก่ ประเภทสินค้า ประเภทบริการ และประเภทกึ่งสินค้า กึ่งบริการ พบว่า ประเภทกึ่งสินค้า กึ่งบริการ ได้รับความสนใจสูงสุด ซึ่งประเภทกึ่งสินค้า กึ่งบริการนั้นเป็นธุรกิจที่มีการจำหน่ายสินค้าพ่วงไปกับการให้บริการด้วย เช่น ร้านอาหาร ร้านขายของชำ สถานบริการน้ำมันเชื้อเพลิง ร้านสรรพอาหาร หรือศูนย์บริการซ่อม

รถยนต์ เป็นต้น โดยทั่วไปประชาชนมักต้องการพึ่งพาธุรกิจที่มีความเชี่ยวชาญ และชำนาญ ควบคู่ไปกับตัวสินค้า เนื่องจากประชาชนมักไม่มีความรู้ในสินค้ามากนัก ตลอดจนไม่มีความชำนาญในการทำด้วยตัวเอง หรือไม่มีเวลา จึงทำให้ต้องมีการพึ่งพาธุรกิจประเภทดังกล่าว

4. ในส่วนของฝั่งถนนขาออกจากกรุงเทพฯ พบว่า ฝั่งถนนด้านซ้ายมือได้รับความนิยมมากที่สุด เนื่องจากฝั่งถนนด้านซ้ายมือขาออกนั้น พฤติกรรมของประชาชนมักจะเดินทางออกเพื่อกลับบ้านเป็นส่วนใหญ่จึงมีการแวะพักเพื่อการจับจ่ายซื้อสินค้า การแวะเติมน้ำมัน การรับประทานอาหาร หรือการเข้ารับบริการต่างๆ เป็นต้น โดยทั่วไปประชาชนจะกลับบ้านในเวลาเย็นซึ่งเป็นช่วงที่ประชาชนมีเวลาว่างมากที่สุดในรอบวัน และการจราจรไม่หนาแน่นเท่ากับช่วงเช้าก่อนไปทำงานในเมืองทำให้ธุรกิจที่ตั้งบนทำเลริมถนนฝั่งซ้ายมือขาออก สามารถจำหน่ายสินค้าได้มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่มีรถยนต์เป็นของตัวเอง หรือประชาชนผู้โดยสารรถเมล์ที่ลงตามป้ายสถานีต่างๆ จะมีโอกาสในการซื้อสินค้า ดังนั้นผู้ประกอบการควรมีการปรับปรุงหน้าร้านให้เกิดความสะอาดตา การใช้สีที่เด่นชัด การจัดบริเวณที่จอดรถที่กว้างขวาง การจัดทำป้ายเพื่อให้ลูกค้าสะดวก และเข้าใจได้ง่าย เป็นต้น นอกจากนี้ธุรกิจที่เหมาะสมกับการลงทุน คือ ธุรกิจประเภทกึ่งสินค้า กึ่งบริการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจประเภทอาหาร ร้านสะดวกซื้อ สถานีบริการน้ำมัน หอพัก เป็นต้น

5. ในส่วนของช่วงบริเวณของทำเลที่ได้รับความนิยมสูงสุด คือ บริเวณนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมาก มีประชาชน และแรงงานอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวอย่างหนาแน่นทำให้มีความต้องการสินค้า และการบริการที่สูง และหลากหลาย รวมทั้งเป็นพื้นที่ถนนพหลโยธินผ่าน ส่วนบริเวณตลาดรังสิตนั้นเป็นทำเลอีกแห่งหนึ่งที่ได้รับความนิยมที่สูง เนื่องจากเป็นทำเลที่ตั้งของบริษัท ห้างร้านที่อยู่อย่างหนาแน่น รวมทั้งเป็นทำเลที่เป็นทางแยก และทางผ่านของการจราจรไปยังกรุงเทพฯ ปทุมธานี นครนายก และสระบุรี ทำให้เกิดความต้องการสินค้า และบริการที่สูง และหลากหลาย

6. ด้านการตลาด เป็นปัจจัยที่ได้รับความคำนึงถึงในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม โดยผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องทำการสำรวจถึงความต้องการของลูกค้าก่อน เช่น ประเภท ชนิดของผลิตภัณฑ์ การยอมรับในราคา ความสะดวกจากช่องทางการจัดจำหน่าย หรือ การส่งเสริมการตลาดที่เหมาะสม เป็นต้น อย่างไรก็ตามทำเลที่ตั้งของธุรกิจมีความสำคัญต่อธุรกิจเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้นในการเลือกทำเลที่ตั้งผู้ประกอบการควรคำนึงถึงความสะดวกสบายของลูกค้าด้วย ในส่วนของกลุ่มลูกค้าเป้าหมายนั้นลูกค้าจะต้องระบุถึงลักษณะของลูกค้าก่อนว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร ต้องการสินค้าที่มีคุณลักษณะอย่างไรเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อธุรกิจนั่นเอง ในการเข้าถึงการจัดจำหน่าย และประหยัดต้นทุนการดำเนินงานได้อีกทางหนึ่ง ในการกำหนดราคาเพื่อการจัดจำหน่ายนั้น ธุรกิจจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบถึงระดับราคาที่มีความเหมาะสม โดยพิจารณาจาก ปัจจัยทางเศรษฐกิจ คู่แข่งขัน กฎหมาย ความนิยมในผลิตภัณฑ์ หรือต้นทุน เป็นต้น นอกจากนี้การออกแบบ และตกแต่งหน้าร้าน

ให้เกิดความน่าสนใจ มีความสะอาด มีความหรูหรา ทันสมัย สวยงาม บรรยากาศการต้อนรับที่อบอุ่นก็เป็นสิ่งที่จำเป็นอีกด้วย

7. ด้านการผลิต เป็นปัจจัยที่ได้รับความคำนึงถึงในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม โดยผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องทำการออกแบบสินค้าหรือบริการ ให้เกิดความทันสมัย ความแตกต่างของลูกค้านั้น โดยการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้การลดต้นทุนการผลิตเป็นเงื่อนไขที่สำคัญ และจำเป็นต่อการดำเนินงานเพื่อให้เกิดความอยู่รอด โดยผู้บริหารจะต้องทำการกำหนดกระบวนการ และขั้นตอนในการดำเนินงานก่อนการดำเนินงานจริงเพื่อเป็นการลดต้นทุน ลดความสับสน ก่อให้เกิดความราบรื่นในการดำเนินงาน นอกจากนี้การจัดการ และการบริหารสินค้าหรือวัตถุดิบคงเหลือที่มีประสิทธิภาพยังเป็นภาระหน้าที่ของผู้ประกอบการเพื่อให้ต้นทุนต่ำที่สุด ประหยัดเวลาในการจัดหา และการดูแลรักษาอีกด้วย ส่วนในด้านเครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือ เป็นปัจจัยนำเข้าสู่กระบวนการผลิตที่มีความสำคัญ และจำเป็น ซึ่งธุรกิจจะต้องมีการควบคุม ดูแลให้เครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมืออยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งาน สำหรับการได้เครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือมาใช้งานนั้น ธุรกิจสามารถจัดหาโดยการจัดซื้อ หรือการเช่าก็ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถ และความเหมาะสมกับสถานการณ์

8. ด้านการเงิน เป็นปัจจัยที่ได้รับความคำนึงถึงในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม โดยผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องทำการวางแผนการบริหารทางการเงิน โดยการกำหนดความต้องการปริมาณความต้องการในปริมาณของเงินทุน จากนั้นจึงพิจารณาถึงแหล่งเงินทุนที่เหมาะสม และทำการกู้ยืม เมื่อได้เงินทุนมาแล้วจึงทำการจัดการสู่งานด้านต่างๆ และการคืนทุนแก่เจ้าของเงินทุนต่อไป ส่วนในด้านการควบคุมความปลอดภัยทางการเงินนั้น ธุรกิจจะต้องทำการกำหนดแนวทาง และนโยบายการบริหารเงินสด การจัดซื้อ การทวงหนี้ให้ชัดเจน เพื่อการบริหารการเงินที่มีประสิทธิภาพ ลดการทุจริต ซึ่งเป็นที่มาของสาเหตุการล้มละลายของธุรกิจ สำหรับการดำเนินงานนั้น ผู้บริหารจะต้องมีการวางแผนการใช้จ่ายเงินทุนไว้ล่วงหน้าในช่วงที่ธุรกิจมีความต้องการใช้เงินมากที่สุดธุรกิจจะต้องวางแผนหาแหล่งเงินทุนอย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนในช่วงที่ธุรกิจมีเงินสดมากจึงควรนำเงินดังกล่าวออกแสวงหาผลประโยชน์เพิ่มเติม ซึ่งในกรณีที่ธุรกิจมีความต้องการเงินทุนที่สูง เช่น การใช้จ่ายตามฤดูกาล ความต้องการของตลาดมีสูงมากธุรกิจจะต้องกำหนดเงินทุนไว้พร้อมใช้ได้ตลอดเวลา เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน สำหรับการควบคุมทางการเงิน ในการรับเงินสดเข้ามาจากการจำหน่ายสินค้า หรือการใช้จ่ายเงินในการซื้อปัจจัยการผลิต ธุรกิจจะต้องมีระบบ นโยบาย เอกสารหลักฐานอย่างรวดเร็วในการอ้างอิง เพื่อให้เกิดความราบรื่นในการดำเนินงานนั่นเอง

9. ด้านบุคลากร เป็นปัจจัยที่ได้รับความคำนึงถึงในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม โดยผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องทำการจัดหาบุคลากรที่มีคุณภาพ และปริมาณตรงกับความต้องการมากที่สุด จากนั้นจึงทำการฝึกอบรม และพัฒนาบุคลากรที่ได้มานั้น เพื่อสามารถปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้แล้วการจูงใจโดยการจัดสวัสดิการเพิ่มเติมอื่นๆ จะทำให้เป็นการเพิ่มขวัญ และกำลังใจให้แก่บุคลากรจนเกิดผลผลิตที่สูงขึ้นตามมา นอกจากนี้การกำหนดงานให้กับบุคลากรอย่างเหมาะสม

แล้วธุรกิจจะต้องมีการแบ่งงานตามหน้าที่อย่างเหมาะสมอีกด้วย โดยไม่มีภาระงานมากจนงานเสร็จไม่ทันกำหนด หรือมอบหมายภาระงานน้อยเกินไปจนเกิดต้นทุนการจ้างบุคลากรที่สูงขึ้นได้ สำหรับช่วงที่ธุรกิจมีความต้องการบุคลากรจำนวนมากธุรกิจควรมีแหล่งที่สามารถจัดหา และเลือกสรรได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว จากชุมชนรอบๆ ธุรกิจ มหาวิทยาลัย หรือจากสำนักงานจัดหางาน เป็นต้น นอกจากนี้พบว่าบุคลากรในธุรกิจนั้นจะมีศักยภาพ ความรู้ ความสามารถที่แตกต่างกันออกไป ธุรกิจจะต้องวิเคราะห์ว่างานที่สำคัญต่างๆ จำเป็นต้องใช้บุคลากรที่มีคุณภาพ ศักยภาพสูงหรือไม่ ซึ่งพิจารณาจากความสามารถในการดึงดูดลูกค้าเข้ามาหา มีความสามารถในการบริหารที่สูง การสร้างผลผลิต การสร้างผลกำไร การลดต้นทุน หากผู้บริหารเห็นว่าบุคลากรดังกล่าวมีประโยชน์อย่างสูงต่อธุรกิจ ผู้บริหารควรพิจารณาลงทุนด้านแรงจูงใจที่สูงขึ้น

10. ด้านการบริหารจัดการ เป็นปัจจัยที่ได้รับความคำนึงถึงในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อม โดย ผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องทำการวิเคราะห์ถึงโอกาส อุปสรรคที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอกของธุรกิจ ได้แก่ ภาวะทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง กฎหมาย วัฒนธรรม เป็นต้น ส่วนสิ่งแวดล้อมภายในของธุรกิจจะต้องทำการวิเคราะห์ ได้แก่ การตลาด การผลิต การเงิน บุคลากร และการบริหารจัดการ หากธุรกิจ พบว่า มีอุปสรรค หรือจุดอ่อนตรงส่วนใด ผู้บริหารจะต้องทำการปรับปรุงให้เกิดความเหมาะสมกับธุรกิจเสียก่อน ปัจจุบันการดำเนินธุรกิจมีความเปลี่ยนแปลงด้าน นโยบาย แนวทาง หรือเทคนิคการบริหารต่างจากอดีตอย่างมาก เนื่องจากสภาพแวดล้อมทางการแข่งขัน กฎหมาย ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ดังนั้นผู้บริหารควรมีการพัฒนาตนเองโดยการศึกษาหาความรู้เพื่อนำความรู้ที่ได้มาทำการปรับปรุง และพัฒนาการดำเนินธุรกิจให้เกิดความประสิทธิภาพที่สูงขึ้น การดำเนินธุรกิจสิ่งที่สำคัญ คือ ผลกำไรซึ่งมาจากการสร้างยอดขายที่สูงขึ้น ธุรกิจมีความจำเป็นที่สร้างยอดขายให้เกิดขึ้นมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนี้การลดต้นทุนก็เป็นสิ่งที่มีความสำคัญเช่นกัน ทั้งในด้านการตลาด การผลิต การเงิน การจ้างแรงงาน หรือการบริหารจัดการเพื่อให้เกิดผลสุดท้าย คือ กำไรที่สูงที่สุดนั่นเอง ปัจจุบันเทคโนโลยีโดยเฉพาะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมีความก้าวหน้าอย่างมาก ได้แก่ ระบบคอมพิวเตอร์ ระบบสำนักงานอัตโนมัติ เครื่องมือ อุปกรณ์ที่ทันสมัยเข้ามามีบทบาทอย่างสูงต่อการดำเนินธุรกิจ ประโยชน์ที่ได้รับ ได้แก่ การลดต้นทุนการดำเนินงาน ความเสี่ยง ความเที่ยงตรงแม่นยำ ประหยัดแรงงานของบุคลากร ได้ปริมาณงานที่มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลของการวิจัยไปใช้

สำหรับข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลของการวิจัยไปใช้ และเพื่อการวิจัยในเรื่องต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1. ปัจจัยด้านการบริหารที่ผู้บริหารควรคำนึงถึงนั้น ได้แก่ ปัจจัยด้านการตลาด การผลิต การเงิน บุคลากร และการบริหารจัดการ ควรมีการตั้งคำถามให้เจาะลึก และกว้างขึ้น โดยสอบถามทางด้าน เศรษฐกิจ กฎหมาย การแข่งขัน แนวโน้มของสังคมในอนาคต เป็นต้น
2. ควรพิจารณาถึงการหาข้อมูลเจาะลึก ได้แก่ ช่วงบริเวณ ฝั่งถนน ประเภท ชนิดของธุรกิจ เนื่องผลการศึกษาพบว่า ฝั่งถนนด้านซ้ายมือออกจากกรุงเทพฯ อยู่ในช่วงเขตนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยอยู่ติดริมถนนพหลโยธินระหว่าง 1 – 200 เมตร ธุรกิจที่มีความเหมาะสมมากที่สุด คือ ธุรกิจประเภท กึ่งสินค้า-กึ่งบริการ โดยเฉพาะธุรกิจร้านอาหาร/ภัตตาคาร ผู้วิจัยจึงขอเสนอให้ทำการวิจัยเจาะลึกเฉพาะบริเวณดังกล่าวว่าควรอยู่ตำแหน่งใด อยู่ลึกจากถนนพหลโยธินกี่เมตร ร้านอาหารควรมีการจัดลักษณะอย่างไร มีประเภทอาหารอะไรบ้าง การให้บริการอย่างไร มีขนาดกี่ตารางเมตร ใช้งบลงทุนเท่าไร และแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมควรเป็นทีใด
3. ทำการวิจัยเฉพาะธุรกิจ 3 ประเภท ได้แก่ อาหาร/ภัตตาคาร ร้านขายของชำ และสถานบริการน้ำมัน ซึ่งเป็นธุรกิจที่ได้รับความนิยมสูงสุด และเพื่อเป็นการจำกัดขอบเขตของการวิจัยให้เจาะจงขึ้น
4. ควรทำการวิจัยในเรื่องการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมทุกๆ 3-5 ปี เนื่องจากสภาพแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ได้แก่ นโยบายการส่งเสริมการลงทุนจากภาครัฐบาล ความสะดวกสบายของการคมนาคม สถานะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การแข่งขัน พฤติกรรมหรือการเปลี่ยนแปลงด้านความนิยมของลูกค้าเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงไป แหล่งเงินทุนที่สามารถหาได้ เป็นต้น
5. ควรทำผลงานวิจัยด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นการสนับสนุนงานวิจัยนี้ ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวควรเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางด้านธุรกิจ ได้แก่ การตลาด การผลิต การเงิน บุคลากร หรือการบริหารจัดการ

เอกสารอ้างอิง

ภายในประเทศ

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์, ศ.ดร., SMES หรือ : แนวโน้มธุรกิจไทยในศตวรรษหน้า, พิมพ์ครั้งที่ 2, บริษัท รุ่งศิลป์(1977) จำกัด, 2542.

คม ชัด ลึก น.ส.พ รายวัน, ฉบับวันศุกร์ที่ 11 ก.ค. 2546, น.19

คม ชัด ลึก น.ส.พ รายวัน, ฉบับวันพุธที่ 16 ก.ค. 2546, น.19

เทวินทร์ สิริโชคชัยกุล, ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ISO 14000, กรุงเทพฯ:บริษัทจำกัด กิจไพศาล การพิมพ์ และการซัพพลายส์, 2539.

ธนิดา จิตรน้อมรัตน์ รศ., การบริหารการเงิน (รวมหลักทฤษฎีและกรณีศึกษา), พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ: บ.เอคิสันเพลส โปรดักส์ จ.ก., 2540.

บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, คู่มือการวิเคราะห์โครงการด้านการตลาด, กรุงเทพฯ : บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2543.

บันลือ พุกกะวัน และดำรง ศิริเพ็ญ, เทคนิคและประสบการณ์การเขียนตำราทางวิชาการ., กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์บรรณกิจ, 2525.

พิชิต สุขเจริญพงษ์, การจัดการวิศวกรรมการผลิต, บ. ซีเอ็ด ยูเคชั่น จ.ก.:กรุงเทพฯ, 2538.

พัคตร์ผอง วัฒนสินธุ์, การจัดการเชิงกลยุทธ์และนโยบายธุรกิจ, กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2542.

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, สำลี ทองทิว, การวิจัยทางการศึกษา: หลักและวิธีการสำหรับนักวิจัย, กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

ม.ส.ธ., การบริหารการผลิต, พิมพ์ครั้งที่ 13, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2536.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร:บริษัทศึกษา, 2534.

วิฑูรย์ สิมะโชคดี, SMEs : เสาหลักของอุตสาหกรรมกัวชาติ, พิมพ์ครั้งที่ 3, สำนักพิมพ์ ส.ส.ท : กรุงเทพฯ 2543.

วัน เดชพิชัย, คู่มือการวิจัยและการประเมินโครงการทางการศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์, ปัตตานี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2535.

ไว จามรमान, ธุรกิจขนาดกลางย่อมที่ท้าทายโลกอุตสาหกรรม, พิมพ์ครั้งที่ 2 ,กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.

ศิริพร พงศ์ศรีโรจน์ ผศ, องค์การและการจัดการ, พิมพ์ครั้งที่ 6, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2540.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ รศ., สมชาย หิรัญภิตติ รศ., จิรศักดิ์ จิยะจันทร์ ผศ.ดร., ณาตา จันทร์สม ดร.,
ชวลิต ประภาวนนท์ และวลัยลักษณ์ อัครธีวงศ์., การวิจัยธุรกิจ, บริษัท A.N. การพิมพ์ :
กรุงเทพฯ, 2541.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ รศ., ปริญ ลักขิตานนท์ ดร., ศุกร เสรีรัตน์ รศ. และ งามอาจ ปทะวานิช ผศ.,
กลยุทธ์การตลาด การบริหารการตลาด และกรณีศึกษา, บ.ธีระฟิล์ม และไซเท็กซ์ จ.ก. :
กรุงเทพฯ, 2541.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ รศ., และคณะ, นโยบายธุรกิจและการบริหารเชิงกลยุทธ์, บ.ธีระฟิล์มและไซเท็กซ์ จ.ก.:
กรุงเทพฯ, 2541.

สมคิด บางโม รศ., องค์การและการจัดการ, พิมพ์ครั้งที่ 2, บ.วิทย์พัฒน์ จ.ก., 2541.

สำนักงานสถิติจังหวัดปทุมธานี, สมุดรายงานสถิติจังหวัดปทุมธานี, (STATISTICAL REPORTS OF
CHANGWAT PATHUM THANI, Edition 2002), 2545.

ส่วนงานสถิติแห่งชาติ, รายงานผลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2543
รายจ่ายและรายได้โดยเฉลี่ยต่อเดือนของครัวเรือน จำแนกตามประเภทของค่าใช้จ่าย, พ.ศ. 2543.

ไสว วงษ์กล้า, การประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมหรือนาเล็ก, กรุงเทพฯ: สยามสปอร์ต
ซินดิเคท จ.ก., 2543.

ต่างประเทศ

Barry Berman and Joel.R.Evans. **Retail management a strategic Approach**, 6th Edition : Printing Hall,
1995, p.313.

Kerlinger, Fred N., **Foundations of Behavioral Research**, 2nded, New York : Holt, Rinehart and
Winston,1964.

Krejcie, Robert V. and Morgan, Daryle W, **Determining Sample Size for Research Activities**,
Educational and Psychological Measurement, 1970, p.607-610.

Sex Gilbert., **Empirical Foundations of Educational Research**, New York : Macmillan
Publishing Co., Inc, 1978.

Stevenson William J., **Production/Operation Management**, International Student Edition, 5th
The Irwin Series in production operations management, 1996.

งานวิจัย

- กังวาน บุญเลิศฟ้า, ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติในการบริการของพนักงานขายหน้าร้านในห้างสรรพสินค้า, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2540.
- ชุมพร สุขประสงค์ผล, ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อแฟรนไชส์ ศึกษากรณีแฟรนไชส์เสื้อผ้าเท็น แอนด์ โค, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัยสาขาพัฒนาสังคม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2540.
- ณัฐวรรณ แพร่วิจิตร, ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนทางตรงภาคเอกชนหลังเปิดเสรีทางการเงิน, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัยสาขาเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543.
- ธนารัตน์ พิริยศยางกูร, การศึกษาความเป็นไปได้ในโครงการลงทุนที่อยู่อาศัย ประเภทให้เช่า สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัย สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2541.
- นงเยาว์ มีทนพันธ์, การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนโรงงานผลิตน้ำเกลือในจังหวัดเชียงใหม่, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัยสาขาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- นันทรัตน์ นามบุรี, งานวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนของรัฐกิจอุตสาหกรรมยางพาราในเขตภาคใต้, คณะวิทยาการจัดการ, สถาบันราชภัฏยะลา, 2544.
- ปราณี กรกาญจนารักษ์, งานวิจัยเรื่องการศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนร้านเลมมอนกรีน คือออส ในโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- รุ่งฟ้า เกียรติพิทักษ์ชัย, การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนโรงงานผลิตตาข่ายพลาสติกในจังหวัด เชียงใหม่, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัยสาขาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- สุรชาติ สุวรรณ โฆษิต, เรื่องการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการลงทุนศูนย์หนังสือในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพะเยา, วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- สุดารัตน์ มีจิตร, การศึกษาการลงทุนของนักลงทุนไทยรายย่อยในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัยสาขาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2540.
- สุพัชรี ศรีสุริยจันทร์, การศึกษาความเป็นไปได้ในการลงทุนผลิตนมพร้อมดื่มพาสเจอร์ไรส์ของสหกรณ์ โคนมขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัยสาขาเศรษฐศาสตร์เกษตร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2542.

ภาคผนวก ก

จดหมายขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษา เรื่อง **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี** เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการตัดสินใจเพื่อการลงทุนประกอบธุรกิจ สำหรับผู้ประกอบการทั้งในรายปัจจุบันหรือรายใหม่ในอนาคต สำหรับแบบสอบถามนี้ประกอบด้วยคำถาม 4 ตอนได้แก่

- ตอนที่ 1 สอบถามด้านข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 สอบถามด้านประเภท และชนิดในธุรกิจขนาดย่อม
- ตอนที่ 3 สอบถามด้านปัจจัยที่ผู้ตอบแบบสอบถามคำนึงถึงในการประกอบธุรกิจ
- ตอนที่ 4 สอบถามด้านสาธารณูปโภคในทำเลริมถนนพหลโยธินที่ผู้ตอบให้ความสำคัญ

ผู้วิจัยจะนำผลที่ได้ไปใช้ในสรุปผลการวิจัยในลักษณะภาพรวม โดยไม่มีผลเสียหายต่อท่าน แต่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการต่อไป

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดีในการตอบแบบสอบถามนี้ และผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายวรพจน์ บุษราคัมวดี)

อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ

สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมบนทำเลริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยคำถาม 4 ตอนได้แก่

ตอนที่ 1 สอบถามด้านข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มวัยทำงาน

ตอนที่ 2 สอบถามด้านความคิดเห็นต่อ ประเภทและชนิดในธุรกิจขนาดย่อม

ตอนที่ 3 สอบถามด้านปัจจัยที่ผู้ตอบแบบสอบถามคำนึงถึงในการประกอบธุรกิจ

ตอนที่ 4 สอบถามด้านสาธารณูปโภคในทำเลริมถนนพหลโยธินที่ผู้ตอบให้ความสำคัญ

ตอนที่ 1 สอบถามด้านข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มวัยทำงาน

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน เพียงข้อละ 1 เครื่องหมาย

1. เพศของท่านคือ 1. ชาย 2. หญิง
2. อายุในปัจจุบันของท่านคือ 1. 20 ปีหรือน้อยกว่า 2. 21 - 30 ปี
 3. 31 - 40 ปี 4. 41- 50 ปี
 5. 51 - 60 ปี
3. สถานภาพของท่านคือ 1. โสด 2. สมรส
 3. หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่
4. ระดับการศึกษาของท่านคือ 1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ป.ว.ช 4. อนุปริญญา/ป.ว.ส 5. ปริญญาตรี
 6. ปริญญาโท 7. สูงกว่าปริญญาโท

5. ทำเลที่ท่านเห็นว่ามีเหมาะสมต่อการลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมบริเวณริมถนนพหลโยธิน ตั้งแต่ฐานทัพ
อากาศดอนเมืองจนถึงสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ ฝั่งขาออกจากกรุงเทพมหานคร
คือ ทำเลฝั่ง

1. ฝั่งซ้ายมือ 2. ฝั่งขวามือ

6. ทำเลที่ท่านมีความสนใจลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมในอนาคต บริเวณริมถนนพหลโยธินตั้งแต่ฐานทัพอากาศดอนเมืองจนถึงสถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ท่านสนใจทำเลช่วงบริเวณ.....(ท่านสามารถเลือกได้มากกว่า 1 แห่งโดยทำเครื่องหมาย✓ ลงหน้าทำเลที่ท่านสนใจริมถนนพหลโยธิน จังหวัดปทุมธานี)

☐	1. ใกล้ฐานทัพอากาศดอนเมือง	☐	2. ตลาดสี่มุมเมือง
☐	3. ระหว่างฐานทัพอากาศดอนเมืองกับตลาดสี่มุมเมือง	☐	4. ตลาดรังสิต
☐	5. ระหว่างตลาดสี่มุมเมืองกับตลาดรังสิต	☐	6. หมู่บ้านประทานพร
☐	7. ระหว่างตลาดรังสิตกับหมู่บ้านประทานพร	☐	8. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
☐	9. ระหว่างหมู่บ้านประทานพรกับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ	☐	10. บางชัน
☐	11. ระหว่างมหาวิทยาลัยกรุงเทพกับบางชัน	☐	12. นวนคร
☐	13. สถาบันราชภัฏวไลยอลงกรณ์	☐	14. ระหว่างบางชันกับนวนคร
☐	15. ระหว่างนวนครกับสถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลัย		

ตอนที่ 2 สอบถามด้านความสนใจในด้าน ขนาด ประเภท และชนิดในการลงทุนประกอบธุรกิจ

ขนาดย่อม

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่อง ของข้อที่ 1 และ 2 เพียงข้อละ 1 เครื่องหมาย ส่วนข้อ 3 โปรดระบุประเภทของธุรกิจที่ท่านสนใจ 3 ชนิดที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดย

1. ขนาดของธุรกิจที่ท่านคิดว่าสนใจลงทุนในธุรกิจขนาดย่อมในอนาคตคือ

☐	1. ขนาดย่อม เงินลงทุนน้อยกว่า 10 ล้านบาท	☐	2. ขนาดกลาง เงินลงทุน 10 -100 ล้านบาท

2. ประเภทของธุรกิจขนาดย่อมที่ท่านสนใจลงทุนคือ

☐	1. สินค้า	☐	2. บริการ	☐	3. กึ่งสินค้า-บริการ

3. โปรดระบุชนิดของธุรกิจที่ท่านสนใจลงทุน (ตอบ 3 ชนิดโดยไม่จำเป็นต้องเรียงลำดับความสนใจ) คือ

1. ....

2. ....

3. ....

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่ท่านคำนึงถึงในการลงทุนประกอบธุรกิจขนาดย่อมใน 5 ด้านได้แก่ ด้านการตลาด

ด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านบุคลากรและด้านการบริหารจัดการ

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่องที่มีคะแนนที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน โดย

คะแนน = 5 คือมีระดับความสำคัญและจำเป็นมากที่สุด

คะแนน = 4 คือมีระดับความสำคัญและจำเป็นมาก

คะแนน = 3 คือมีระดับความสำคัญและจำเป็นปานกลาง

คะแนน = 2 คือมีระดับความสำคัญและจำเป็นน้อย

คะแนน = 1 คือ ไม่มีระดับความสำคัญและจำเป็น

1. ปัจจัยด้านการตลาด	ระดับความสำคัญและจำเป็น				
	5	4	3	2	1
1. ท่านต้องทำการสำรวจถึงความต้องการ ในสินค้าหรือบริการจากลูกค้าก่อน					
2. ท่านต้องมีการกำหนดกลุ่มลูกค้าเป้าหมายที่จะซื้อสินค้าหรือบริการ					
3. ลูกค้าต้องได้รับความสะดวกสบายในทำเลที่เลือก					
4. ต้องมีการออกแบบหน้าร้านที่สะดุดตา หรุหรวา ทันสมัย สวยงาม บรรยากาศที่อบอุ่น					
5. ต้องกำหนดราคาขายที่มีความเหมาะสมกับระดับรายได้ของลูกค้า					

คำแนะนำเพิ่มเติมด้านการตลาด

.....

.....

2. ปัจจัยด้านการผลิต	ระดับความสำคัญและจำเป็น				
	5	4	3	2	1
1. ท่านจะต้องทำการออกแบบสินค้า/บริการ ให้มีความทันสมัยและเหมาะสมกับลูกค้า					
2. ท่านต้องมีการกำหนดกระบวนการและขั้นตอนการผลิตหรือให้บริการไว้ล่วงหน้า					
3. ท่านต้องมีการวางแผนกำหนดประเภทและจำนวนเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ต้องใช้ก่อน					
4. ท่านจะต้องมีการบริหารวัตถุดิบ สินค้าคงเหลือเป็นอย่างดี					
5. ท่านจะต้องพิจารณาการลดต้นทุนในขณะที่ไม่ลดในคุณภาพของสินค้า/บริการ					

คำแนะนำเพิ่มเติมด้านการผลิต

.....

.....

3. ปัจจัยด้านการเงิน	ระดับความสำคัญและจำเป็น				
	5	4	3	2	1
1. ท่านจะต้องมีการวางแผนในการจัดหาแหล่งเงินทุนที่เหมาะสมก่อน					
2. ท่านต้องใช้ระบบการเงินควบคุมทั้งการขาย-ซื้อที่มีประสิทธิภาพแม้ต้องลงทุนสูง					
3. ท่านจะต้องวางแผนการใช้จ่ายเงินในการลงทุนตลอดทั้งปี					
4. ท่านจะต้องมีแหล่งเงินทุนสำรองไว้อย่างเพียงพอตลอดเวลา					
5. ท่านจะต้องมีระบบควบคุมความปลอดภัยทางการเงินเพื่อลดและป้องกันการทุจริต					

คำแนะนำเพิ่มเติมด้านการเงิน

.....

.....

4. ปัจจัยด้านบุคลากร	ระดับความสำคัญและจำเป็น				
	5	4	3	2	1
1. ท่านจำเป็นต้องจัดหาและจ้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถแม้ทุนจะสูงก็ตาม					
2. ท่านจำเป็นต้องสรรหาบุคลากรที่เป็นไปได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว					
3. ท่านจำเป็นต้องมีการกำหนดงานและจัดแบ่งหน้าที่ที่ต้องทำไว้ก่อนเสมอ					
4. ท่านจำเป็นต้องมีการจัดสวัสดิการให้บุคลากรของท่านให้มากเพื่อเป็นการจูงใจ					
5. ท่านจำเป็นต้องมีการฝึกอบรม พัฒนาบุคลากรของท่านอยู่เสมอ					

คำแนะนำเพิ่มเติมด้านบุคลากร

.....

.....

5. ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ	ระดับความสำคัญและจำเป็น				
	5	4	3	2	1
1. ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคทางการตลาดก่อนเสมอ (สภาพเศรษฐกิจ คู่แข่งขัน แหล่งวัตถุดิบ ลูกค้า ฯลฯ)					
2. ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนในธุรกิจก่อนเสมอ (การเงิน การตลาด บุคลากร การผลิต)					
3. ท่านจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์กำไรและต้นทุนในการทำธุรกิจก่อนเสมอ					
4. ท่านจำเป็นต้องนำระบบคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีมาใช้งานแม้ต้นทุนจะสูง					
5. ท่านจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้ในด้านการประกอบธุรกิจก่อนเสมอ					

คำแนะนำเพิ่มเติมด้านการบริหารจัดการ

.....

ตอนที่ 4 สอบถามด้านสาธารณูปโภคที่จำเป็นในการประกอบธุรกิจขนาดย่อม

ขอให้ท่านจัดอันดับความสำคัญอันดับ 1 - 10 หากท่านคิดว่ามีความสำคัญมากที่สุดให้ใส่หมายเลข 1 ตามลำดับและหากมีความสำคัญน้อยที่สุดให้ใส่หมายเลข 10 หน้าข้อต่อไปนี้

- ..... 1. ทำเลต้องอยู่ใกล้กับแหล่งวัตถุดิบ
- ..... 2. ทำเลต้องมีระบบบำบัดน้ำเสีย
- ..... 3. ทำเลต้องมีถนนที่เดินทางได้สะดวก
- ..... 4. ทำเลต้องมีระบบไฟฟ้าที่เพียงพอต่อความต้องการ
- ..... 5. ทำเลต้องมีที่จอดรถที่กว้างขวาง
- ..... 6. ทำเลต้องมีระบบประปาที่เพียงพอต่อความต้องการ
- ..... 7. ทำเลต้องอยู่ใกล้องค์กรที่ให้บริการสังคม ได้แก่ ธนาคาร ไปรษณีย์ โรงเรียน ฯลฯ
- ..... 8. ทำเลต้องสามารถขยายออกด้านข้างหรือด้านหลังได้
- ..... 9. ทำเลต้องมีระบบรักษาความปลอดภัย เช่น สถานีตำรวจ สถานีดับเพลิง
- ..... 10. ทำเลต้องอยู่ใกล้ตลาดหรือศูนย์การค้า

คำแนะนำเพิ่มเติมของท่านด้านสาธารณูปโภคคือ.....

ภาคผนวก ข

เทศบัญญัติที่เกี่ยวข้องในการประกอบกิจการโรงงาน

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลท่าโขลง

อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

เรื่อง การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ พ.ศ. 2539

.....

เทศบาลตำบลท่าโขลงได้ตราเทศบัญญัติว่าด้วยการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติมโดย มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2510 ประกอบกับมาตรา 43 54 55 58 และ 63 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เทศบาลตำบลท่าโขลงโดยได้รับความเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลท่าโขลงและโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานีดังต่อไปนี้

ข้อ 1. เทศบาลบัญญัตินี้เรียกเรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลท่าโขลง เรื่อง การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ พ.ศ. 2539

ข้อ 2.เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลท่าโขลง เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลตำบลท่าโขลงแล้วเจ็ดวัน

ข้อ 3.บรรดาข้อบัญญัติ เทศบัญญัติ กฎ ข้อบังคับ ระเบียบหรือคำสั่งอื่นๆ ในส่วนที่ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4. ในเทศบัญญัตินี้ “ ที่หรือทางสาธารณะ หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“ เร่ขาย หมายความว่า การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะโดยมิได้จัดวางอยู่ในที่หนึ่งใดเป็นปกติ ไม่ว่าจะเป็นทางบกหรือทางน้ำ

“ เจ้าพนักงานท้องถิ่น หมายความว่า นายกเทศมนตรี ตำบลท่าโขลง

“ เจ้าพนักงานสาธารณสุข หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 5. ห้ามไม่ให้ผู้ใดจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะไม่ว่าจะเป็นการจำหน่ายโดยลักษณะวิธีการจัดวางสินค้าในที่หนึ่งใดเป็นปกติหรือเร่ขายเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

ข้อ 6. การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ผู้จำหน่าย และผู้ช่วยต้องปฏิบัติดังนี้ คือ ไม่จำหน่ายสินค้าในบริเวณที่เทศบาลตำบลท่าโขลงห้ามและแต่งกายให้สะอาด สุภาพเรียบร้อย

(1) จัดวางสิ่งของให้เป็นระเบียบเรียบร้อยไม่ยื่นล้ำบริเวณที่กำหนด ร่มหรือผ้าใบบังแดดรวมทั้งผู้จำหน่าย และผู้ช่วยต้องไม่ล้ำลงมาในผิวจราจร

(2) แผงสำหรับวางขาย เช่น แคร่ แท่น โต๊ะ ต้องทำด้วยวัสดุแข็งแรงมีขนาด และความสูงจากพื้นตามที่เทศบาลตำบลท่าโขลงกำหนด

(3) รักษาความสะอาดบริเวณที่จำหน่ายสินค้าอยู่เสมอทั้งในระหว่างทำการค้าแล้วหลังจากเลิกทำการค้าแล้ว

- (4) จัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์ไว้ให้เพียงพอ
- (5) ให้จัดวางสินค้าที่จำหน่ายบนแผงหรือจัดวางในลักษณะอื่นตามที่เทศบาลกำหนด
- (6) ห้ามพาด ติดตั้งวางแผงค้าเกาะเกี่ยวสายไฟ หลอดไฟหรืออุปกรณ์เกี่ยวกับการขาย รวมตลอดถึงการตอกตะปู ผูกเชือกหรือยึดสิ่งหนึ่งสิ่งใดกับคอกไม้หรือต้นไม้โดยเด็ดขาด
- (7) ห้ามใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้าที่ใช้เครื่องยนต์มีเสียงดังจนเกินเหตุเดือนร่ำคาญแก่ผู้อื่น
- (8) ห้ามใช้เครื่องขยายเสียงหรือเปิดวิทยุเทปหรือกระทำการโดยวิธีอื่นใดที่ก่อให้เกิดเสียงดังจนเกินเหตุเดือนร่ำคาญแก่ผู้อื่น
- (9) ห้ามนำรถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือล้อเลื่อนไปจอดบนทางเท้าเพื่อจำหน่ายสินค้า
- (10) หลังจากเลิกทำการค้า ต้องเก็บวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการประกอบการค้าออกจากบริเวณที่อนุญาตให้เสร็จโดยไม่ชักช้า
- (11) ปฏิบัติการอื่นใดเกี่ยวกับสัญลักษณ์ตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข และคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นรวมทั้งระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ และคำสั่งของเทศบาลตำบลท่าโขลง

ข้อ 7. การจำหน่ายสินค้าประเภทอาหารในที่หรือทางสาธารณะ ผู้จัดจำหน่าย และผู้ช่วยจำหน่าย ต้องปฏิบัติตามดังต่อไปนี้

- (1) ปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 (1) – (11)
- (2) แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีแขนและสวมผ้ากันเปื้อนที่สะอาดเรียบร้อยรวมทั้งสวมรองเท้านิรภัย ทำ ประกอบ ปรงหรือจำหน่ายอาหาร
- (3) ตัดเล็บมือให้สั้น ถ้ามีมีบาดแผล บาดเจ็บ ถูกสกวกหรือระคายเคืองผิวหนังบริเวณมือหรือนิ้วมือต้องปิดบาดแผลให้เรียบร้อย
- (4) ไม่สูบบุหรี่ ขบเคี้ยว รับประทานอาหารในขณะที่เตรียม ทำ ประกอบ ปรงหรือจำหน่ายอาหาร หรือไอจามรดอาหาร
- (5) ที่เตรียมทำ ประกอบ ปรงและแผงวางจำหน่ายอาหารต้องสูงจากพื้นอย่างน้อย 60 เซนติเมตร
- (6) การจำหน่ายอาหารที่ต้องมีการล้างภาชนะอุปกรณ์จำต้องมีที่ล้างภาชนะ และอุปกรณ์และวางสูงจากพื้นอย่างน้อย 60 เซนติเมตรและต้องไม่ถ่ายเทน้ำล้างภาชนะที่มีเศษอาหารลงพื้นหรือลงสู่ท่อระบายน้ำสาธารณะ
- (7) รักษาเครื่องมือ เครื่องใช้และอุปกรณ์ต่างๆ ให้สะอาดและใช้ได้คืออยู่เสมอ
- (8) ให้ปิดปิดอาหาร เครื่องปรุงอาหาร ภาชนะใส่อาหารเครื่องมือเครื่อง ใช้สำหรับประกอบอาหารด้วยอุปกรณ์ที่สามารถป้องกันฝุ่นละออง แมลงวันและสัตว์ ซึ่งเป็นพาหะนำโรครวมทั้งดูแลและรักษาให้สะอาดและใช้การได้คืออยู่เสมอ
- (9) มีการป้องกันโรคที่ก่ออันตรายถึงชีวิต และโรคที่สังคมรังเกียจ ได้แก่ วัณโรค อหิวาตกโรค ไข้ไทฟอยด์ ไข้หัด โรคบิด ไข้สวกไส โรคทางทุม โรคเรื้อน โรคผิวหนังที่หน้ารังเกียจ โรคตับอักเสบทัน

เกิดจากไวรัส และโรคอื่นๆตามที่ทางราชการกำหนด

ข้อ 11. ผู้ขอรับใบอนุญาตและผู้ช่วยจำหน่ายสินค้า ในที่หรือทางสาธารณะ ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้ คือ ต้องไม่เป็นโรคติดต่อหรือพาหะของโรคติดต่อตามที่กำหนดไว้ในข้อ 10 และเงื่อนไขอื่นตามที่เทศบาลตำบลกำหนด

ข้อ 12. ถ้าปรากฏว่าผู้จำหน่ายหรือผู้ช่วยจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะผู้ใดเป็นโรคติดต่อหรือพาหะของโรคติดต่อที่ระบุไว้ในข้อ 10 ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าถ้าอนุญาตให้จำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะต่อไปจะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เพิกถอนใบอนุญาตของผู้นั้นเสีย

ข้อ 13. ผู้ได้รับใบอนุญาตและผู้ช่วยจำหน่ายต้องจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะตามเวลาที่เทศบาลตำบลทำโหลงกำหนด

ข้อ 14. ผู้ใดจะขอรับใบอนุญาต และผู้ช่วยจำหน่ายต้องจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะให้ยื่นคำขอตามแบบและเงื่อนไขพร้อมด้วยหลักฐานที่เทศบาลตำบลทำโหลงกำหนด และถ่ายรูปหน้าตรงครั้งตัวไม่สวมหมวก ไม่สวมแว่นตา ขนาด 1+1 นิ้ว จำนวน 1 รูป

ข้อ 15. เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขออนุญาต และปรากฏว่าถูกต้องตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ให้ออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบ กรณีไม่อาจออกใบอนุญาตได้ ภายในสามสิบวันที่ได้รับคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ในคราวเดียวกันและในกรณีจำเป็นที่จะต้องส่งคืนคำขออนุญาตให้ส่งคืนคำขอพร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งให้ออกใบอนุญาตได้ภายในกำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดตามวรรคหนึ่งหรือตามได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

ข้อ 16. ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องชำระค่าธรรมเนียมตามอัตราท้ายเทศบัญญัตินี้ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาต ผู้แทนหรือผู้รับมอบอำนาจจากผู้รับใบอนุญาตได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหากมิได้ชำระค่าธรรมเนียมภายในระยะเวลาที่กำหนด จะต้องชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระเว้นแต่ผู้ได้รับอนุญาตได้บอกเลิกกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดเวลาชำระค่าธรรมเนียม ถ้าผู้จำหน่ายสินค้าหรือเร่ขายสินค้าค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ 17. ในขณะที่ทำการจำหน่ายสินค้าหรือเร่ขายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะผู้ได้รับใบอนุญาตต้องจำหน่ายสินค้าหรือเร่ขายสินค้าตามประเภทสินค้าและลักษณะการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทาง

สาธารณะที่ได้รับอนุญาตผู้ได้รับใบอนุญาตและผู้ช่วยจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะต้องแสดง
ใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่จำหน่ายสินค้า

ข้อ 18. ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้ได้เฉพาะผู้ได้รับกับผู้ช่วยจำหน่ายในที่หรือทางสาธารณะ
ระบุไว้ในใบอนุญาตไม่เกินหนึ่งคนและห้ามไม่ให้โอนใบอนุญาต

ข้อ 19. เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตให้จำหน่ายสินค้าหรือเร่ขายสินค้า
ในที่หรือทางสาธารณะ ให้ยื่นคำขอตามแบบและเงื่อนไขพร้อมด้วยหลักฐานที่เทศบาลตำบลท่าโขลง
กำหนดต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้
จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่อไม่ต่ออายุใบอนุญาตการพิจารณาต่อใบอนุญาตให้ปฏิบัติ ตามข้อ.15

ข้อ 20. ใบอนุญาตให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

ข้อ 21. เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตไม่ประสงค์จะประกอบการต่อไปให้ยื่นใบบอกเลิกกิจการต่อ
เจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ 22. ผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะเปลี่ยนแปลงชนิดหรือประเภทสินค้าหรือลักษณะวิธีการ
จำหน่ายหรือสถานที่จัดวางสินค้าให้แตกต่างไปจากที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือรายการอื่นใดให้ยื่น
คำร้องขอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและจะทำการเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้จัดแจ้งการ
เปลี่ยนแปลงดังกล่าวไว้ในใบอนุญาตแล้ว

ข้อ 23. หากปรากฏว่าใบอนุญาตสูญหายถูกทำลายหรือชำรุดในสาระสำคัญผู้ได้รับใบอนุญาต
จะต้องยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อขอรับใบแทนใบอนุญาตในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึง
การสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุดในสาระสำคัญแล้วแต่กรณี พร้อมหลักฐานดังต่อไปนี้

(1) เอกสารแจ้งความต่อสถานีตำรวจ กรณีการสูญหายหรือถูกทำลายหรือใบอนุญาตหรือ
บัตรสุกลักษณะประจำตัวเดิมกรณีชำรุดในสาระสำคัญ

(2) รูปถ่ายของผู้ได้รับใบอนุญาต

(3) บันทึกด้านหลังต้นขั้วใบอนุญาตเดิมระบุสาเหตุการสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุดใน
สาระสำคัญของใบอนุญาตเดิมแล้วแต่กรณีและเล่มที่ เลขที่ ปี พ.ศ. ของใบแทนใบอนุญาต

ข้อ 24. เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 และเทศบัญญัตินี้
ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ที่ได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข มี
อำนาจดังนี้

(1) มีหนังสือเรียกบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริงหรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือ
หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบหรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(2) เข้าไปในอาคารหรือสถานที่ใดๆ ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือ
ในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ หรือตามพระราชบัญญัติการ
สาธารณสุขปี พ.ศ.2535 ในกรณีนี้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้า
ของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่นั้น

(3) แนะนำให้ผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขในใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้หรือตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

(4) ยึดหรืออายัดสิ่งของใดๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือเพื่อนำไปทำลายในกรณีจำเป็น

(5) เก็บหรือนำสินค้าหรือสิ่งของใดๆ ที่สงสัยว่าจะไม่ถูกสุขลักษณะ หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญจากอาคารหรือสถานที่ใดๆ เป็นปริมาณตามสมควรเพื่อเป็นตัวอย่างในการตรวจสอบตามความจำเป็นได้โดยไม่ต้องใช้ราคา

ข้อ 25. หากผู้จำหน่ายสินค้าหรือเรขายสินค้าปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 หรือเทศบัญญัติหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงว่าจะเกิดต่อสุขภาพของประชาชนเจ้าพนักงานเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดกิจการไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายก็ได้ คำสั่งดังกล่าวให้กำหนดระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ไม่น้อยกว่าเจ็ดวันเว้นแต่เป็นคำสั่งให้หยุดดำเนินการทันที

ข้อ 26. ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใดที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หรือเทศบัญญัตินี้ในอันที่จะมีผลกระทบต่อภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน หรือจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการ ไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนดังกล่าวแก้ไขหรือระงับเหตุอันนั้นหรือดำเนินการใดๆ เพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุอันนั้นได้ตามสมควรแล้วให้แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ

ข้อ 27. ถ้าผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 หรือเทศบัญญัตินี้หรือเทศบัญญัติหรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการที่รับใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ 28. ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกหรือไม่ยอมแจ้งข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานหรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามเทศบาลบัญญัติ ข้อ 24 มีความผิดต้องระวางโทษตามกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 29. ผู้ดำเนินกิจการผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินการหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามเทศบาลบัญญัติข้อ 25 ข้อ 16 วรรคสอง โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร มีความผิดต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 30. ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามเทศบัญญัติข้อ 26 โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควรหรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีความผิดต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 31. ผู้รับอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนเทศบัญญัติข้อหนึ่งข้อใดมีความผิดต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 32. ผู้รับอนุญาตผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตมีความผิดต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 33. ผู้รับใบอนุญาตให้ตั้งหรือใช้สถานที่เอกชนเป็นที่ขาย ทำ ประกอบ ปปรุง สะสมอาหารหรือน้ำแข็งก่อนวันใช้เทศบัญญัตินี้ ให้ผู้นั้นประกอบกิจการนั้นต่อไปได้เสมือนเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้แล้ว แต่เมื่อใบบอนุญาตดังกล่าวสิ้นอายุและผู้นั้นยังคงประสงค์จะดำเนินกิจการต่อไป ผู้นั้นจะต้องมาดำเนินการขอรับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ก่อนดำเนินการ

ข้อ 34. ให้นายกเทศมนตรีตำบลท่าโขลงรักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ 23 เดือนกันยายน พ.ศ. 2539

นายกเทศมนตรีตำบลท่าโขลง

หมวดที่ 6 ว่าด้วยการสุขาภิบาล มีเนื้อหาดังนี้

ข้อ 46. อาคารที่จะปลูกสร้างจะต้องมีระบบระบายน้ำฝนและระบายน้ำที่ใช้แล้วหรือน้ำโสโครกโดยสะดวกและเพียงพอ

ข้อ 47. ทางระบายน้ำจากอาคารไปสู่ทางระบายน้ำสาธารณะ ต้องให้มีส่วนส่วนลาดไม่ต่ำกว่า 1 ใน 200 ตามแนวตรงที่สุดที่จะจัดทำให้ ถ้าให้ท่อกลมเป็นทางระบายน้ำต้องมีบ่อตรวจทางระบายน้ำทุกระยะไม่เกิน 12.00 เมตรทุกมุมเหลี่ยมและที่จุกก่อนออกจากที่ดินเอกชนไปสู่ทางระบายน้ำสาธารณะ

ข้อ 48. ทางระบายน้ำใช้แล้วในบริเวณอาคาร ต้องมีขนาดกว้างไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตรก่อนระบายน้ำลงสู่ระบายน้ำสาธารณะต้องมีบ่อตรวจระบายน้ำและตะแกรงดักขยะอยู่ในที่สามารถตรวจสอบได้สะดวก และเจ้าของอาคารต้องจัดเปลี่ยนให้มีสภาพคืออยู่เสมอ

ข้อ 49. น้ำที่ใช้แล้วจากโรงงานอุตสาหกรรม โรงพยาบาล ตลาดสด ภัตตาคาร อาคารชุด หอพัก และอาคารที่เกี่ยวกับกิจการค้าที่น่ารังเกียจ ซึ่งมีการระบายน้ำที่ใช้แล้วจากกิจการนั้นต้องมีระบบกำจัดน้ำที่ใช้แล้วก่อนจะระบายลงสู่ทางระบายน้ำสาธารณะ

หมวดที่ 7 ว่าด้วยการควบคุมการปลูกสร้าง มีเนื้อหาดังนี้

ข้อ 50. ผู้ได้รับอนุญาตปลูกสร้างอาคารต้องเก็บรักษาหนังสืออนุญาต แผนผังแบบก่อสร้าง และรายการก่อสร้างไว้หนึ่งชุด ณ บริเวณที่ปลูกสร้างเพื่อให้ นายช่างที่ตรวจการปลูกสร้าง ขอตรวจดูได้เสมอในเวลากลางวันและต้องทำการปลูกสร้างให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสืออนุญาต

ข้อ 51. ในการก่อสร้างอาคารผู้ได้รับใบอนุญาตหรือผู้ดำเนินการให้เป็นไปตามเงื่อนไขแห่งการอนุญาตและต้องมีผู้ควบคุมงานตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาต ณ ที่การก่อสร้างถ้าผู้ควบคุมงานไม่อยู่ต้องตั้งตัวแทนไว้ทั้งนี้ ไม่ทำให้ผู้ควบคุมงานหลุดพ้นความผิด การสอบถามข้อเท็จจริงหรือคำสั่งของนายช่างหรือนายตรวจที่ได้สอบถามหรือสั่งแก่ผู้ควบคุมงานหรือตัวแทนนั้น ให้ถือว่าสอบถาม หรือสั่งแก่ผู้ได้รับอนุญาตหรือดำเนินการแล้ว

ข้อ 52. ในการก่อสร้างอาคารอยู่อาศัยสูงเกินสองชั้น ตึกแถวอาคารพาณิชย์ โรงงานอาคารสาธารณะหรืออาคารพิเศษก่อนเริ่มลงมือก่อสร้างผู้ดำเนินการต้องติดป้ายขนาดกว้างไม่น้อยกว่า 0.50 เมตรยาวไม่น้อยกว่า 1.00 เมตร ในบริเวณที่ได้รับอนุญาตที่ก่อสร้างอาคารและสามารถเห็นได้โดยง่ายตลอดเวลาที่ก่อสร้าง โดยแสดงข้อความดังต่อไปนี้

การก่อสร้างอาคารชนิด.....จำนวน.....เพื่อใช้เป็น.....
ใบอนุญาตเลขที่.....ลงวันที่.....กำหนดแล้วเสร็จในวันที่.....
เจ้าของอาคาร.....ผู้ดำเนินการ.....ผู้ควบคุมงาน.....
เลขทะเบียน ก.ว.....

ข้อ 53 . ผู้ดำเนินการจะต้องไม่กระทำใดๆ กันเป็นอันตรายต่อสุขภาพชีวิตร่างกายหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ในกรณีที่ผู้ดำเนินการได้รับอนุญาตจากเจ้าของพนักงานท้องถิ่นให้ติดตั้ง กองหรือเก็บเครื่องมือเครื่องใช้วัสดุก่อสร้างหรือชิ้นโครงสร้างที่สาธารณะเป็นการชั่วคราว ผู้ดำเนินการต้องจัดให้มีการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดต่อสุขภาพ ชีวิตหรือทรัพย์สินและติดตั้งไฟให้มีแสงสว่างเพียงพอในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้นด้วย

ข้อ 54. วัสดุที่ใช้ก่อสร้างอาคารที่เกี่ยวกับการรับน้ำหนัก ความต้านทาน ความคงทนหรือความปลอดภัยต้องมีลักษณะหรือคุณสมบัติตามที่กำหนดในแบบแปลน รายการประกอบแบบแปลนและรายการคำนวณที่ได้รับอนุญาต ในกรณีที่มีเหตุอันสงสัยว่าจะมีการใช้วัสดุที่ไม่ถูกต้องหรือมีลักษณะและคุณสมบัติต่ำกว่าที่กำหนดไว้ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้ดำเนินการหรือผู้ควบคุมงาน ส่งวัสดุก่อสร้างในปริมาณที่สมควรและโดยไม่คิดมูลค่าให้นายช่างตรวจสอบต่อไป

ข้อ 55. ถ้านายช่างตรวจพบการปลูกสร้างอาคารผิดจากแผนผัง แบบก่อสร้างรายการก่อสร้างหรือเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในหนังสืออนุญาต ให้รายงานต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อแจ้งให้เจ้าของอาคารหรือผู้ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องภายในกำหนดเวลา เมื่อพ้นกำหนดเวลาแล้วการแก้ไขยังไม่เสร็จเรียบร้อยให้ดำเนินการตาม พ.ร.บ.ควบคุมการก่อสร้างอาคาร พ.ศ. 2522

ข้อ 56. การตอกเข็มเจาะดินเพื่อทำฐานรากของอาคารให้ได้เฉพาะเวลากลางวัน ถ้ารายการคำนวณของฐานรากไม่ว่าจะถูกต้อง นายช่างอาจให้เจ้าของอาคารทำการทดลอง บรรทุกน้ำหนักบนส่วนฐานรากได้ตามสมควร และเจ้าของอาคารจะปลูกสร้างต่อไปไม่ได้จนกว่าจะปรากฏผลการทดลองว่ามีความมั่นคงปลอดภัยตามหลักวิชา

ข้อ 57. อาคารที่ปลูกสร้างติดต่อกับทางสาธารณะจะลงมือปลูกสร้างได้ต่อเมื่อได้นัดหมายให้นายช่างทราบและตกลงกำหนดเวลากันแล้ว เพื่อให้การปลอดภัยต่อผู้ใช้ทางสาธารณะนั้นผู้ดำเนินการ

จะต้องแสดงวิธีการและขั้นตอนของงานจนเป็นที่พอใจของนายช่างและต้องสร้างสิ่งป้องกันสิ่งของ
ร่วงหล่นที่เป็นภัยอันตรายต่อสุขภาพชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สิน

ข้อ 58. เมื่อนายช่างประสงค์ที่จะเข้าตรวจอาคารที่ปลูกสร้างเสร็จแล้วว่าถูกต้องหรือไม่ให้แจ้ง
ต่อเจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองทราบ เจ้าของอาคารหรือผู้ครอบครองต้องให้ความ สะดวกตามสมควร

ข้อ 59. ผู้ดำเนินการต้องตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องมือเครื่องใช้ในการก่อสร้างให้อยู่ใน
สภาพที่เหมาะสมและปลอดภัยกับการใช้งานอยู่เสมอ ในกรณีที่ผู้ควบคุมงานเห็นว่าเครื่องมือเครื่อง
ใช้หรือวิธีการก่อสร้างที่ใช้ดำเนินการอยู่อาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อสุขภาพชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สิน
ผู้ควบคุมงานต้องแจ้งให้ ผู้ดำเนินการทราบเพื่อจัดการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องมือเครื่องใช้หรือ
วิธีการก่อสร้างให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมและปลอดภัย

หมวดที่ 8 ว่าด้วยค่าธรรมเนียมการตรวจแบบก่อสร้างและการออกหนังสืออนุญาต มีเนื้อหาดังนี้

ข้อ 60. และข้อ 61. ให้กำหนดค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตและต่ออายุใบอนุญาตดังนี้

(1)ใบอนุญาตก่อสร้าง	ฉบับละ 20 บาท
(2) ใบอนุญาตตัดแปลง	ฉบับละ 10 บาท
(3)ใบอนุญาตรื้อถอน	ฉบับละ 10 บาท
(4)ใบอนุญาตเคลื่อนย้าย	ฉบับละ 10 บาท
(5)ใบอนุญาตเปลี่ยนการใช้	ฉบับละ 20 บาท
(6)ใบรับรอง	ฉบับละ 10 บาท
(7)ใบแทนใบอนุญาตหรือใบแทนใบรับรอง	ฉบับละ 5 บาท

ข้อ 62. ให้กำหนดค่าธรรมเนียมการตรวจสอบแบบเปลี่ยนก่อสร้างหรือตัดแปลงอาคารสำหรับ
การก่อสร้างหรือสำหรับส่วนที่การตัดแปลง ดังนี้

(1) อาคารสูงไม่เกินสองชั้นหรือสูงไม่เกินสิบสองเมตรให้คิดตามพื้นที่ของพื้นอาคารแต่ละ
ชั้นรวมกันตารางเมตรละ 0.05 บาท

(2) อาคารสูงเกินสองชั้นแต่ไม่เกินสามชั้นหรือสูงเกินสิบสองเมตรแต่ไม่เกินสิบห้าเมตร ให้คิด
ตามพื้นที่ของแต่ละอาคารรวมกัน ตารางเมตร 2 บาท

(3) อาคารสูงเกินสามชั้นหรือสูงเกินสิบห้าเมตรให้คิดตามพื้นที่ของอาคารแต่ละชั้นรวมกันตาราง
เมตรละ 4 บาท

(4) อาคาร ประเภท ซึ่งจะต้องมีพื้นรับน้ำหนักบรรทุกทุกชั้นหนึ่งเกินห้าร้อยกิโลกรัมต่อหนึ่ง
ตารางเมตร ให้คิดตามพื้นที่ของพื้นอาคารแต่ละชั้นรวมกัน ตารางเมตรละ 4 บาท

(5) พื้นหรือสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่จอดรถ ที่กั๊บบรด และทางเข้าออกของรถสำหรับอาคาร
ที่กำหนดตามอัตรา 8 (9) ให้คิดตามพื้นที่ของที่จอดรถ ที่กั๊บบรดและทางเข้าออกของรถรวมกัน
ตารางเมตรละ 0.50 บาท ในกรณีที่พื้นที่หรือสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นที่จอดรถ ที่กั๊บบรด และทางเข้าออก
ของรถสำหรับอาคารที่กำหนดมาตรา 8 (9) อยู่ในอาคารหรือชั้นหนึ่งชั้นใดของอาคาร ไม่ต้องคิดค่า
ธรรมเนียมการตรวจแบบแปลนตามวรรคหนึ่งอีก

(6) ป้ายให้คิดตามพื้นที่โดยเอาส่วนกว้างที่สุดคูณด้วยส่วนยาวที่สุดตารางเมตรละ 4 บาท

(7) อาคารประเภทซึ่งต้องวัดความยาว เช่น เชื้อน ทาง หรือท่อระบายน้ำ รั้ว หรือกำแพง รวมทั้งประตูรั้วหรือกำแพง ให้คิดตามความยาวเมตรละ 1 บาท ในการศึกษาธรรมเนียมการตรวจแบบแปลน เศษของตารางเมตรหรือเมตรตั้งแต่กึ่งหนึ่งขึ้นไปให้ถือเป็นหน่วยเต็ม ถ้าต่ำกว่ากึ่งหนึ่งให้ปัดทิ้งในการคิดความสูงของอาคารเป็นชั้นให้นับจำนวนชั้นของพื้นที่บุคคลเข้าใช้สอยได้ ยกเว้นพื้นที่ชั้นลอย ในการคิดความสูงของเป็นเมตรให้วัดจากระดับพื้นที่ดินถึงหลังคา หรือส่วนของ อาคารที่สูงที่สุด ในกรณีที่อาคารมีพื้นที่ชั้นลอยให้คิดพื้นที่ชั้นลอยเป็นพื้นที่อาคารในการคิดค่าธรรมเนียมการตรวจแบบแปลนด้วย

ข้อ 63. ให้หักเงินค่าธรรมเนียมการตรวจแบบแปลนก่อสร้างคัดแปลงอาคารที่ได้รับจากผู้ขอรับใบอนุญาตหรือผู้แจ้งตามมาตรา 39 ทวิไว้ได้ไม่เกินร้อยละสิบของเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าว เพื่อนำมาจัดสรรเป็นเงินค่าตอบแทนให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ตรวจแบบแปลนก่อสร้างหรือคัดแปลง อาคาร นายช่างและนายตรวจ

ข้อ 64. ให้อาคารดังต่อไปนี้ได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามข้อ 60. การต่ออายุใบอนุญาตตามข้อ 61. และการตรวจแบบแปลนก่อสร้างหรือคัดแปลงอาคารตามข้อ 62.

- (1) อาคารของกระทรวง ทบวง กรม ที่ใช้ในราชการหรือใช้เพื่อสาธารณประโยชน์
- (2) อาคารของราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้ในราชการหรือใช้เพื่อสาธารณประโยชน์
- (3) อาคารขององค์การของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายที่ใช้ในกิจการขององค์การหรือใช้เพื่อสาธารณประโยชน์
- (4) โบราณสถานวัดหรืออาคารต่างๆ ที่ใช้เพื่อการศาสนาซึ่งก็มีกฎหมายควบคุมการก่อสร้างไว้แล้วโดยเฉพาะ
- (5) อาคารที่ทำการขององค์การระหว่างประเทศ หรืออาคารที่ทำการของหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามความตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลต่างประเทศ
- (6) อาคารที่ทำการสถานทูตหรือสถานกงสุลต่างประเทศ
- (7) อาคารชั่วคราวเพื่อใช้ประโยชน์ในการก่อสร้างอาคารถาวร ซึ่งสูงไม่เกิน สองชั้นหรือสูงไม่เกินเก้าเมตร และมีกำหนดเวลารื้อถอน
- (8) อาคารเพื่อใช้ประโยชน์เป็นการชั่วคราวซึ่งสูงไม่เกินสองชั้นหรือสูงไม่เกินเก้าเมตรและไม่ใช่อาคารสาธารณะ อาคารพิเศษ หรืออาคารประเภทควบคุมการใช้ตามมาตรา 32 แห่ง พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และมีกำหนดเวลารื้อถอน

ข้อ 65. ในกรณีมีเหตุจำเป็นที่จะต้องยกเว้นการปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ ให้คณะเทศมนตรีเป็นผู้พิจารณาอนุญาตเป็นกรณีๆ ไปแต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการก่อภาระหรือความยุ่งยากให้แก่ประชาชน เกินความจำเป็น หรือ ก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิตร่างกาย หรือทรัพย์สินของประชาชน

ข้อ 66. ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามความในเทศบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535

หมวดที่ 9 ว่าด้วยการรักษาเทศบัญญัติ มีเนื้อหา ดังนี้

ข้อ 67. ให้นายกเทศมนตรีมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกระเบียบหรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

บทเฉพาะกาล

ข้อ 68. อาคารที่ได้ปลูกสร้างไปแล้วหรืออยู่ระหว่างการปลูกสร้างหรือการขออนุญาตปลูกสร้างอาคารที่ได้ยื่นคำขอไว้ก่อนเทศบัญญัตินี้ ใช้บังคับให้ปฏิบัติตามเทศบัญญัติและกฎกระทรวงที่ใช้อยู่เดิมจนกว่าจะแล้วเสร็จ

ประกาศ ณ วันที่ ...27...เดือน.....กันยายน.....พ.ศ. 2539

นายกเทศมนตรีตำบลท่าโขลง

เทศบัญญัติของเทศบาลตำบลท่าโขลง

อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

ด้วยกระทรวงมหาดไทยได้ยกฐานะท้องถิ่นที่มีความเจริญชุมชนที่มีประชากรหนาแน่น และมีความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และมีรายได้เพียงพอแก่การที่จะปฏิบัติหน้าที่อันต้องทำตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 รวมแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อเป็นการกระจายอำนาจการปกครองของรัฐบาลตามระบบประชาธิปไตย โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองและเร่งรัดการพัฒนาของท้องถิ่นตามนโยบายของกระทรวงมหาดไทย เทศบาลตำบลท่าโขลง จึงได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นการปกครองท้องถิ่นรูปเทศบาล ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง เทศบาลตำบลท่าโขลง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี พ.ศ. 2539 ประกาศ ราชกิจจานุเบกษาฉบับกฤษฎีกา เล่ม 113 ตอนที่ 16 ก ลงวันที่ 22 พฤษภาคม 2539 มีผลบังคับเป็นเทศบาลตำบลท่าโขลงตั้งแต่วันที่ 21 กรกฎาคม 2539 เป็นต้นมา พื้นที่ประกอบด้วย 2 ตำบล คือ ตำบลคลองหนึ่ง และตำบลคลองสาม โดยที่ได้มีพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง ได้ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่น ออกข้อกำหนดของท้องถิ่น เพื่อบังคับใช้ในท้องถิ่นนั้นๆ โดยคณะเทศมนตรี ของเทศบาลตำบลท่าโขลง ให้เป็นไปตามกฎหมาย และบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพอันจะยังผลดีให้เกิดกับประชาชนในท้องถิ่นจึงได้ตราเทศบัญญัติ และข้อบังคับต่างๆ เพื่อถือปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติเทศบาลตลอดจนกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องและให้สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาเทศบาลตำบลท่าโขลงและได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี ซึ่งได้ประกาศให้ประชาชนได้รับทราบและถือปฏิบัติโดยทั่วไป สำหรับเทศบัญญัติของเทศบาลตำบลท่าโขลง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี มีเนื้อหาที่สำคัญบางข้อที่สำคัญและนำเสนอได้แก่

กิจการที่เกี่ยวข้องกับปิโตรเลียม ถ่านหิน สารเคมี

กิจการที่องค์กรดำเนินการผลิต การบรรจุ การสะสม การขนส่งกรด ต่าง สารออกซิไดส์หรือสารตัวทำลาย การขนส่งก๊าซ การผลิต การกลั่น การสะสม การขนส่งน้ำมันหรือผลิตภัณฑ์ประเภทปิโตรเลียมต่างๆ และการผลิต การสะสม การขนส่งถ่านหิน ถ่านโค้กจะต้อง

1. มีการป้องกันกลิ่น เสียง แสง รังสี ความสั่นสะเทือนสิ่งมีพิษ ฝุ่นละออง เหม่า ฝ้าควัน มูลหรือสิ่งอื่นใด ซึ่งอาจเป็นเห็นราคาหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในสถานที่ประกอบการหรือผู้อาศัยใกล้เคียง หรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์คำแนะนำของพนักงานสาธารณสุขหรือเจ้าพนักงาน

2. มีแสงสว่างและระบายอากาศให้เหมาะสมและเพียงพอและต้องจัดสถานที่ไม่ให้เป็นที่อาศัยของสัตว์นำโรค

3. จัดให้มีน้ำสะอาดเพียงพอแก่ความต้องการ

4. มีที่รองรับมูลฝอยและสิ่งเปราะเปื้อนอัน ได้สุขลักษณะ

5. จัดให้มีส้วมอัน ได้สุขลักษณะจำนวนเพียงพอกับคนที่ทำการอยู่ในสถานที่นั้นตามหลักเกณฑ์ที่เทศบาลทำโฆลงกำหนดและต้องอยู่ในทำเลที่เหมาะสม รวมทั้งกำจัดสิ่งปฏิกูลด้วยวิธีถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล

6. สถานที่เลี้ยงสัตว์ต้องมีที่หรือปล่อยกว้างพอและจัดสถานที่ให้อยู่ในสถานที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชนและไม่ก่อให้เกิดอันตรายหรือความทุกข์ทรมานแก่สัตว์และให้มีการเก็บรวบรวมกำจัดมูลสัตว์ เศษอาหารหรือซากสัตว์ให้ได้สุขลักษณะ

7. สถานที่เกี่ยวแก่การตากหรือผึ่งสินค้าต้องมีสำหรับตากหรือผึ่งตามที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นชอบ

8. สถานที่ใช้เก็บสะสมวัตถุพิษ วัตถุไวไฟ วัตถุระเบิดหรือวัตถุอื่นอาจเป็นอันตราย ต้องเก็บสารเคมีให้ได้สุขลักษณะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ปฏิบัติงานหรืออาศัยบริเวณใกล้เคียง

9. ปฏิบัติการอันใดที่เกี่ยวกับสุขลักษณะตามคำแนะนำหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจผ่อนผันให้ขอรับใบอนุญาตตั้งแต่วันการปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด ข้อ 7. ได้ตามที่เห็นควรและให้มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ขออนุญาตปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายได้ตามความเหมาะสมทั้งนี้เพื่อสุขภาพอนามัยของประชาชน โดยส่วนรวม ทั้งนี้ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามเทศบัญญัตินี้ ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขอันเกี่ยวกับด้วยสุขลักษณะโดยตั้งเขป

9.1 ต้องรักษาสถานที่ตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดให้อยู่ในภาวะอันดีเสมอ และทำความสะอาดกวาดล้างสถานที่ประกอบกิจการให้สะอาดทุกวัน

9.2 ต้องประกอบกิจการภายในเขตสถานที่และตามกำหนดวันเวลาที่ได้รับอนุญาต

9.3 ต้องรักษาเครื่องมือเครื่องใช้ในการประกอบกิจการทุกอย่างให้สะอาดอยู่เสมอ ถ้าเศษวัตถุหรือวัตถุแห่งกิจการนั้นจัดเป็นอาหารต้องป้องกันให้พ้นจากฝุ่นละออง แมลงและสัตว์อื่นๆ

9.4 ต้องมีการป้องกันและกำจัดแมลงวัน ยุงหรือสัตว์น้ำโรคอื่นๆ ให้ถูกหลักสุขาภิบาล

9.5 ต้องปฏิบัติการทุกอย่างเพื่อรักษาความสะอาด และป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญหรือโรคติดต่อ

9.6 ต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยในการทำงานและสุขภาพของผู้ปฏิบัติงาน

9.7 ถ้าจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือเพิ่มเติมสถานที่ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน

9.8 ปฏิบัติการอื่นใดเกี่ยวกับสุขลักษณะตามคำแนะนำหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น

9.9 ต้องยอมให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เข้าตรวจสอบสถานที่ เครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนวิธีการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพได้ในเวลาอันควร เมื่อได้รับแจ้งความประสงค์ให้ทราบแล้ว

10. ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการค้าตามข้อ 6. ต้องยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามแบบที่กำหนดท้ายเทศบัญญัตินี้

11. ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการการค้าตามข้อ 6. จะต้องนำหลักฐานตามที่เทศบาลตำบลท่าโขลงกำหนด ไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในการขอรับใบอนุญาต

12. เมื่อหลักฐานถูกต้องแล้ว เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะดำเนินการออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบ

13. ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่ง ค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับครบจำนวน

16. ผู้ได้รับอนุญาตประกอบกิจการค้าจะต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

17. การเปลี่ยนแปลงขยายหรือลดสถานที่ประกอบการหรือเครื่องจักร ผู้ได้รับใบอนุญาตจะต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อน และถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้นมีผลทำให้ต้องชำระค่าธรรมเนียมเพิ่ม ผู้ได้รับใบอนุญาตจะต้องขออนุญาตและชำระค่าธรรมเนียมส่วนที่เพิ่มก่อนจึงจะสามารถดำเนินการได้

18. กรณีใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับถึงวันสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุดแล้วแต่กรณี การขอรับใบแทนใบอนุญาตให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการตาม ข้อ 10. และ ข้อ 11. โดยอนุโลมและให้ใช้ใบแทนใบอนุญาตได้เท่ากับเวลาที่เหลือของใบอนุญาตเดิมนั้น โดยต้องมีหลักฐานต่อไปนี้ไปแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นคือ 1) หลักฐานการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ กรณีใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลาย 2) ใบอนุญาตเดิม กรณีชำรุดในสาระสำคัญ

19. การออกใบแทน

20. คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตรับทราบ ในกรณีไม่พบผู้รับใบอนุญาตหรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าวให้ส่งคำสั่งทางไปรษณีย์ตอบรับหรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้ทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

21. ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับใบประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีก ไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

22. ผู้ใดฝ่าฝืนข้อ 6. มีความผิดตามมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

23. ผู้ใดฝ่าฝืนข้อ 7. และข้อ 9. มีความผิดตามมาตรา 73 วรรคแรกแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

24. ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาต มีความผิดตามมาตรา 76 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

25. ผู้ใดดำเนินกิจการในระหว่างที่มีคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้หยุดดำเนินกิจการหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยไม่มีสาเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร มีความผิดตามมาตรา 80 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

26. ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนข้อ 16. และข้อ 18. มีความผิดตามมาตรา 83 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

27. ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดดำเนินการในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต มีความผิดตามมาตรา 84 แห่ง พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

28. ผู้รับใบอนุญาตประกอบการค้าซึ่งเป็นที่รังเกียจหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพก่อนวันใช้เทศบัญญัตินี้ให้ผู้นั้นประกอบการค้าได้ต่อไปจนกว่าใบอนุญาตดังกล่าวจะสิ้นอายุ และถ้าผู้นั้นประสงค์จะดำเนินการนั้นต่อไปจะต้องมาขอรับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ ภายในกำหนดสามสิบวันก่อนใบอนุญาตเดิมสิ้นอายุ ผู้ประกอบการค้าที่ไม่ต้องขออนุญาตตามเทศบัญญัติเดิม แต่ต้องขออนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ให้ยังคงประกอบการค้าได้ต่อไปแต่จะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวันจนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะมีคำสั่งไม่ออกใบอนุญาตให้ขายเทศมนตรีตำบลท่าโขลงเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ 27 เดือน กันยายน พ.ศ. 2539

นายกเทศมนตรีตำบลท่าโขลง

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลท่าโขลง
เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2533

โดยที่เป็นการสมควรออกเทศบัญญัติเทศบาลตำบลท่าโขลงว่าด้วยการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และมาตรา 32 54 และ 63 แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เทศบาลตำบลท่าโขลงโดยความเห็นชอบของสภาเทศบาลตำบลท่าโขลง และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัดประทุมธานีจึงออกเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลท่าโขลงเรื่องการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2539”

ข้อ 2. เทศบัญญัตินี้ให้บังคับในเขตเทศบาลตำบลท่าโขลงเมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลแล้วเจ็ดวัน

ข้อ 3. บรรดาเทศบัญญัติ กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดแย้งกับเทศบัญญัตินี้ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4. ในเทศบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลท่าโขลง

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า หัวหน้ากองหรือผู้อำนวยการกองอนามัยและสิ่งแวดล้อมเทศบาลตำบลท่าโขลง

“การค้า” หมายความว่า การประกอบธุรกิจ การพาณิชย์ การอุตสาหกรรม การเกษตร การผลิต หรือการใช้บริการใดๆเพื่อหาประโยชน์อันมีมูลค่า

ข้อ 5. ให้กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพดังต่อไปนี้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมตามมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในเขตเทศบาลตำบลท่าโขลง

1. กิจการเกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์

1.1 การเลี้ยงสัตว์ปีก สัตว์ปีก สัตว์น้ำ สัตว์เลี้ยงขลานหรือแมลง

1.2 การเลี้ยงสัตว์เพื่อรีดเอานม

1.3 การประกอบกิจการ รวบรวมสัตว์หรือธุรกิจอื่นใด อันมีลักษณะอันเดียวกันเพื่อให้ประชาชนเข้าชมหรือเพื่อประโยชน์ของกิจการนั้น ทั้งนี้จะมีการเรียกเก็บค่าดูหรือบริการไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมหรือไม่ก็ตาม

2. กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์

2.1 การค้าสัตว์ ยกเว้นในสถานที่จำหน่ายอาหาร การร่ายขาย การขายในตลาด และการฆ่าเพื่อบริโภคในครัวเรือน

2.2 การฟอกหนังสัตว์ ขนสัตว์ การสะสมหนังสัตว์ ขนสัตว์ที่ยังไม่ฟอก

3. กิจกรรมที่เกี่ยวกับอาหารแห้งและอาหารแช่แข็ง

- 3.1 การผลิต การบรรจุใบชาแห้ง ชาผงหรือเครื่องดื่มชนิดผลอื่น ๆ
- 3.2 การผลิตไอศกรีม ยกเว้นการผลิตเพื่อบริโภคในครัวเรือน
- 3.3 การผลิตบะหมี่ มั้กกะโรนี หรือผลิตภัณฑ์อื่นๆ ที่คล้ายคลึงกัน
- 3.4 การประกอบกิจการห้องเย็น แช่แข็งอาหาร
- 3.5 การผลิตน้ำแข็งยกเว้นการผลิตเพื่อใช้ในสถานที่จำหน่ายและเพื่อบริโภคในครัวเรือน
- 3.6 การเก็บ การถนอมอาหารด้วยเครื่องจักรที่มีกำลังตั้งแต่ 5 แรงม้าขึ้นไป

4. กิจกรรมที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์ชำระล้าง

- 4.1 การผลิต การโม่ การบด การผสม การบรรจุยาด้วยเครื่องจักร
- 4.2 การผลิต การบรรจุยาสีฟัน แชมพู ผ้าเย็บ กระดาษเย็บ เครื่องสำอางต่างๆ
- 4.3 การผลิตสำลี ผลิตภัณฑ์จากสำลี
- 4.4 การผลิตผ้าพันแผล ผ้าปิดแผล ผ้าอนามัย ผ้าอ้อมสำเร็จรูป
- 4.5 การผลิตสบู่ ผงซักฟอก ผลิตภัณฑ์ชำระล้างต่างๆ

5. กิจกรรมที่เกี่ยวกับการเกษตร

- 5.1 การอัด การสกัดเอาน้ำมันจากพืช
- 5.2 การล้าง การอบ การรม การสะสมยางดิบ
- 5.3 การผลิตแป้งมันสำปะหลัง แป้งสาหร่ายหรือแป้งอื่นๆ ในทำนองเดียวกันด้วยเครื่องจักร
- 5.4 การสีข้าวด้วยเครื่องจักร
- 5.5 การผลิตยาสูบ
- 5.6 การขัด การกระเทาะ การบดเมล็ดพืช การนวดข้าวด้วยเครื่องจักร
- 5.7 การผลิต การสะสมปุ๋ย
- 5.8 การผลิตใยมะพร้าวหรือวัตถุดิบคล้ายคลึงด้วยเครื่องจักร
- 5.9 การตาก การสะสมหรือการขนถ่ายมันสำปะหลัง

6. กิจกรรมที่เกี่ยวกับโลหะหรือแร่

- 6.1 การผลิตโลหะเป็นภาชนะ เครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์หรือเครื่องใช้ต่างๆ
- 6.2 การหลอม การหล่อ การถลุง แร่ หรือโลหะทุกชนิด ยกเว้นกิจการใน 6.1
- 6.3 การคลึง การเจาะ การเชื่อม การตี การตัด การประสาน การรีด การอัดโลหะ ด้วยเครื่องจักรก๊าซหรือไฟฟ้า ยกเว้นกิจการใน 6.1
- 6.4 การเคลือบ การชุบโลหะด้วยตะกั่ว สังกะสี ดีบุก โครเมียม นิกเกิลหรือโลหะอื่นใด ยกเว้นกิจการใน 6.1
- 6.5 การขัด การล้างโลหะด้วยเครื่องจักร สารเคมี หรือวิธีอื่นใด ยกเว้นกิจการใน 6.1
- 6.6 การทอหม้อองแร่ การสะสม การแยก การตัดเลือกหรือการล้างแร่

7. กิจการเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล

- 7.1 การต่อ ประกอบ การเกาะ การปะผุ การพ่นสี การพ่นสารกันสนิมยานยนต์
- 7.2 การตั้งศูนย์ถ่วงล้อ การซ่อม การปรับแต่ง ระบบปรับอากาศหรืออุปกรณ์ที่เป็นส่วนประกอบของยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องจักรกล
- 7.3 การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล ซึ่งมีไว้บริการหรือจำหน่าย และในการประกอบธุรกิจนั้น มีการซ่อมหรือปรับปรุงยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกลดังกล่าวด้วย
- 7.4 การล้าง การอัดฉีดยานยนต์
- 7.5 การผลิต การซ่อม การอัดแบตเตอรี่
- 7.6 การปะ การเชื่อมยา
- 7.7 การอัดผ้าเบรค ผ้าคลัช

8. กิจการที่เกี่ยวกับไม้

- 8.1 การผลิตไม้ขีดไฟ
- 8.2 การเลื่อย การซอย การขัด การไส การเจาะ การชุบร่อง หรือการตัดไม้ด้วยเครื่องจักร
- 8.3 การประดิษฐ์ไม้ หวาย เป็นสิ่งของด้วยเครื่องจักร หรือการพ่น การทาสารเคลือบเงาสี หรือการแต่งสำเร็จผลิตภัณฑ์จากไม้หรือหวาย
- 8.4 การอบไม้
- 8.5 การผลิตรูป ด้วยเครื่องจักร
- 8.6 การประดิษฐ์สิ่งของ เครื่องใช้ เครื่องเขียนด้วยกระดาษ
- 8.7 การผลิตกระดาษต่างๆ
- 8.8 การเผาถ่าน หรือการสะสมถ่าน

9. กิจการที่เกี่ยวกับการบริการ

- 9.1 การประกอบกิจการอาบ อบ นวด
- 9.2 การประกอบกิจการสถานที่อาบน้ำ อบสมุนไพร
- 9.3 การประกอบกิจการโรงแรมหรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน
- 9.4 การประกอบกิจการห้องพัก อาคารชุดให้เช่า ห้องเช่า ห้องแบ่งเช่าหรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน
- 9.5 การประกอบกิจการโรงแรมหรสพ
- 9.6 การจัดให้มีการแสดงดนตรี เต็นรำ รำวง ร้องเงี้ยว ดิสโก้เทค คาราโอเกะหรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน
- 9.7 การประกอบกิจการสระว่ายน้ำ หรือกิจการอื่นในทำนองเดียวกัน
- 9.8 การจัดให้มีการเล่นสเกตโดยมีแสง เสียงประกอบหรือการเล่นอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน
- 9.9 การประกอบกิจการเสริมสวยหรือแต่งผม เว้นด้วยการประกอบวิชาชีพเวชกรรม

9.10 การประกอบกิจการให้บริการควบคุมน้ำหนัก โดยวิธีการควบคุมทางโภชนาการ ให้อาหาร ที่มีวัตถุประสงค์พิเศษ การบริหารร่างกาย หรือโดยวิธีอื่นใด เว้นแต่การให้บริการดังกล่าวในสถานพยาบาล ตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

9.11 การประกอบกิจการสวนสนุก ผู้เกม

13. กิจการอื่นๆ

- 13.1 การพิมพ์หนังสือหรือสิ่งพิมพ์อื่นที่มีลักษณะเดียวกันด้วยเครื่องจักร
- 13.2 การผลิต การซ่อมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อุปกรณ์ไฟฟ้า
- 13.3 การผลิตเทียน เทียนไขหรือวัตถุที่คล้ายคลึง
- 13.4 การพิมพ์แบบ พิมพ์เขียวหรือการถ่ายเอกสาร
- 13.5 การสะสมวัตถุหรือสิ่งของชำรุด ใช้แล้วหรือเหลือใช้
- 13.6 การประกอบกิจการ โกดังสินค้า
- 13.7 การล้างขวด ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้ว
- 13.8 การพิมพ์สีลงบนวัตถุที่มีใช้สิ่งทอ
- 13.9 การก่อสร้าง

ภาคผนวก ค

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกใบอนุญาตเพื่อประกอบกิจการโรงงาน

ใบแจ้งการประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 2

- วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
- ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....อยู่บ้าน/สำนักงานเลขที่.....ต.รอก/ชอย.....
 ...ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....ขอแจ้งการประกอบ
 กิจการโรงงานจำพวกที่ 2 ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 โดยขอแสดงรายการและเอกสารประกอบการแจ้งไว้ดังต่อไปนี้
- ชื่อโรงงาน.....ประเภทหรือชนิดของโรงงานตามลำดับที่.....
 ประกอบกิจการ.....กำลังเครื่องจักร.....แรงม้า จำนวนคนงาน.....
 โดยจะเริ่มการประกอบกิจการโรงงานในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
  - สถานที่ตั้งโรงงานเลขที่.....ต.รอก/ชอย.....ถนน.....คลอง.....แม่น้ำ.....
 หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....อยู่/นอก
 เขตเทศบาล.....อยู่ใน/นอกเขตสุขาภิบาล.....อาคารโรงงานมีเนื้อที่.....ตารางเมตร บริเวณโรงงาน(รวมทั้ง
 อาคารโรงงาน) มีเนื้อที่.....ตารางเมตร ที่ดินบริเวณโรงงานรวมทั้งที่ดินอาคารโรงงานเป็นของ.....
 อาคารโรงงานเดิมมีอยู่/ก่อสร้างขึ้นใหม่ ลักษณะของตัวอาคารโรงงาน.....หลังคามุงด้วย.....(ระบุว่า
 เป็น ไม้หรือห้องแถว ตึกแถว คอนกรีตเสริมเหล็ก ฯลฯ) โรงงานอยู่ใกล้เกี่ยวกับ.....บริเวณโรงงานมีเขตติดต่อ.....
 ด้านเหนือจด.....ด้านใต้จด.....ด้านตะวันออกจด.....ด้านตะวันตกจด.....
  - ทำงานปกติตั้งแต่เวลา.....ถึงเวลา.....รวมวันละ.....ชั่วโมง.....กะ
 วันหยุดงาน.....ทำงานปีละ.....วัน
  - เงินทุนจดทะเบียน(กรณีเป็นนิติบุคคล).....บาท
  - ปริมาณเงินทุนในการก่อสร้างโรงงานและดำเนินกิจการ
    - ที่ดิน.....บาท 5.2 อาคารและสิ่งก่อสร้าง.....บาท
    - 5.3 เครื่องจักร อุปกรณ์และค่าติดตั้ง.....บาท 5.4 เงินทุนหมุนเวียน.....บาท
- รวม.....บาท

6.บัญชีเครื่องจักรที่ใช้ตามลำดับขั้นตอนการผลิต

ลำดับที่	ชื่อ ขนาด บริษัทและประเทศผู้ผลิต	งานที่ใช้	กำลังเครื่องจักรต่อเครื่อง		จำนวนเครื่องจักร	รวมกำลังเครื่องจักร	หมายเหตุ
			แรงม้า	แรงม้าเปรียบเทียบ			

ลงชื่อ.....ผู้ประกอบกิจการ โรงงานจำพวกที่ 2

(.....)

7.เอกสารประกอบการแจ้งการประกอบกิจการ โรงงานจำพวกที่ 2 ข้าพเจ้าได้ส่งมอบเอกสารประกอบการแจ้งมาด้วย คือ

- (1) สำเนาทะเบียนบ้าน และสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน (กรณีผู้ขออนุญาตเป็นบุคคลธรรมดา)
- (2) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล ที่ระบุชื่อผู้มีอำนาจลงนามผูกพันนิติบุคคลที่ตั้งสำนักงาน วัตถุประสงค์ของนิติบุคคล (กรณีผู้ขออนุญาตเป็นนิติบุคคล)
- (3) แผนผังแสดงสิ่งปลูกสร้างภายในบริเวณ โรงงานขนาดเหมาะสมและถูกต้องตามมาตรฐาน
- (4) เอกสารอื่นๆตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด.....

ลงชื่อ.....ผู้ประกอบกิจการ โรงงานจำพวกที่ 2

(.....)

ใบรับแจ้งการประกอบกิจการโรงงานจำพวกที่ 2

เลขที่.....

กระทรวงอุตสาหกรรม

สาขากรรม

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ใบรับแจ้งหนี้ออกไว้เพื่อแสดงว่า.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....อยู่บ้าน/สำนักงานเลขที่.....

ครอบครัว.....ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....

จังหวัด.....โทรศัพท์.....ได้มาแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วว่ามีคุณสมบัติที่จะประกอบกิจการ

จำพวกที่ 2 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ตามประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่.....

ประกอบกิจการ.....กำลังเครื่องจักร.....แรงม้า จำนวนคนงาน.....คน

โดยจะเริ่มประกอบกิจการโรงงาน ในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ตามใบแจ้งลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อโรงงาน.....ตั้งอยู่ ณ เลขที่.....ครอบครัว.....ถนน.....คลอง.....

แม่น้ำ.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....

ลงชื่อ.....ผู้รับแจ้ง

( )

พนักงานเจ้าหน้าที่

หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้คือ โดยมาตรา 11 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติโรงงานพ.ศ.2535 ได้บัญญัติให้แบบและรายละเอียดที่ผู้ประกอบการ โรงงานจำพวกที่ 2 ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนเริ่มกิจการ รวมทั้งแบบใบรับแจ้ง เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้ประกาศใน

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 109 ตอนที่ 108 ลงวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2535

ลำดับที่ 2

เงื่อนไขการอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงาน และการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไข

1. ผู้อนุญาตได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 12 วรรคห้าแห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535 ให้กำหนดเงื่อนไขที่ผู้ประกอบการ โรงงาน จะต้องปฏิบัติเป็นพิเศษไว้ ดังต่อไปนี้.....

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่

( )

2. ผู้อนุญาตได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติโรงงานให้ยกเลิก/เปลี่ยนแปลง/เพิ่มเติม เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น ดังต่อไปนี้.....

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่

( )

**ใบอนุญาตขยายโรงงาน
ครั้งที่**

ที่...../.....

กระทรวงอุตสาหกรรม

สาขารวม

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....อนุญาตให้.....สัญญาติ.....
 ประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่.....ประกอบกิจการ.....กำลังเครื่องจักรเพิ่มขึ้น.....
 แรงม้า รวมเป็น.....แรงม้า การเพิ่มหรือแก้ไขเกี่ยวกับอาคาร โรงงาน ทำให้ฐานรากเดิมของอาคาร โรงงานใดฐานหนึ่งต้อง
 รับน้ำหนักเพิ่มขึ้นตั้งแต่ ห้าร้อยกิโลกรัมขึ้นไป (มี / ไม่มี) ตั้งอยู่ ณ เลขที่.....ตรอก/ซอย.....
 ถนน.....หมู่ที่.....คลอง.....แม่น้ำ.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
 ประกอบกิจการ โรงงานในส่วนที่ขยายนี้ได้ โดยให้เริ่มประกอบกิจการ โรงงานภายในกำหนด.....วัน นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ลงชื่อ.....ผู้อนุญาต

( )

ครั้งที่.....

ที่...../.....

กระทรวงอุตสาหกรรม

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....อนุญาตให้.....สัญญาติ.....

ประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่.....ประกอบกิจการ.....กำลังเครื่องจักรเพิ่มขึ้น.....
 แรงม้า รวมเป็น.....แรงม้า การเพิ่มหรือแก้ไขเกี่ยวกับอาคาร โรงงาน ทำให้รากฐานเดิมของอาคาร โรงงานฐานใดฐานหนึ่งต้อง
 รับน้ำหนักเพิ่มขึ้นตั้งแต่ ห้าร้อยกิโลกรัมขึ้นไป (มี / ไม่มี) ตั้งอยู่ ณ เลขที่.....ตรอก/ซอย.....
 ถนน.....หมู่ที่.....คลอง.....แม่น้ำ.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
 ประกอบกิจการ โรงงานในส่วนที่ขยายนี้ได้ โดยให้เริ่มประกอบกิจการ โรงงานภายในกำหนด.....วัน นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ลำดับที่ 5

เงื่อนไขการอนุญาตให้ขยายโรงงาน และการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไข

ครั้งที่.....

1. ผู้อนุญาตได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 12 วรรคห้าแห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ให้กำหนดเงื่อนไขที่ผู้
 ประกอบกิจการโรงงานจะต้องปฏิบัติเป็นพิเศษไว้ดังต่อไปนี้

.....
 .....

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่

( )

2. ผู้อนุญาตได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ให้ยกเลิก/เปลี่ยนแปลงเพิ่มเติม
 เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น ดังต่อไปนี้

.....
 .....

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่

( )

การแจ้งประกอบกิจการโรงงานในส่วนที่ขยาย

ครั้งที่	แจ้งประกอบกิจการ	เริ่มประกอบกิจการ	เจ้าหน้าที่

ลำดับที่ 7

บันทึกการเปลี่ยนแปลงต่างๆ

ครั้งที่	สาระสำคัญของ การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับโรงงาน	เจ้าหน้าที่

ลำดับที่ 8

เงื่อนไขการอนุญาตให้ประกอบกิจการโรงงานและการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไข

1. ผู้อนุญาตได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 12 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535 ให้กำหนดเงื่อนไขที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานจะต้องปฏิบัติเป็นพิเศษไว้ ดังต่อไปนี้

.....
 .....

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่
 ( )

2. ผู้อนุญาตได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ให้ยกเลิก/เปลี่ยนแปลง/เพิ่มเติม เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้น ดังต่อไปนี้

.....
 .....

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่
 ( )

คำขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
 ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....อยู่บ้าน / สำนักงานเลขที่.....
 .....ตรอก / ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล / แขวง.....อำเภอ / เขต.....
 .....จังหวัด.....

ชื่อโรงงาน.....ประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่.....
 ประกอบกิจการ.....ตั้งอยู่ ณ เลขที่.....ตรอก / ซอย.....ถนน.....
 คลอง.....แม่น้ำ.....หมู่ที่.....แขวง.....อำเภอ / เขต.....จังหวัด.....

ขอยื่นคำขอต่อายุใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน ทะเบียนโรงงานเลขที่.....หมดอายุลงในวันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. ....
 เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 [ ] แสดงรายการดังต่อไปนี้

1.อาคารโรงงานมีเนื้อที่.....ตารางเมตร บริเวณโรงงาน (รวมทั้งอาคารโรงงาน) มีเนื้อที่.....ตารางเมตร
 ทำงานปกติตั้งแต่เวลา.....ถึงเวลา.....รวมวันละ.....ชั่วโมง

2.จำนวนและลำดับซึ่งผู้ทำงานในโรงงาน

- 2.1 เจ้าหน้าที่บริหารและวิชาการ.....คน
 2.2 คนงานชาย (ช่างฝีมือ).....คน คนงานหญิง (ช่างฝีมือ).....คน
 2.3 คนงานชาย (ไม่ใช่ช่างฝีมือ).....คน คนงานหญิง (ไม่ใช่ช่างฝีมือ).....คน
 2.4 ผู้ชำนาญการจากต่างประเทศ.....คน
 2.5 ช่างเทคนิคและช่างฝีมือจากต่างประเทศ.....คน

รวม.....คน

3.บัญชีวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต จำนวน.....แผ่น

4.บัญชีผลิตภัณฑ์และวัตถุพลอยได้ จำนวน.....แผ่น

5.บัญชีเครื่องจักรที่ใช้ตามลำดับขั้นตอนการผลิต จำนวน.....แผ่น

6.บัญชีเครื่องใช้และอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตโดยตรง นอกจากเครื่องจักรจำนวน.....แผ่น

7.รายการเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งแวดล้อมโรงงาน จำนวน.....แผ่น

บัญชีเครื่องใช้ตามลำดับขั้นตอนการผลิต

ลำดับ ที่	ชื่อ ขนาด บริษัทและ ประเทศผู้ผลิต	งานที่ใช้	กำลังเครื่องจักรต่อเครื่อง		จำนวน เครื่องจักร	รวมกำลัง เครื่องจักร	หมายเหตุ
			แรงม้า	แรงม้าเปรียบเทียบ			

ลงชื่อ.....ผู้ขออนุญาต

( )

บัญชีเครื่องใช้และอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต โดยตรงนอกจากเครื่องจักร

ลำดับที่	ชื่อ ขนาด บริษัทและประเทศผู้ผลิต	งานที่ใช้	จำนวน	หมายเหตุ

ลงชื่อ.....ผู้ขออนุญาต

7. รายการเกี่ยวกับการควบคุมสิ่งแวดล้อมโรงงานระบบบำบัดมลพิษทางน้ำ

- (1) ชนิดของระบบ.....
- (2) ปริมาณน้ำเสียในปัจจุบัน.....ลูกบาศก์เมตร / วัน
- (3) ผู้ควบคุมดูแลระบบ
- 3.1.....วุฒิ.....
- 3.2.....วุฒิ.....

ระบบบำบัดมลพิษทางอากาศ

- (1) ชนิดของระบบ.....
- (2) ชนิดของมูลสาร (ฝุ่น, ก๊าซ, ไอกริม, ไอสารเคมี, ฯลฯ)
- 2.1.....
- 2.2.....
- (3) ผู้ควบคุมดูแลระบบ
- 3.1.....วุฒิ.....
- 3.2.....วุฒิ.....

ลงชื่อ.....ผู้รับใบอนุญาต
( )

ลำดับที่ 1 ทะเบียนโรงงานเลขที่

ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

ที่...../.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อนุญาตให้.....สัญชาติ.....

อยู่บ้าน/สำนักงานเลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....ตำบล/แขวง

.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

ประเภทหรือชนิดของโรงงานลำดับที่.....ประกอบการ.....

กำลังเครื่องจักร.....แรงม้า จำนวนคนงาน.....คน ตั้งอยู่ ณ เลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน

.....หมู่ที่.....คลอง.....แม่น้ำ.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต

.....จังหวัด.....ประกอบกิจการได้โดยให้เริ่มประกอบกิจการโรงงานภายในกำหนด

.....วัน นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ทั้งนี้มีรายการสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(1) เงื่อนไขการอนุญาตให้ประกอบกิจการ โรงงานและการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไข แสดงไว้ในลำดับที่ 2

(2) การแจ้งประกอบกิจการ โรงงาน กำหนดสูบน้ำอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาต

แสดงไว้ในลำดับที่ 3

(3) ใบอนุญาตขายโรงงาน

แสดงไว้ในลำดับที่ 4

(4) เงื่อนไขการอนุญาตให้ขยายโรงงาน และการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไข

แสดงไว้ในลำดับที่ 5

(5) การแจ้งประกอบกิจการ โรงงานส่วนที่ขยาย

แสดงไว้ในลำดับที่ 6

(6) บันทึกการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

แสดงไว้ในลำดับที่ 7

(7) การอนุญาตโอนการประกอบกิจการ โรงงาน

แสดงไว้ในลำดับที่ 8

(8) บันทึกการชำระค่าธรรมเนียมรายปี

แสดงไว้ในลำดับที่ 9

(9) ลำดับและจำนวนของเอกสาร

แสดงไว้ในลำดับที่ 10

ลงชื่อ.....ผู้อนุญาต

( )

ลำดับที่ 3

การแจ้งประกอบกิจการ โรงงาน กำหนดสูบน้ำอายุใบอนุญาตและการต่ออายุใบอนุญาต

1. แจ้งประกอบกิจการ โรงงาน วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

2. เริ่มประกอบกิจการ โรงงาน วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

3. กำหนดสูบน้ำอายุใบอนุญาต วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ลงชื่อ.....เจ้าหน้าที่

( )

4. การต่ออายุใบอนุญาต

วันสิ้นสุดอายุ 2 ครั้งต่อไป	แรงม้า/คนงาน	ค่าธรรมเนียม	ค่าปรับ	ใบเสร็จรับเงิน	
				เล่มที่	เลขที่

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ : นาย วรพจน์ นุชราคมวดี
 วัน เดือน ปีเกิด : 25 ตุลาคม 2510
 จังหวัด : นครนายก
 สัญชาติ : ไทย
 ศาสนา : พุทธ
 ที่อยู่ : 34 หมู่ 10 ต. สารีกา อ. เมือง จ. นครนายก

ประวัติการศึกษา

ปี	หลักสูตร	สถาบัน
2546	: บริหารธุรกิจบัณฑิต (สาขา การตลาด)	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
2544	: ปริญญาตรีบัณฑิต (สาขา การจัดการ)	มหาวิทยาลัย อุดมสัน ฟิลิปปินส์
2544	: โครงการฝึกอบรม ยุทธวิธีการเขียนแผนงานเชิงปฏิบัติการและการประเมินผลโครงการ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	
2542	: ประกาศนียบัตรภาษาอังกฤษสำหรับนักธุรกิจ	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
2540	: บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (สาขา การตลาด)	มหาวิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิตย์
2537	: บริหารธุรกิจบัณฑิต (สาขา การจัดการทั่วไป)	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
2532	: ประกาศนียบัตร เจ้าพนักงานเภสัชกรรม	วิทยาลัยการสาธารณสุข ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น

ประวัติการทำงาน

ปี	สถานที่ทำงาน	ตำแหน่ง
2541 – ปัจจุบัน	สถาบันราชภัฏเพชรบุรี วิทยาเขตการณ ในพระบรมราชูปถัมภ์	อาจารย์
2538 – 2541	โรงพยาบาล ปากพลี อ.ปากพลี นครนายก	เจ้าพนักงานเภสัชกรรม
2532 – 2538	โรงพยาบาล บ้านนา อ.บ้านนา นครนายก	เจ้าพนักงานเภสัชกรรม

ผลงานวิจัยเรื่อง

ความพึงพอใจของบัณฑิตต่อการจัดการเรียนการสอนของสถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาเขตการณ
 ในพระบรมราชูปถัมภ์